

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie P · núm. 88

Ple del Parlament

Sessió 42, tercera reunió, dijous 19 de març de 2026

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats 300-00274/15	3
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques esportives 300-00276/15	10
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya 302-00225/15	17
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran 302-00226/15	28
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes 302-00220/15	39
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada 302-00221/15	48
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques 302-00222/15	60
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya (continuació) 302-00225/15	74
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran (continuació) 302-00226/15	75
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les inversions previstes (continuació) 302-00220/15	76
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada (continuació) 302-00221/15	76
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques (continuació) 302-00222/15	77

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Epilèpsia	
401-00060/15	77
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries a Catalunya	
300-00270/15	79
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi	
302-00224/15	85
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals	
302-00223/15	95
Projectes de llei (retirats)	
200-00022/15 i 200-00023/15	106
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi (continuació)	
302-00224/15	106
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (continuació)	
302-00223/15	107

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 42.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, el vicepresident segon, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major, el lletrat Ferran Domínguez García i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller d'Esports.

El president

Molt bon dia, senyores i senyors diputats. Es reprèn la sessió.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, els he de comunicar una nova delegació de vot. El diputat Ignasi Prat i Sarri, del Grup Parlamentari de Junts, ha delegat el seu vot en la diputada Mònica Sales de la Cruz per a la sessió plenària d'avui, 19 de març. Ahir, de manera sobtada, el diputat Ignasi Prat va perdre la seva mare. Li expressem, en nom de tota la cambra, el nostre condol.

Interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats

300-00274/15

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la situació de la recerca i les universitats. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

President, consellera, conseller, diputats, bon dia. Avui faig una interpel·lació, una mica, no gaire habitual. M'atreveixo a dir que no la faig ben bé ni en nom del meu grup parlamentari, que, evidentment, sí que la faig, sinó no en termes de programa electoral o d'alternatives, sinó en termes de sistema, i, una mica, en la preocupació de que tenim un sistema excel·lent en aquest país, després de trenta anys de consens institucional.

I durant trenta anys, independentment del color polític de qui ha governat, dels diferents consellers, hem establert un sistema de recerca, sobretot, en aquest país, basat en un tipus de governança, en un tipus de polítiques de talent, en un diner mantingut en el temps i en la llibertat d'actuació, que ens ha donat un resultat, com vostès saben, impressionant. I això sí que és el resultat del consens institucional.

I ens sap greu dir-li, consellera, que crec i tinc la sensació que, després de trenta anys, aquest consens s'està trencant. I m'atreviria a dir que crec que no és un tema de partits, crec que el seu partit no n'és conscient, crec que el Govern no n'és conscient. I com que jo mateix n'estic sorprès, perquè, a més, vostè és una investigadora excel·lent –excel·lent–, fruit de la capacitat d'aquest sistema i del seu esforç, crec que està bé que en seu parlamentària ens pugui aclarir –i espero que amb contundència– alguns temes que li vull reflexionar.

El primer: per què –per què– la sensació..., no l'hi diran, però per què tot el sistema ja no considera el Departament d'Universitats i Recerca com un aliat en preservar l'autonomia. Fruit del consens, vostè té una llei de la ciència que li permet estirar al màxim com ningú abans podia haver estirat, fruit del consens de la cambra. I, malgrat això, els centres, les universitats, els investigadors se senten més tutelats que mai, hi ha arbitrarietat i menys confiança que mai.

Vaig a pams. Centres Cerca. Per què, tenint la llei de la ciència, els centres Cerca encara han de donar explicacions sobre on dedicaran els romanents? Per què ho han de justificar? La llei li dona la capacitat de preservar-los.

Però –segon– una de les coses que sempre ens ha passat en el sistema, i vostè ho ha patit directament com a membre del sistema, és l'intervencionisme. Sempre dic que hem d'estar lluitant centres de l'Administració contra la pròpia Administració –Intervenció, funció pública...–, cosa que mai havia passat.

Des del conseller Solà, des del conseller Huguet, Del Pozo..., tots els consellers, el que mai havia passat és que la intervenció fos política. Mai un conseller a la història ha intentat intervenir en processos de selecció de directors de centres –mai. I, per tant, diguem-ne, la pregunta és: si és que ho ha fet, per què ho ha fet? I per què passar aquesta línia?

En polítiques de talent. Ens presenten com a gran operació el Talent Bridge. Permetran el to: és una fantasmada. El talent Bridge és senzillament reetiquetar programes de molt prestigi que hem consensuat entre tots: ICREA –vostè ho és–, Beatriu de Pinós, Serra Húnter. Aquests programes, per si mateixos, tenen el prestigi. No és seriós, en aquest àmbit, reetiquetar. Perquè, què és el que ha passat? Que les úniques dos persones que s'ha pogut, diguem-ne, explicar que s'havien captat eren d'abans de l'anunci del Bridge Talent.

I això, quan sap perfectament que el problema que tot això sorgia respecte al que estava passant als Estats Units, el problema, sí, a donar resposta és a aquells grups de recerca que sí que tenien programes associats a finançament dels Estats Units que ha estat tallat. Per què no li hem donat resposta a això? Això sí que era una manera de donar resposta. Per tant, necessito un aclariment.

O, per exemple, en polítiques de captació de talent, no té sentit, si volem captar investigadors potents de fora, que després els obliguem a encaixar en estructures grans si volen ser un grup consolidat. I els SGRs..., passem a quatre investigadors senyors al món. Vostè, que el coneix molt bé, no funciona així.

I per què perdem l'oportunitat de reforçar Serra Húnter? La llei espanyola és molt encotilladora, però la idea de Serra Húnter és establir finalment un mecanisme de *tenure* i *tenure track* ben fet. Per què no avancem aquí?

En pressupost. En pressupost, ara..., pressupost fallit d'ahir, però el vam poder veure el pressupost. I dic: com és possible que, tenint un pressupost expansiu, vostè em presenti un pressupost que és, més o menys, exactament igual que el de l'any passat amb les ampliacions de crèdit, quan no havia passat mai. De fet, un dels consensos que va haver a aquesta cambra..., abans que m'ho tregui, és que ni en èpoques de retallades. De fet, l'únic que es va preservar va ser la recerca, i consensuat amb tots els grups parlamentaris.

O, per exemple, és inquietant que de la Comissió Mixta, els famosos 150 milions, que són 300 milions ja del 24 i 25, com els apliquem? Em pot garantir que d'aquests diners no hi ha ni un euro que ja vagi predeterminat, respecte a les assignacions que ja feia l'Estat, al sincrotró i al BSC? Perquè crec que no.

I dos: és perillós, com a mínim, assignar diners extraordinaris, perquè no són plurianuals, perquè no són pressupost ordinari, a despeses ordinàries. Quan té la capacitat, en un procés de pressupost expansiu, de reivindicar que el seu departament faci un salt en aquest sentit.

En transferència de coneixement, que és el gran repte de país, no? Després de trenta anys de consolidar un model de recerca, el gran repte de país és la transferència de coneixement. L'hi pregunto: què fa la direcció de transferència, a banda d'actes i discursos? Em pot dir un sol projecte d'alt impacte que hagi liderat aquesta direcció general? O seguim –que està molt bé, eh?– reforçant programes que, en el seu moment, es van impulsar, com els doctorats industrials o indústria del coneixement, que tampoc dimensionem.

I si em dona la resposta del Fraunhofer... Respecte al Fraunhofer, em pregunto: una franquícia alemanya, en la qual no participem en la governança, en la qual sí que hem nomenat el director. I exactament què és el que transferirà? I sobre qui? I sobre quins diners? I qui tindrà el control d'això? Quan hem construït estructures en les nostres universitats i centres de recerca, en les quals tindríem una gran oportunitat, ara, de fer una injecció de diners en aquest àmbit. I crec que aquest és el gran repte de país. I aquest no el podem perdre.

Però, diguem-ne, acabaré també fent-li una reflexió, que és més complexa i que, a més, crec que trenca una manera de fer històrica, i que vostè, d'alguna manera, ens ha d'aclarir en seu parlamentària. La pregunta pot ser incòmoda, però l'hi faig molt directament: està confonent la responsabilitat de govern amb la seva carrera científica? Deixi-m'ho dir diferent: la línia és molt prima entre aprofitar la posició d'un govern..., vinculada amb la carrera professional de qualsevol persona.

I aquí li he de fer una sèrie de preguntes que vostè m'hauria d'aclarir, i espero que mes les aclareixi. I és més, miri què li diré: normalment, quan un interpella, intenta posar el dit a l'ull. I jo espero equivocar-me i que vostè me les aclareixi, en termes..., o pel bé del sistema.

La primera és: ha intervingut vostè presidint alguna comissió de l'AGAUR que afecti centres on vostè ha treballat? Sí o no? Ni que sigui per vot delegat. Segona: ha intervingut en aquest mateix sentit, directament, en convocatòries o l'adhesió a convocatòries Next Generation o Feders?

Em pot desmentir clarament vostè que viatges institucionals hagin estat vinculats o siguin paral·lels a interessos de la seva carrera científica, especialment respecte a Brussel·les i reiteradament Japó? Em pot garantir que, mentre ha estat consellera, no ha cobrat mai ni un euro del Consell de Recerca Europeu per avaluar competidors o activitats acadèmiques externes?

Em pot aclarir per què a l'Ibec, el centre on vostè era subdirectora, manté la posició d'interinatge del director i no és coberta amb un procediment normal, com es fa en tots els centres de recerca? I aclareixi'm, finalment, per què una excepció de compatibilitats en la llei d'acompanyament que es volia presentar en aquest Parlament.

Crec que té una bona oportunitat de retornar al consens. I li faig preguntes que no són agradables, que, a més, les separo del desgast del Govern, perquè no crec que en sigui conscient ni aquest Parlament ni el propi seu Govern.

Gràcies, president.

El president

Gràcies per respondre, té la paraula l'honorable senyora Núria Montserrat Pulido, consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Bon dia, conseller; bon dia, diputats; bon dia, diputat Castellà. No estigui tan preocupat per mi ni pel Departament de Recerca i Universitats. L'hi agraeixo molt, però crec que aquesta aproximació paternalista tampoc ajuda, eh? Parlarem... No, el que no pot ser és que insinuïn coses, demanin explicacions; llavors, quan contestem, esbufeguem. (*Veus de fons.*) Deixi'm contestar. D'acord? Perquè aquí vostè ha fet unes insinuacions que no les hi acceptaré en cap cas –en cap cas.

Començo. Comencem, eh? Llei de mesures. Volem gent independent als governs o no? En volem o no en volem? Quin problema hi ha en presentar a la llei de mesures que en el futur –perquè està clar que això no s'aplicarà a cap conseller que està en aquest hemicicle avui en dia– vinguin els millors ICREAs en l'àmbit d'economia a portar un Departament d'Economia? Quin problema hi ha? Sense cobrar. A diferència de la llei de mesures que permet, avui en dia, que catedràtics cobrin, com ha passat quan vostès també governaven. De què estem parlant aquí? Què pretén, vostè? Menystenir la meua carrera investigadora apellant a que està preocupat per mi?

En què m'ha ajudat vostè a mi abans? En què? Que guanyés un ERC, dos ERCs, és cosa seva? No fem, si us plau..., no fem sobreactuacions, gesticulacions, perquè estan fent insinuacions que són molt greus.

AGAUR. El procés de Singulars li recordo que, com deia la convocatòria Feder, el procés de selecció el va portar AGAUR, amb seleccionadors que seleccionava AGAUR. Nosaltres vam fer una comissió on es van ratificar i es van llegir els projectes que havien estat seleccionats. No hi vam participar. El meu departament no va participar en la selecció dels projectes. Ningú dels que estaven en aquella reunió. L'anterior director general de Recerca, el senyor Joan Gómez Pallarès, que vostè el coneix molt bé, estava en aquella sessió. Tampoc hi va participar.

Què més m'ha preguntat? Viatges: Japó. Cada vegada que hem sortit de viatge al Japó, cada vegada que he anat a Castella i Lleó, cada vegada que hem anat a qualsevol lloc, m'estan fent preguntes del seu grup si estic aprofitant els viatges per parlar de la meva recerca –cada vegada. I cada vegada contestem; amb fotografies, amb tot. Només faltaria que no ho fes. Clar que sí. I tant que sí. Però què pretenen vostès? «Denostar» la meva figura? Quan parlo, perquè no soc política. Què vol dir que no soc política? Vostè és polític, fent la interpellació que ha fet ara mateix aquí? Què vol dir la diplomàcia? Se'n recorda? Tant li preocupa el sistema universitari i de recerca? Ha vingut aquí a parlar de mi? És aquesta la seva preocupació? La meva persona? (*Aplaudiments.*)

I deixi d'enviar-me missatges subliminals. Ahir, la seva portaveu, la senyora Sales, va dir al president que deixés d'enviar missatges subliminals. Deixi de fer-ho vostè cap a mi; n'estic farta. Era subdirectora d'un centre d'investigació. No he estat a cap patronat del meu centre d'investigació. No he anat als patronats d'ICREA. Vaig fer una declaració quan vaig entrar a govern per, justament, conflictes d'interès. Poden consultar tot el meu paper. No he cobrat ni un cèntim d'euro quan he anat a l'ERC a fer de revisora de Plus Grants. I per què ho vaig fer? Per què ho vaig fer? Perquè és bo. Vaig declarar conflicte d'interès per no avaluar cap projecte d'Espanya, cap projecte de Catalunya.

No és bo que un conseller d'un país estigui assegut a l'STS Forum al Japó al nivell d'uns ministres, i que Catalunya tingui veu en un fòrum on es decideixen les properes connexions entre Europa i el Japó en recerca, innovació i defensa? (*Aplaudiments.*) Però de què estem parlant? De què estem parlant? És negatiu? És que a vostè li preocupa això? A vostè li preocupa que m'hagin tornat a convidar a l'octubre? L'altre dia li vaig dir al diputat Colomines: «Tornarem a anar al Japó les vegades que faci falta. Anirem a Xina, a Estats Units. Quin problema hi ha?» Quan vaig anar a Brussel·les em van dir: «Feia sis anys que no venia ningú aquí a parlar de recerca i universitats.» De què estem parlant? Han descuidat les institucions europees. Han descuidat absolutament que vivim en un món global, plural, que la recerca i la diplomàcia es fan a Brussel·les, es fan al Japó, es fan on ens cridin. El meu director de Transferència i Societat del Coneixement. Com, que només fa reunions? Però vostè s'escolta? (*Pausa.*) Què vol dir lo del Fraunhofer? I tant que el Fraunhofer operarà en tot el sistema de recerca i universitats, accelerant teràpies i teragnosi!

Miri, quan vaig arribar a govern, no li diré tot el que em vaig trobar. Com el pàrquing que s'estava fent de l'Antic Mercat del Peix, feia set anys, amb deutes –amb deutes. I qui aixecarà finalment el Mercat del Peix per al sistema de recerca en el qual jo he tingut el luxe de treballar? Sí, per les polítiques fetes en aquest país, evidentment. Amb ajuts públics, per fer el meu doctorat: amb una Juan de la Cierva, amb una Ramón i Cajal, amb dos ERCs, amb ICREA. I estic superorgullosa d'haver tingut finançament públic per fer la meva recerca, becada públicament, competint amb Europa, amb els millors. Què pretén vostè? Tirar la meva carrera científica a les escombraries? Perquè, vostè qui és científicament? Qui és políticament? (*Aplaudiments.*) Qui és vostè?

Vostè ha estat... Miri, i, a més, ho estava esperant: qui em farà la compareixença, vostè o el diputat Isaac Padrós? No ho sabia. I quan ha aparegut aquí he pensat «Parlarà de mi?». Ho ha fet. És espectacular. És molt previsible. És molt previsible,

diputat Castellà. Això no pinta bé. Si és polític, no pinta bé. Perquè, si és tan previsible... Perquè quan ha començat a parlar he pensat: «No ho farà.» I ho ha fet. M'ha dedicat tres minuts finals per parlar de mi. *(Pausa.)* És que continuaré parlant de mi, si volen. Perdrem quinze minuts de la cambra per parlar de mi. Ho farà encantada.

Viatges: Japó. Sí, hi hem anat tres vegades. Hi anirem quatre vegades. A l'octubre. M'han convidat a l'STS Forum. I tant que sí! Hem signat acords històrics amb el Fugaku *supercomputing center*. Hem signat un acord amb el sincrotró. Va venir el director del sincrotró SPring-8 i SACLA a signar aquí amb la senyora Caterina Biscari. I tornaran ara cap aquí perquè estan encantats –encantats. Perquè les inversions que estem fent gràcies als acords amb Esquerra Republicana per invertir aquests 150 milions d'euros..., gràcies a aquest acord d'investidura, que va ser entre Esquerra Republicana i el PSOE, estem podent fer inversions a tot el territori de Catalunya en recerca i universitats.

Quan vostè parla del model excel·lent que tenim, és un bon model, però s'ha de revisar. Vostè sap quants anys feia que no s'invertia diners en recerca a Catalunya, en els centres Cerca? Vostè ho sap? No es tracta només de tenir grans idees i fer bons models; s'han de mantenir. S'han de fer models d'avaluació, amb criteris objectius. No fer menjador, que la gent venia a la taula i se li repartien els diners. Estem fent models d'avaluació que veuen tots els directors de recerca abans de que comencem a implementar res. Clar que sí!

I amb les universitats hem proposat nosaltres fer un model d'avaluació de les universitats, perquè s'ho mereixen. Han de tenir contractes programes. Gràcies a la LUC, gràcies a la bona feina que heu fet tots al Parlament. Clar que sí! Hem de fer contractes programa perquè puguin dibuixar cinc anys de programa. Clar que sí! I ho saben. I necessitaven pressupost per poder fer això. I jo espero que Esquerra Republicana i el PSC arribaran finalment a un consens perquè això pugui passar. I nosaltres som respectuosos amb Esquerra Republicana. Clar que sí! Clar que sí! Respectem els seus *timings*, com no pot ser d'una altra manera. Quan vostès han governat, han fet el mateix, no? O és que no ho han fet? *(Pausa.)* Potser no, i per això es van trencar governs abans. Clar que sí! *(Aplaudiments.)*

Ibec. Ara anem a parlar... És que em falta temps. És que vostè m'ha fet una repassada que és espectacular. És espectacular. I tinc moltes ganes de parlar. Em falta temps. Cinquanta-tres segons. Ibec. Miri, hem tingut dos canvis de directors molt potents a casa nostra. El Luis Serrano, al CRG, i el senyor Lluís Torner a l'Icfo. En els dos casos hi ha hagut un procés d'espera d'un any i el director que s'ha quedat ha fet un traspàs. En aquest cas, el que es va dir va ser que, durant sis mesos, es fes un traspàs. No un any, sis mesos. I que el director sortint, el senyor Josep Samitier, fes un traspàs el vint per cent de la jornada; és a dir, un dia a la setmana, s'asseu amb el director en funcions i li fa el traspàs. Perquè l'Ibec portava més d'una dècada amb el mateix director. Tenim molts riscos de que fallin les coses. Tenen un Severo Ochoa, tenen un munt de coses allà a discutir. I jo noestic en aquells patronats. Clar que no! Clar que no! I el que ha de passar allà és que hi hagi un procés de selecció potent *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* i que es presenti tothom allà. És que després en parlarem, si vol.

Vinga, ara ens veiem.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Toni Castellà i Clavé.

Toni Castellà i Clavé

Gràcies, president. Consellera, em permetrà..., que vostè té un to en aquesta cambra arrogant i de mala educació. *(Aplaudiments.)* Arrogant i de molt mala educació. I d'un ego immens. No m'ha contestat a res del que és de sistema. A lo personal, sí –a lo personal, sí. I a més és imprudent, perquè jo avui li donava una oportunitat de fer aclariments. *(Remor de veus.)* Li donava una oportunitat de fer aclariments. Però, com que vostè és arrogant, entrem al fil de la qüestió. «I, a més, tornarem a viatjar

al Japó les vegades que faci falta». I no participarem de cap panell i de res, oi?, que tingui a veure amb la seva carrera. Perquè, miri, sap què vol dir voluntat de servei? Saps el que ha passat durant trenta anys en aquest país? Que quan algú, fos del sistema o no, assumia responsabilitats de govern, sigui de l'àmbit que sigui, deixa la seva carrera professional a part perquè es dediquen al país i no utilitza mai (*aplaudiments*) la seva posició per a la seva carrera, en qualsevol àmbit.

I és aquí quan li faig la referència a l'Ibec. Perquè, com que vostè és imprudent, doncs siguem clars. Llavors, la pregunta directa és: a l'Ibec no ha començat ni el procés de selecció, oi? Tenim un director interí i vostè era la subdirectora. I l'actual director de l'Ibec el nomenem al Fraunhofer i deixem la cadira lliure. Doncs sí, li seré més incisiu: què és una cadira? És una cadira que espera la seva posició per quan torni en el sistema? (*Aplaudiments.*) Perquè de portes giratòries no, eh?

I, dos, quan li parla d'intervencionisme –intervencionisme. Doncs fem-ho públic en aquest Ple. Vostè m'ha parlat de l'Ico i del CRG. I jo li parlo de l'Idibaps, centre de recerca –per als diputats que no ho coneguim– vinculat al Clínic. I s'estableix el model que sempre s'ha fet durant trenta anys, independentment absolutament del Govern. I hi ha un *search committee* i troba uns candidats. I vostè acaba participant de la comissió de selecció i recupera, des de fora, un candidat que no havia passat el filtre i l'intenta imposar. I saben què passa? Quan jo dic això del consens..., ho hem utilitzat, això, com a grup parlamentari? No. Avisem el president de la Generalitat. I el president de la Generalitat li dona instrucció a vostè de que deixi el concurs desert, perquè així no es fan les coses. Per favor, eh? (*Aplaudiments.*) Perquè si hem de dir-ho, ho hem de dir tot.

I, per tant, aquestes són... Quan jo li dic que hi han hagut trenta anys de consens, quan jo li dic que hi han hagut trenta anys que, independentment del color polític, s'ha preservat, i quan entre tots hem fet una llei de la ciència perquè no passessin coses d'aquestes, és en aquest sentit. Per què aquest intervencionisme? És que no li ha passat a cap conseller que hagués d'aturar un procés de selecció perquè intentava saltar-se el que havia dit el *search committee*; no havia passat mai a la història. Llavors em podrà venir aquí a dir el que vulgui, però va rebre la instrucció –va rebre la instrucció. I no posaré en un compromís més enllà el president. I per què això no va ser utilitzat per part nostra? Ho torno a dir: perquè aquest és un àmbit que cal preservar.

I li acabo amb l'última reflexió respecte la llei d'acompanyament. Home, no, aquesta no la pot colar. És a dir, quan un es dedica al Govern –i és el que ha passat anteriorment–, sí, ha de renunciar a una sèrie de coses. No té cap sentit fer compatible que un conseller a la vegada s'estigui dedicant en el seu àmbit professional, perquè vostè té un ERC, i això és molt excel·lent –molt excel·lent. I el tema excedència. Però si prospera o hagués prosperat ara una llei d'acompanyament, per recuperar el seu ERC, vostè ha de, com a mínim parcialment, estar contractada en un centre de recerca. I això és com si la consellera d'Infraestructures, a més, exerceix d'arquitecte i volgués fer compatible l'exercir en el gabinet d'arquitectura, que després anirà a licitacions de la pròpia conselleria. Entén la línia prima d'això? Perquè això té un nom, eh? Això té un nom (*aplaudiments*) bastant greu, eh? I utilitzant el sistema no dona prestigi.

Per tant, el que li diria és: rectifiqui i retorni, no a un programa concret, sinó al que hem tingut en consens totes les forces polítiques en aquest país. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I no es carregui la joia de la corona, que és l'àmbit de la recerca, que ens ha situat com el pol de coneixement més important del sud d'Europa.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula l'honorable consellera de Recerca i Universitats.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Gràcies, president. Diputat, diu que tinc un to arrogant. Torna a fer referència a la meva persona els últims cinc minuts. Ho havia fet els darrers quatre minuts i mig, perquè ho he mirat. Als seus primers deu minuts em diu que no parlo del sistema. És

que vostè no ve aquí a parlar del sistema: ve a parlar de mi. *(Veus de fons.)* Ho acaba de tornar a fer.

Ha dit més coses que... Realment, és que... A veure... El procés de selecció de l'Ibec es farà com a qualsevol centre de recerca Cerca. Els processos de selecció dels centres de recerca Cerca els porta la fundació I-Cerca, i es farà un procés de selecció internacional, com s'ha fet al CRG, com es va fer a l'Idibaps. Quan vostè fa esment de l'Idibaps, de què va passar... Què va passar a l'Idibaps? *(Pausa.)* Què va passar a l'Idibaps? El comitè de selecció havia fet unes propostes amb uns noms, no? *(Pausa.)* I, finalment, es va haver de tornar a reobrir el procés. Quin problema hi ha? Quina instrucció diu que jo vaig rebre del president? Quina instrucció diu que...? És que m'ho haurà de... D'això crec que no és el moment per parlar-ne aquí amb tres minuts quaranta, perquè ha fet referència al president de la Generalitat. *(Veus de fons.)* Quan vostè parla d'arrogància... Jo no sé si vostè es veu quan parla. M'imagino que ja no; m'imagino que ja no es veu a si mateix quan parla. Deu estar massa acostumat a escoltar-se aquí. *(Aplaudiments.)*

Com jo no soc política i soc un desastre i estic destrossant el sistema... Miri, els centres de recerca fan una cosa que és un miracle: alguns multipliquen per onze vegades els diners que han rebut. Deixem de dir que som excel·lents, deixem de fer aquesta autocomplaença, perquè no és veritat. No hem finançat els centres de recerca bé. Ara, amb la inversió que tenim gràcies a l'acord amb Esquerra Republicana, veuran 25 milions que no se'n farà repartiment per qüestions personals i afinitats, com passava abans; amb un procés d'avaluació i amb una convocatòria en honor al director Joan Guinovart, que va traspasar a principis de gener del 25, perquè els centres puguin tornar a treballar plegats i perquè... És que, no sé... Estic parlant i em distreuen. És que, de veritat... Parin de gest... És que no... President... No sé, això és la política? Aquesta és la política a la que fa referència sempre –sempre, sempre.

El president

Senyora consellera, no estan expressant cap opinió en veu alta que pugui interferir la seva intervenció.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Sempre –sempre. D'acord –d'acord.

El president

Pot continuar.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Molt bé. Jo deixaré... Vostè ha dit que quan deixi la carrera, què farà. I vostè m'ha parlat a mi de vocació de servei. Jo vaig venir aquí perquè per mi va ser un honor que el president de la Generalitat em truqués per estar aquí a aquest Govern, i perquè porto fent recerca tota la vida. Però no només això. Subdirigia un centre de recerca i coordinava setze comunitats autònomes –setze– i representava Espanya a Brussel·les. I he fet molta diplomàcia tecnològica en molts espais de reflexió i debat per fer inversions al país. Vostè a mi en això no em pot donar lliçons, ho sento.

De totes les coses que vostè ha dit... Ara em queda un minut quaranta; el podria dedicar a demanar-li explicacions de per què ha vingut a aquesta sala a parlar de mi. És que no té res més a fer? *(Aplaudiments.)* Si tant li preocupa el sistema de recerca i universitats i parla de directors del meu departament i diu que fan reunions... L'hi torno a dir: el Fraunhofer és una bona aposta, on participen l'Ajuntament de Barcelona, el Ministeri de Ciència i el Departament de Recerca i Universitats, on s'està fent un seguiment per garantir... Evidentment, perquè és una aposta. És la primera vegada que el Fraunhofer arriba aquí a casa nostra, i volem que això sigui un model a seguir en altres àmbits, no només en l'àmbit de la teragnosi, també en l'àmbit de la descarbonització. Clar que sí, perquè tenim aquí un repte molt important.

I l'hi torno a dir: gràcies al consens amb Esquerra Republicana estem podent fer unes inversions que no s'havien pogut fer mai. Quin problema hi ha? Què és el que li preocupa de l'Alba sincrotró? Vostè ha parlat amb la Caterina Biscari? *(Pausa.)* Sí? I li transmet el que m'està dient vostè? És que ho dubto tant!

Quan vostè parla en nom dels centres de recerca..., jo no m'atreveixo ni a fer-ho. Quina...? No sé, vostè parla de responsabilitat. Miri, jo li puc dir –tinc tretze segons– coses que hem fet durant aquest mandat, clar que sí, però no li parlaré d'inversions; li parlaré d'estratègia. El model d'avaluació de les universitats requereix estratègia, requereix consens. Quan vostès parlen de districte únic *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, no sé ni si saben per on començar. Necessitem el consens. I no el tenen –no el tenen. I si continuen així no el tindran.

Si començo a fer un detall de totes les actuacions que hem fet, em tornaran a dir que soc arrogant. Aquesta mateixa setmana, Innofab –no sé si ho han vist, els acords de govern–, amb fons europeus, 60 milions de fons europeus per fer aquesta fundació.

El president

Ha d'acabar, senyora consellera.

La consellera de Recerca i Universitats (Núria Montserrat Pulido)

Gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques esportives.

Interpellació al Govern sobre les polítiques esportives

300-00276/15

És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé; gràcies, president. Diputats, diputades... Bon dia, conseller Álvarez. A la primera interpellació que li vaig fer a l'inici de la legislatura li vaig dir que li faria un marcatge a l'home. I l'hi vaig dir amb tota la intenció del món; no era una frase feta ni un símil esportiu qualsevol. Li vaig dir amb tota la intenció del món que nosaltres volíem fer un seguiment constant de la seva acció de govern, exigir-li resultats i, sobretot, no permetre que aquesta conselleria acabés sent una simple operació de maquillatge per fer creure que aquest Govern té com a prioritat l'esport. Perquè la creació d'aquest departament, conseller, no era menor; era una oportunitat històrica, era la possibilitat de situar el sector al centre de les polítiques públiques després de molts anys en els que ha estat relegat en un segon pla.

I avui, gairebé a l'equador de la legislatura, crec que és el moment per fer un primer balanç; un balanç que intentaré que sigui seriós, honest i també rigorós. I l'hi he de dir amb tota claredat: em sap greu, però de moment no aprova –de moment no aprova, conseller. I no aprova perquè les expectatives eren molt altes i la realitat està essent, malauradament, molt per sota. I el sector esperava un canvi radical de rumb, i el que ha trobat –això sí, no l'hi nego– és més amabilitat, més cordialitat, però continuisme. Un continuisme perquè, malgrat que s'han desencallat algunes qüestions com el registre d'entitats esportives, no hi ha hagut cap canvi estructural en el conjunt de les polítiques esportives. I, miri, li dic que no aprova des de tota la legitimitat que crec que tinc per dir-ho, perquè vam ser l'únic partit que es va comprometre en campanya electoral en crear aquesta conselleria –l'únic. I ho vam fer perquè nosaltres sí que creiem en l'esport com un pilar fonamental de l'Estat del benestar.

I, per tant, conseller, tot això ens dol; ens dol veure com s'està desaprofitant aquesta oportunitat i ens dol veure com portem gairebé dos anys perduts. Dos anys en els que no s'ha revertit la paràlisi que arrossega el sector des de fa dècades; dos anys on veiem que no s'ha fet aquest salt qualitatiu, doncs, que molts i el sector també esperaven, i dos anys en els que el dia a dia de clubs, de les entitats i de les federacions i esportistes continua marcat essencialment per les mateixes dificultats de sempre: de moment, no hi ha cap millora rellevant en el conjunt d'instal·lacions esportives a tot el territori, que, com sap, n'hi ha moltes que cauen a trossos; no hi ha cap cap mesura per ajudar i facilitar que el conjunt de la ciutadania tingui accés a la pràctica esportiva, i no hi ha cap increment en ajuts i subvencions per a les federacions, que són les que en molts casos sostenen que els esportistes puguin dur a terme la seva pràctica esportiva.

I, davant d'això, què hem vist, conseller? Doncs, en primer lloc, la incapacitat d'aprovar pressupostos i fer un ridícul històric de presentar un pressupost i retirar-lo al cap d'uns dies. Vostès venien aquí a unir, a servir i a tornar la normalitat i l'estabilitat a Catalunya, però és que resulta que vostès continuen en la normalitat i en la inestabilitat de sempre. Però, en qualsevol cas, el balanç fins avui és clar: dos anys sense desplegar una política esportiva amb ambició. Nosaltres teníem l'esperança, i l'hi dic sincerament, que, més enllà de les diferències ideològiques que tenim, que són evidents, doncs, aquesta conselleria podia servir per impulsar una nova política esportiva, un nou impuls, un punt d'inflexió. Però la realitat és que no ha estat així. Com li deia, dos anys perduts.

I fixi-s'hi, conseller, potser vostè vol recórrer a l'argument del pressupost: dir que sense pressupost, doncs no es pot avançar, no es pot fer res. I jo l'hi puc acceptar parcialment, però és que no és només això. El que estem veient també és una manca de lideratge, i és que la seva conselleria no lidera. I ho hem vist clarament amb el cas que afecta la Federació Catalana de Futbol: una institució clau, la federació més gran de Catalunya, que està immersa en un procés judicial amb greus indicis de corrupció i de frau electoral. I, davant d'això, què ha fet la seva conselleria? Què ha fet vostè? Doncs, malauradament, amagar el cap sota l'ala, evitar el conflicte i no assumir el rol que li pertoca com a màxim representant i responsable de l'esport a Catalunya. I això és molt greu –això és molt greu, conseller–, perquè, quan hi ha dubtes sobre la transparència i la credibilitat d'una institució d'aquest nivell, el Govern no pot mirar cap a una altra banda –el Govern no pot mirar cap a una altra banda, conseller–: ha de liderar, ha de donar explicacions i ha de garantir que les coses es fan bé. I vostè, de moment, no ho ha fet.

I aquesta manca de lideratge i també de rigor també es reflecteix en el pressupost, aquest pressupost que van presentar, han retirat i que ara diuen que tornaran a presentar. Bé. Miri, tots sabem com serà el pressupost quan el tornin a presentar: serà idèntic al que ja ens ha presentat, això sí, amb alguna partida milionària més per acontentar els seus socis d'Esquerra Republicana. I mentre vostès fan els seus *cam-balaches*, el pressupost que ens van presentar en esport és essencialment el mateix respecte a l'any 2023, perquè la inversió que vostès pretenen fer en esport és del 0,2 per cent del total del pressupost, exactament igual que fa dos anys amb els senyors d'Esquerra Republicana. I això, conseller, no és apostar per l'esport; això és mantenir-lo i seguir relegat en un segon pla. Perquè, sí, el pressupost global augmenta, sí que hi ha més diners, però en lloc de dedicar aquests diners en coses que preocupen la gent –una d'elles, l'esport–, vostès ho dediquen a altres coses. Vostès recaptin més que mai, hi ha més recursos disponibles que mai, però no hi ha un major interès en l'esport, ja que li segueixen dedicant un 0,2 per cent del total del pressupost.

I mentre nosaltres estem així, totalment estancats, veiem com les comunitats autònomes del nostre voltant, doncs avancen, avancen en matèria esportiva. En la Comunitat Valenciana, a Andalusia, a Castella i Lleó –que m'ho va dir en comissió–, doncs ja estan impulsant polítiques esportives per facilitar a les persones que puguin practicar l'esport. Allà els ciutadans ja poden deduir una part de la despesa esportiva en la seva declaració de la renda. Allà intenten incentivar que l'esport és invertir en

salut i estalviar costos en un futur en el sistema sanitari. I aquí què fem? Aquí tenim altres prioritats, consellers: aquí tenim més diners per a TV3, més diners en ambaixades i més diners per a acció exterior, més diners per al pacte nacional per la llengua i per a política lingüística.

Escolti, i l'esport, què? L'esport continua esperant. Miri, li diré una dada molt reveladora, i és la disposició addicional 26 del seu propi projecte de pressupostos. Allà, efectivament, reconeixen la necessitat de fer reformes en pavellons, en camps de futbol, en piscines; és a dir, reconeixen que tenim un problema. Però, clar, són mesures que estan subjectes a la disponibilitat pressupostària. És a dir, reconeixen que hi ha un problema, reconeixen que hi ha un dèficit, però, tot i així, decideixen gastar els diners en una altra cosa. I això, conseller, és una qüestió de prioritats. No de recursos, perquè hi són; de prioritats. I la seva prioritat, malauradament, no és l'esport. El que queda molt clar en aquests dos anys de govern és que la seva prioritat és, com li deia, més diners per a TV3, més diners per a les falses ambaixades i més diners per als projectes extravagants que es fan fora de Catalunya.

I fixi-s'hi, per acabar, també li volia plantejar una qüestió que em sembla molt rellevant i que crec que l'hem d'afrontar des del respecte, evidentment, i també des del rigor i sense caure en els estereotips de sempre. Jo ho faré, ho intentaré fer, i espero que, en la seva resposta, vostè també sigui capaç de fer-ho. I per això li plantejo la següent pregunta: com valoren vostè i la seva conselleria l'impacte a l'esport femení de la *ley* trans, aprovada al Congrés dels Diputats, i de la *ley* LGTB, aprovada aquí al Parlament? No creu que posa en risc la igualtat de les dones en l'esport?

I l'hi pregunto perquè crec que és una qüestió d'especial rellevància. Vostès han fet una llei que és un autèntic despropòsit i que posa en risc el principi d'igualtat i de justícia competitiva en l'esport. Vostès, amb aquesta llei, han permès que qualsevol persona pugui sol·licitar davant del registre civil, sense cap mena d'informe mèdic ni psicològic, canviar de sexe amb això que vostès anomenen ara «autodeterminació de gènere»; és a dir, un home, un esportista, pot anar al registre civil, pot canviar-se de sexe i participar en competicions femenines. És a dir, és una autèntica barbaritat. És una aberració que atempta contra els valors de l'esport, de la igualtat i que va de manera frontal i directa contra l'esport femení. (*Aplaudiments.*)

I si vostès, consellers, són realment feministes, no com els de «soy feminista porque soy socialista», no, aquests no; si vostès són feministes de veritat, rectifiquin, donin suport a la PNL que ha presentat el Partit Popular al Congrés dels Diputats i deroguin la llei trans per garantir els drets de les dones en l'esport. Perquè aquestes lleis que fan vostès, conseller, tant aquí com al Congrés, són de tot menys feministes i posen en risc directe els drets de les esportistes. I, per tant, espero que sigui capaç de contestar-me això sense les típiques acusacions, sense caure en estereotips, perquè és una qüestió que preocupa moltes dones esportistes i el conjunt de la ciutadania.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat.

És el torn de resposta del conseller i té la paraula l'honorable Berni Álvarez Merino.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bé; bon dia, vicepresidenta, diputats. Diputat, primer agrair-li, una vegada més, el fet de que puguem parlar d'esport en aquesta cambra. Jo sempre que ho fem estaré agraït a qui ho fiqui damunt. Després, intentaré contestar i li agraeixo molt el to; la veritat, que sempre ha tingut vostè un to molt respectuós, però també sorprenent, en algunes coses, per a mi, no?

Perquè vostè, quan parla de... Començaré, intentaré ser una mica esquemàtic amb coses que ha dit i, si no, després a la rèplica, alguna cosa que em deixi ja l'hi contestaré. M'ha sorprès que vostè parli de continuïsmes. Jo crec que hem estat parlant

–vostè mateix ho ha dit–..., portem dos anys, no encara, i molts dels problemes que hi havia damunt de la taula quan jo vaig entrar com a conseller avui en dia o estan solucionats o en vies de solució. Sí. És a dir, nosaltres..., i amb els eixos estratègics molt pensats amb el sector; que jo sempre els dic a vostès i als que estan..., als membres de la comissió –que són molt respectuosos també–, que parlin amb el sector, també. És a dir, que evidentment hi ha una part política, però que també la gent del sector se senti escoltada per veure quines necessitats reals té.

El primer que ens van traslladar és el que nosaltres vam ficar en els nostres eixos estratègics –vostè ja ho sap–: registre, digitalització, burocràcia, instal·lacions, i el que nosaltres vam ficar a Esport 360 amb enfocament en salut, alt rendiment, turisme esportiu, esdeveniments. Si vostè pensa que amb aquest any i mig res d'això ha canviat, crec que o no ha parlat amb el sector o realment no té la visió del que està passant.

Amb el registre, no tornaré a donar-li les dades, però vostè ja sap i ja ho vaig dir en comissió..., jo simplement li dic perquè diu vostè que no hem fet res, no? Doncs aquesta part de burocràcia, amb tots els tràmits menys un ja en termini –alguns tràmits que estaven per damunt de dos anys ara estan en termini–, amb una digitalització, el 2025, de quinze mil documents. Home, jo crec que alguna cosa ha passat en aquest any.

Instal·lacions, que vostè ha fet molt incís en el tema d'instal·lacions. A mi em sorprèn molt; vull dir, després del pla de xoc que nosaltres hem presentat amb 120 milions d'euros, que no passava des de fa més de vint anys, amb el noranta-u per cent dels municipis de Catalunya que s'hi han adherit. De més de nou-cents municipis que té Catalunya, 803 municipis i deu EMDs. Per cert, tots els municipis on governen vostès –Castelldefels, Badalona, Pontons...–, tots s'hi han presentat. Castelldefels 1.200.000, Badalona 1.200.000..., tots el màxim. I encantats, també, per lo que m'han traslladat. És a dir, tan malament no ho devem haver fet.

A més a més, amb una diagnòsi que no s'havia fet des de fa molt de temps. Amb una diagnòsi feta, que també formava part del pla de xoc, de com estan aquestes instal·lacions, que és lo que ens porta a fer el pla de xoc. I amb una actualització del PIEC. És a dir, que em parli de que amb instal·lacions esportives no hem fet res, sense pressupostos –que després ja li parlaré del tema pressupostari–..., home, jo crec que devem compartir de que hem fet molt, per no tenir pressupost, i amb més d'un any i mig.

Després em parla de que no fem molta part de política, en el sentit de..., en esport-salut, la política de la gent. Jo l'hi torno a insistir –i estic parlant de tot lo que hem fet sense pressupost–: prescripció esportiva –prescripció esportiva. Estem en un punt –d'aquí a poc ho presentarem amb Salut, ho compartirem– molt, molt important i és un canvi de paradigma en el que significa l'activitat física vinculada a la salut i a la pròpia prescripció d'activitat física per part del sector de salut; és a dir, poder compartir dades, poder entrar al sistema digital de Salut, poder compartir també programes de prescripció i veure quina línia podem..., i com ho podem desenvolupar per tot el territori –que estem parlant amb els consells esportius perquè ells ho facin–, i com podem intentar crear línies de subvencions per a ajuntaments per poder finançar programes que ajudin a la prescripció..., home –sense pressupost, eh?–, crec que si vostè m'ho vincula amb Salut... I m'estava dient la comparativa típica, també, d'invertir en salut –un euro en esport, no sé quants euros hi havia a la salut, bé, aquest tipus de correlació–, ja li dic que és el moment..., que, a més, em fa gràcia, perquè vostè em parla d'altres comunitats. Ja li dic que comunitats del seu color polític ens han preguntat com ho estem fent (*aplaudiments*) –ens han preguntat com ho estem fent–, tant el tema del pla de xoc d'infraestructures, que inclús des del *ministerio*, des del *consejo* ens ho estan preguntant, com ho hem fet, i altres comunitats, que com ho hem fet i quina enveja. I l'hi dic: parlo –que hi tinc molt bona relació– amb gent del seu partit d'altres comunitats. I la prescripció? I la prescripció? Com ho estem fent? Quina idea! I com hem arribat fins a quin punt perquè Salut ens ho compri? I com ha arribat fins a quin punt? Bé, doncs no ho sé, si es fixen tant en nosaltres, tan malament no ho devem fer. I vostè quan diu que compari amb altres comunitats –són comunitats amb les que

tinc molt bona relació, com li deia-, però que m'estan preguntant com ho estem fent nosaltres. Tan malament no ho farem, entenc, *vamos*.

Després –sense pressupost, hi insisteixo–, alt rendiment. Estem fent el nou marc de l'alt rendiment, però pel camí estem fent coses que no havien passat mai –que no havien passat mai. Aquesta setmana mateix, el tema del Patinatge Show, que és un patinatge en què Catalunya és un país líder, hem fet que entrin en alt rendiment. Era quelcom demandat des de fa molt de temps en el sector i que n'estan molt contents. El rugbi català té un espai ara al CAR per fer tecnificació. No el tenia, era quelcom demandat de fa molts anys. Al CAR hi ha un espai de trial també nou –nou– amb la Federació Catalana de Motociclisme; tampoc ho tenia i era una cosa molt demandada. Bé, més enllà de lo que és macro a nivell d'alt rendiment, que vostè ja sap que volem recuperar els premis, que volem que els nostres centres de tecnificació tinguin tots els mateixos serveis, que volem acompanyar la retirada dels nostres esportistes –que també hi estem treballant–, més enllà d'això que aquest primer semestre crec que ja tindrem el decret canviat, que ja podrem presentar una sèrie de mesures concretes –com ja els hi vaig anunciar a la comissió–, estem fent coses pel camí realment importants i sense pressupostos.

Arribats aquí, evidentment nosaltres vam presentar un pressupost. Vostè..., ja els hi vaig dir a la comissió: els pressupostos també s'han de gestionar, i les pròpies federacions, subvencions que reben, les han de poder gestionar bé, justificar bé. Per això nosaltres tampoc podem fer el salt hiperqualitatiu a nivell de diners, i també per això volem fer mesures pel camí, com és canviar el decret; que aquest any aquest és un dels objectius –jo també els hi vaig dir a la comissió– per fer els presidents i les presidències de les federacions executives, que puguin cobrar diners, que es puguin professionalitzar, perquè és un tema que iguala, a nivell de poder entrar, a nivell de dones, dintre dels consells..., bé, de les juntes directives, el fet de que puguin entrar, que és quelcom també molt demandat; com també, evidentment, el fet de que aquesta part administrativa es pugui fer d'una manera molt més professional, que és un dels problemes que a vegades tenen els nostres clubs i federacions.

Pressupost. Evidentment m'ha preguntat pel pressupost. Ens agradaria tenir-ne més? Crec que ara podem gestionar això i és un salt qualitatiu: setanta-tres per cent més, 144 milions d'euros; pujades de les subvencions, totes al voltant del vint per cent –federacions, clubs, impacte... Crec que un vint per cent feia molt de temps, eh? Arribar a algunes..., per exemple, com els 20 milions a federacions, és un salt qualitatiu, aquest dos no ha estat mai, eh? Altres, com són els clubs, com són els consells, que ho creen amb aquesta plurianualitat perquè ho puguin gestionar bé, això també és innovador. Crec que aquest pressupost ens ajudarà moltíssim. Crec que ho podem complir. Nosaltres estem convençudíssims de que tot el que presentem és perquè ho podem gestionar i ho podem fer. I és un bon pressupost per a un departament d'esports en el moment en què estem.

Després, aquest minut i mig..., sí que després li puc contestar una mica més sobre la federació catalana, però crec que de futbol hem fet les coses que tocava i m'agradaria explicar-l'hi bé, perquè li preguntaria si vostè faria el mateix que jo o no, eh? Hi ha una situació prèvia: eleccions prèvies de la federació catalana, 2023. Es van repetir. En aquell moment no hi havia inspectors o supervisors. Això passa..., es fan, hi ha una candidatura que guanya. Quan entrem nosaltres, 2024, evidentment hi ha un procés judicialitzat. Aquí a nosaltres ni ens toca ni hi hem d'entrar. Segon, quan hi ha una sèrie de clubs que ens presenten una sèrie de firmes, dient que s'ha de convocar una assemblea, nosaltres diem «sí», evidentment; això ho fica en els estatuts de la pròpia federació, que és lo que regeix. Quan nosaltres li demanem què hi ha a l'ordre del dia, hi ha convocatòria d'eleccions, nomenaments..., hi han quatre punts de l'ordre del dia. Ho preguntem als nostres serveis jurídics i ens diuen: «No poden fer la convocatòria. Haurien d'anar pel vot de censura. Nosaltres aquí no ho podem fer. El que podem fer és convocar-les si tenen el quinze per cent, amb el primer punt de

l'ordre dia que sí que *da a lugar*.» Jo demano un altre informe, no només el meu. Ho demano al gabinet jurídic, per assegurar-me'n. I em corrobora exactament el mateix. I, a més a més, nosaltres –vostè ja ho sap– no podem sortir d'aquest marc –no podem sortir d'aquest marc. Què és lo que li dic jo? Què és lo que li dic jo? «Preparem-nos per a les eleccions properes.» Què és lo que sí que puc fer jo? Què és lo que sí que puc fer jo? A què em refereixo? A que hi hagin inspectors, a que hi hagin supervisors a les properes eleccions, i que no hi pugui haver cap altre problema. Tota la resta ho hem fet bé –ho hem fet bé– i com tocava. I l'hi torno a preguntar: què hagués fet vostè diferent quan el seu propi gabinet jurídic i el gabinet jurídic central li està dient una cosa? I com es preocuparia de les properes, a un any vista o quan es convoquin, que en té la potestat de la pròpia federació? Aquí nosaltres sí que..., jo hi estic ja treballant perquè l'escenari no es torni a repetir. I que guanyi el millor i tinguem la millor federació, que és la que més llicències té, la que més diners rep, el millor gestionada possible del que surti d'aquell procés. Puntu. Ja està. No sé què hagués fet vostè diferent quan m'ha fet parlar així.

Després li contesto les altres, que m'he passat de temps –perdó.
Gràcies.

El president

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé; gràcies, president. Conseller, ha dit que el pressupost que han presentat en esport és un bon pressupost. I no és un bon pressupost, conseller, ja l'hi he dit. Hi destinen un 0,2 per cent del total; exactament igual que el que va fer Esquerra Republicana l'any 2023. Però, miri, si això per a vostè no és suficient –si això per a vostè no és suficient–, li recomano que faci el següent exercici: se'n pot anar a Bagà i els hi diu que, tot i estar matxucats a impostos, la reforma dels vestuaris de la zona esportiva no es farà perquè han decidit gastar-se els diners en el foment de l'agroecologia i resiliència climàtica al Senegal; o pot anar a les Masies de Voltregà i els hi diu que els 600.000 euros que hi havia per a la coberta de la piscina municipal aniran destinats a l'empoderament de la dona camperola a Mozambique. Doncs, home, expliqui al conjunt de la ciutadania que, tot i pagar els impostos més alts de tot l'Estat, no hi ha diners per a les coses importants, però que sí que hi ha per pagar 56 milions d'euros més a TV3, regar amb 16 milions d'euros més els mitjans de comunicació afins, i 13 milions d'euros per a les ambaixades que no serveixen per a res. (*Aplaudiments.*) I això no és prosperitat compartida, conseller –això no és prosperitat compartida–; això és prosperitat per als amics, per als coneguts, però no per als catalans, ni per als esportistes ni per a les federacions.

Miri, em preguntava que si parlem amb el sector. Sap vostè què és això? (*L'orador mostra un full.*) Sap què és? Bé, és una carta de la Crida per a l'Esport Català, una carta que van fer arribar als grups parlamentaris. Ja sap que la Crida per a l'Esport Català, ja ho coneix, és el conjunt de clubs, de federacions, doncs, que estan units per treballar en favor de l'esport català. I sap què demanen en aquesta carta que ens van enviar als grups parlamentaris per al pressupost? Ens van demanar que assolim un u per cent del total del pressupost en esport i que revertim els 1.000 milions d'euros de dèficit que pateix el sector els últims quinze anys. Doncs, conseller, vostès fan alguna d'aquestes coses? Jo crec que no, i ni s'hi apropen –i ni s'hi apropen.

I com ja li he dit, aquest no és un bon pressupost per al sector esportiu. I la prova és el que reclama el sector i la realitat del pressupost que ens porten. Vostès continuaran tractant l'esport com una despesa que és menor i que és prescindible, però és que ja l'hi he dit, nosaltres creiem que és una inversió evident i imprescindible en salut i en benestar.

Per altra banda, no m'ha contestat respecte a l'última qüestió plantejada. Però és que, miri, cada llei que fa Pedro Sánchez per a la suposada defensa de les dones és que és un autèntic desastre més gran que l'anterior. Primer, la llei del «sí és sí», deixant sortir centenars de violadors de les presons; després, les polseres contra els maltractadors, que no funcionen, i per últim, aquesta llei trans que es vol carregar la presència de les dones en l'esport.

I per això, conseller, l'hi torno a preguntar –a veure si em pot contestar–: què té de feminista que un home pugui canviar-se el sexe i així participar en competicions femenines? A vostè li sembla feminista tot això? Vostè creu que és just? És que a mi no m'ho sembla. I si vostès no són capaços de veure això, el que estan fent és abandonar les dones esportistes, que veuen com l'esforç de tota una vida pot quedar en un segon pla davant d'una normativa que és una autèntica barbaritat.

I, escolti, si no em contesta, potser és perquè vostè mateix creu que la llei que ha fet el seu partit és una «xapussa». I, escolti, si és així, ara quan vingui aquí ens ho diu; vostè es queda amb la consciència tranquil·la, i estic segur que moltes dones esportistes l'hi agrairan.

Per tant, conseller, el balanç que fem d'aquests dos primers anys de conselleria, com li deia, és molt decebedor; com li deia, no aprova. Ja van començar molt malament signant un acord amb Esquerra Republicana i continuen en la mateixa línia, amb un pressupost que és molt deficient. I el més preocupant no és el que han fet fins ara, sinó la sensació de que no hi ha un rumb clar, no hi ha una estratègia definida, no hi ha objectius ambiciosos ni un full de ruta que permeti fer creure al sector, doncs, que hi haurà un futur millor.

I és que l'esport, conseller, necessita més, necessita molt més del que vostès estan oferint. Necessita lideratge, necessita recursos i necessita un govern que hi cregui de veritat. I, de moment, conseller, aquest Govern i aquesta conselleria, ens sap greu, però és que està sent un bluf.

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Esports.

El conseller d'Esports (Bernardo Álvarez Merino)

Bé; gràcies, president. Gràcies, diputat. Jo començaria pel final: el que necessita aquesta conselleria d'Esports, que ja li dic que vostè quan diu «no té un rumb clar» –ja l'hi vaig dir també a la comissió–, des del primer dia hem dit el nostre full de ruta molt clarament i a més l'estem complint –l'estem complint–, i sense pressupostos.

I ho torno a repetir: parli amb els ajuntaments. Parla de dos ajuntaments. Jo li estic dient que hi ha 803 ajuntaments que s'han adherit al pla de xoc. Vostè m'ha parlat de dos ajuntaments. Els ajuntaments els escullen ells, els projectes. Nosaltres els validem, però els escullen ells. I s'hi han ficat 803; vostè em parla de dos.

Bé, quelcom històric. Jo he tingut la sensació, per Nadal, quan he anat de visites territorials..., era com un rei mag, tothom em donava les gràcies, perquè això de millora d'instal·lacions era quelcom històric i que feia molt de temps que no passava. És a dir, que crec que la visió és una mica esbiaixada.

Com vostè també em diu, jo..., el que necessitem també és que ens aporteu coses. Quan la gent... Vostè ve aquí..., o a la comissió també passa, no només amb vostès, eh?, i diuen el que no estem fent –no estem fent– o em parla d'altres coses que no tenen res a veure amb l'esport, penso: «Lo que m'agradaria és que la gent m'aportés coses, per jo poder, si fa falta, millorar-ho.» Simplement. Això a vegades pot passar o no, però que sigui, realment, una realitat el fet..., hi podem estar d'acord o no, com vostè diu, però que sigui una realitat, que aportin –que aportin, no?

Nosaltres... Quan vostè em parla de TV3. Sap lo que ha fet aquesta conselleria amb TV3, la relació que hi té? Ha sigut incidir perquè un projecte històric a Catalunya com era el bàsquet tornés a ser obert, torni a ser obert. L'única comunitat au-

tònoma que té bàsquet en obert i en català –l'única, l'única. Ja li dic jo que tots els clubs estan molt agraïts també.

Saps què hem fet? Hem fet que el campionat d'Espanya absolut d'atletisme, que passava a Tarragona, que no havia de ser televisat per TV3, fos televisat per TV3, sense cap cost, demanant també que Teledeporte ens en cedís els drets perquè fos en català. Perquè el piragüisme de l'any passat, quan va ser el mundial de piragüisme, la part de la copa del món a la Seu, tampoc havia de ser televisat, i que fos televisat per TV3, sense cap cost i en català. És a dir, jo crec que aquesta és la relació que tinc amb TV3, més enllà de que incidir en que com més retransmissions esportives hi hagin –i jo crec que aquí hi ha hagut un canvi bastant gran de paradigma des de que hi ha la conselleria–, millor, millor per a tots, per al sector esportiu, per a la nostra llengua i per a la nostra visibilització, que molts dels clubs i federacions és lo que demanen, bàsicament: visibilització. És a dir, aquesta és la meua relació amb TV3. No sé per què incideix tant en això. Si és que, a més, m'ho fica fàcil. Ja només amb la part aquesta del bàsquet, ja li dic jo que la gent està contenta de la relació que té la conselleria amb la televisió pública.

I, després, em torna a parlar de salut –em torna a parlar de salut– amb el programa de prescripció esportiva que tenim damunt de la taula, que és quelcom històric. Que ja li dic que gent del seu partit d'altres comunitats no para de preguntar-me de com ho estem fent, com hem arribat a que Salut ens ho compri, com muntarem l'estratègia per al desenvolupament de la preinscripció a tot el territori, com ajudarà això les persones en tota la seva vida –en tota la seva vida–, perquè ho enfoquem molt i pensem molt, ara a l'inici, amb aquesta..., una prova pilot que ja tenim, hem obert. L'altre dia vam fer una reunió en què buscàvem cinquanta, seixanta ajuntaments per fer una prova pilot, i hi havia més de cent vint ajuntaments connectats, de tots els colors. I com això ara preocupa, i molt. I, sobretot, pensant també molt en la gent gran, que és segurament per on començarem, pel tema de la soledat no desitjada, de l'acompanyament gràcies a fer una activitat esportiva, la part social que això té, a part de la part purament esportiva com a tal i de benestar físic, no? És a dir, que em torna a sobtar de que em torni a parlar del tema de la salut quan ja li he dit que és una cosa que no ha passat abans aquí.

I per últim, de la part..., perdó que em queda ja poc temps. Nosaltres –lo que deia de la llei trans– el que volem..., considerem un bé essencial l'esport i el que volem és que tothom que vulgui fer esport pugui tenir accés a fer esport, independentment de com sigui, d'on vingui, etcètera. Jo crec que això ho ha sentit ja moltes vegades. Aquesta és la nostra màxima –aquesta és la nostra màxima–: tothom que vulgui fer esport o activitat física ho pugui fer. Aquesta és la nostra màxima.

Així que espero haver-li contestat. Li agraeixo molt, eh?, el marcatge. Jo era tirador i m'agradava tirar quan tenia pressió i tenia la gent molt a prop. És a dir, que aquest marcatge espero que segueixi, perquè crec que és bo per a tots i crec que, a més a més, ens permet a nosaltres també ficar damunt de la taula el que estem fent. El que desitjo és que hi hagin pressupostos, que puguem treballar plegats, seguir treballant plegats i que el Departament d'Esports tingui una llarga vida.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya

302-00225/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya. És presentada pel Grup Parlamen-

tari d'Esquerra Republicana de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano i Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Senyor president, senyors consellers, senyores i senyors diputats, ara fa una setmana interpel·lavem el Govern amb relació al context geopolític que estàvem vivint, des de la preocupació de l'erosió de l'ordre internacional que més o menys hem conegut en els darrers anys –l'erosió del dret internacional, del dret internacional humanitari, l'erosió dels organismes multilaterals, l'erosió dels valors democràtics– i, alhora, en aquest context de guerra i de guerres d'agressió sense cap tipus de justificació –d'Ucraïna fins a Iran, passant per Gaza i el Líban–, demanàvem al Govern de la Generalitat fermesa, lideratge, ambició per a fixar la posició de Catalunya en aquest context, assumint que no som un estat, però que en molts sentits hem d'actuar amb mentalitat d'estat.

Haig de dir que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va quedar decebut de les respostes que vam rebre del Govern en el debat. Tot i així, hem volgut presentar una moció, amb caràcter positiu i constructiu, per fixar un mínim comú denominador de la majoria de la cambra en aquest context. I, en aquest sentit, d'entrada vull agrair les esmenes que el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i el Grup Parlamentari de Junts ens han plantejat, la majoria de les quals hem acabat incorporant o transaccionant amb ells, i fan que la moció que sotmetrem a votació, doncs, segurament obtingui una majoria molt àmplia de la cambra, no?

En aquesta moció ens reafirmem en els valors que ens defineixen com a societat oberta, compromesa amb el projecte europeista, amb una economia internacionalitzada, amb institucions pròpies i amb una clara vocació de projecció exterior. I reafirmem el compromís de Catalunya amb la democràcia, els drets humans, l'estat de dret, el multilateralisme, la cooperació internacional i la pau. I posem també en el centre el valor que té la llei d'acció exterior. Aquest país té una llei que regula l'acció exterior que compromet els governs i el conjunt de les institucions del país a tindre una presència internacional.

I situem també en aquesta lògica Europa en el centre de la nostra preocupació, perquè, com hem repetit manta vegades, bona part dels nostres interessos, de les nostres qüestions econòmiques, socials, culturals, ambientals, es juguen, es determinen en l'espai europeu, i allà Catalunya ha de tindre presència directa en totes aquelles institucions que defineixen el futur de la nostra indústria, la nostra recerca, l'energia o la transició verda. I també amb la necessitat de construir aliances, aliances amb altres territoris d'Europa que, sense ser estats, comparteixen també aquesta vocació nacional, com Flandes o, fora de la Unió Europea, com Escòcia, i amb altres realitats regionals que són potents i ambicioses.

Construir aliances en aquest context també en el que està redefinint-se el que és el model d'Europa, no?, i en el que hem de reclamar que les entitats subestatals tinguin un pes més determinant, més decisiu en la presa de decisions dels projectes europeus.

I també la moció insisteix que, per a fer possibles aquests objectius, necessitem que, efectivament, el Cos d'Acció Exterior de la Generalitat es culmini en la seva creació i consolidar el model de delegacions del Govern a l'exterior, que són un instrument imprescindible per defensar els interessos culturals, econòmics del nostre país. Aquest país necessita una veritable diplomàcia pública.

I, efectivament, hem de reforçar la dimensió diplomàtica de l'acció exterior de la Generalitat en el camp econòmic, en el camp tecnològic, també en la projecció de la llengua i la cultura catalanes, que ens defineixen com a nació i que són una de les eines més poderoses de la diplomàcia cultural, i una acció exterior també orientada a la defensa d'interessos econòmics, socials i ambientals i una determinada idea del desenvolupament econòmic. I això passa per estar directament també en determinats espais de decisió, des de la UNESCO fins a multitud d'espais de decisió en l'àmbit de la Unió Europea.

És una moció que plantegem des de l'ambició d'una nació que aspira des de la seva pròpia realitat, en un dels moments més determinants, segurament, que vivim les generacions que avui són presents aquí, que decidirà el destí del món. Siguem conscients que, malgrat les nostres limitacions de no ser estat, Catalunya ha de participar activament en aquesta discussió, en defensa dels seus interessos i en defensa dels seus valors.

Res més i moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les davant del Ple, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Molt bon dia. Moltes gràcies, president. Conseller Duch, diputades i diputats... En primer lloc, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar volem agrair al Grup d'Esquerra Republicana aquesta moció que ens ha portat avui sobre el lideratge europeu i a nivell global de Catalunya. Volem agrair l'esforç per incorporar les aportacions d'altres grups parlamentaris. I votarem a favor de tots els punts. De fet, la majoria ja s'estan desenvolupant gràcies als acords d'investidura subscrits entre Esquerra Republicana i el PSC.

En un moment crític i en un context internacional i europeu preocupants, generar consensos i articular respostes conjuntes per protegir la nostra ciutadania és una necessitat imperiosa. Ho deia ahir el president de la Generalitat: davant de la situació bèl·lica a l'Orient Mitjà, un grup de treball entre el Govern i quasi tots els partits per estudiar les mesures econòmiques que complementin les que es prenguin a nivell europeu, al Consell Europeu –que ha començat fa una hora– i les que demà es prenguin a nivell del Govern de l'Estat. De la mateixa manera que fa un any el Govern de la Generalitat va aprovar aquell pla Responem de 1.500 milions d'euros per donar resposta a la guerra aranzelària començada per l'Administració Trump i que va ser també compartit amb la resta de partits polítics i els agents socials i econòmics.

I davant d'un genocidi a Palestina o davant d'una guerra il·legal a l'Iran, una majoria també parlamentària i un govern que diuen «no a la guerra (*aplaudiments*), sí a la pau, sí al dret internacional i sí al diàleg». Diputades i diputats, vivim en un context internacional i europeu on els poderosos volen impulsar la llei del més fort per sobre del diàleg i el dret internacional: més guerres, més morts i més persones desplaçades fugint de la misèria. I, sí, més riquesa per a les empreses petrolieres i més amenaces dels oligarques tecnològics a les nostres democràcies. Aquest és un model d'odi, de guerra i de conflicte, un model de l'extrema dreta i de la dreta extrema, defensat també per partits que estan aquí en aquest Parlament.

Però el model de Catalunya és un altre. Deia Louise Weiss que els parlaments, en els moments en què la tensió impera al món, tenien la responsabilitat de preservar la pau i estendre-la arreu. El model per a Europa i el món que la ciutadania de Catalunya vol i demana és el de més Europa, més cooperació i lleialtat institucional a tots els nivells, més acció exterior en un marc internacional complex i més solidaritat global. Aquest és un model compartit per la majoria del Parlament, pel que fa acció exterior, i que desenvolupen els acords d'investidura amb Esquerra i els Comuns; acords que es compleixen i s'aniran complint; acords que queden recollits en aquesta moció.

Primer terme, culminar la llei del Cos d'Acció Exterior que vam aprovar gràcies als vots positius d'Esquerra, Comuns, CUP i PSC; el pla de consolidació i ampliació de les delegacions del Govern a l'exterior per reforçar les relacions econòmiques i l'acció exterior, aprovat amb Esquerra; la incorporació de Catalunya com a membre associat a la UNESCO i a l'Organització Mundial del Turisme; seguir negociant per l'oficialitat del català a totes les institucions europees, com ja ha passat, de fet,

al Consell Social i Econòmic Europeu o el d'impulsar una Catalunya amb lideratge econòmic i social i cultural, que mostri la seva millor imatge, com fan altres regions europees, per captar inversions, per promocionar-se i per donar a conèixer el nostre patrimoni i la nostra cultura.

En definitiva, l'acció exterior del Govern de Catalunya necessita estrènyer encara més llaços amb regions mundials amb interessos compartits en recerca i en investigació, en inversions i comerç per a les nostres empreses, en la lluita contra el canvi climàtic o per defensar les nostres democràcies i defensar Europa. Defensar Europa i ser responsables per enfortir Europa, perquè, com deia el president Maragall quan presidia el Comitè de les Regions Europees l'any 96, a Europa hem de garantir la nostra incidència en temes d'enorme importància estratègica per a les nostres col·lectivitats locals i regionals.

Així que, davant la inestabilitat, les amenaces, les guerres i la llei del més fort, més aliances amb actors estratègics a nivell global i europeu, més cooperació i lleialtat institucional, més esperança i més treball per obtenir la pau.

Moltes gràcies.

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Ennatu Domingo i Soler.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Bon dia, conseller. Bon dia, diputats i diputades. Vull començar la meva intervenció agraint al diputat Campuzano la voluntat d'arribar a acords. Nosaltres hem presentat set esmenes a aquesta moció. S'han transaccionat tres d'elles i la resta s'han acceptat. Per tant, ja us avanço que donarem suport a tots els punts d'aquesta moció d'Esquerra Republicana sobre el lideratge de Catalunya, a excepció del punt 6, on ens abstindrem.

La raó de ser de la política exterior catalana és que Catalunya tingui presència i veu pròpia a Europa i a nivell internacional i, per tant, que sigui capaç de projectar els interessos de la nació, o sigui, dels ciutadans, de les empreses i de les entitats socials catalanes, i que aquesta acció exterior posi al centre la defensa dels drets humans. Almenys així és com entenem nosaltres l'acció exterior catalana.

Però el conseller Duch ha desvirtuat completament la política exterior catalana amb el seguidisme d'Esquerra Republicana. Des del moment que van investir aquest Govern i deixat que el conseller Duch agafi les regnes, la política exterior catalana ha perdut la seva ambició nacional. I ens dol veure com les bases de l'acció exterior catalana que hem aixecat Junts i Esquerra Republicana amb esforç s'estan posant al servei de l'agenda política espanyola; una agenda oportunista, una agenda reactiva i una agenda que va en contra del consens europeu i, per tant, en contra dels interessos de Catalunya.

Quan es va portar a votació la llei per a la creació del Cos d'Acció Exterior catalana, nosaltres ja vam alertar que amb els nostres vots no posaríem les eines d'estat en mans d'un govern que ens vol petits i submisos. Per això, llavors ens vam abstenir, i avui ho tornarem a fer pels següents motius. Nosaltres vam fer esmenes, vam fer propostes que no es van tenir en consideració. Jo en citaré unes quantes: volem que a les convocatòries d'accés al Cos d'Acció Exterior es faci una reserva de places per als treballadors de les delegacions del Govern a l'exterior; que tot el personal funcionari de les delegacions del Govern a l'exterior, en tant que integrants del Cos d'Acció Exterior, tingui una carrera funcional de l'Administració de la Generalitat de Catalunya; que aquest personal també pugui disposar de mobilitat entre el departament i les delegacions quan es produeixin places vacants i previ a sortir en concurs de provisió de places.

Volem més coordinació entre els departaments i, per tant, aquesta moció no garanteix res d'això ni tampoc garanteix el nivell d'excel·lència que hauria de tenir un

cos d'acció exterior com aquest. Per tant, veiem que la perspectiva d'Esquerra Republicana segueix sent curta, no?, des de la defensa de la llei i la defensa d'aquesta moció. I això és problemàtic, perquè si ens creiem la intervenció que ens ha fet el diputat Bondesio, del context de la política internacional, necessitaríem molta més ambició. I aquesta moció no ens dona això.

La Unió Europea ara mateix es troba en un punt d'inflexió. De fet, la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, no només no entén el paper que ha de jugar la Unió Europea en el nou ordre internacional, sinó que està decidida a posar en perill el model de l'Europa de les regions, l'Europa de la governança multinivell i participativa. I, en aquest sentit, la proposta de finançament per al període del 2028 al 2034 de la Comissió és un intent descarat de recentralitzar el poder polític i l'accés als fons europeus.

Europa no pot avançar sense la veu ni el paper de les regions i els governs locals en les polítiques públiques i, per tant, en el projecte europeu. Ara mateix això és el que s'està debatent a nivell europeu i nosaltres hauríem d'estar a l'alçada i estar presents en aquest debat. Conseller, si creu en el projecte europeu, utilitzi tots els mecanismes i recursos que tingui al seu abast per exigir que es creïn mecanismes de participació formal, perquè Catalunya pugui incidir en les negociacions del nou marc de finançament i que es garanteixi l'accés directe als fons europeus. Aquest és el debat, diputats.

Finalment, compleixin els compromisos adquirits pel Govern. Catalunya ha de ser membre associat de la UNESCO, de l'Organització Mundial del Turisme, tal com nosaltres hem exigint a l'acord de Brussel·les. I no ens creurem cap titular, a menys que això sigui real, perquè vostè va entrar a la conselleria dient que garantiria que el català sigui..., que se'n garanteixi l'oficialitat a nivell europeu i encara no ho hem vist, encara no s'ha fet cap avenç. Per tant, volem veure passos concrets.

Gràcies, conseller. Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Hugo Manchón García.

Hugo Manchón García

Gracias, presidente. Señorías de Esquerra, ya han pasado todos los grupos que han hecho el masaje para apoyarle toda la moción. Nosotros no apoyaremos ni un solo punto de ella. Empezamos con el título: «Posición y liderazgo de Cataluña.» Y mi primera pregunta es: ¿de qué liderazgo hablan ustedes? ¿Hablan del liderazgo de delincuencia que dejaron con su Gobierno? ¿Hablan del liderazgo en las listas de espera de sanidad? ¿Se refieren tal vez al liderazgo del número de barracones en los colegios que, tras su paso por el Govern, se ha convertido en parte del paisaje? ¿O quizás se refieren a habernos dejado la mayor presión fiscal de toda España?

Porque la realidad es que ustedes no han liderado Cataluña, ustedes han devastado Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Y lo peor es que el PSC hoy no es alternativa, es la prórroga de su fracaso, son los albaceas de su decadencia. Traen hoy aquí una propuesta de política exterior como si Cataluña fuera un satélite orbitando fuera de la gravedad española y nos anuncian que quieren acelerar la creación del cuerpo diplomático catalán. En una Cataluña donde los mayores mueren esperando una ayuda a la dependencia que nunca llega, ustedes pretenden que el Govern se gaste más dinero en esas falsas embajadaditas de mentira y diplomáticos *fake*. Es una bofetada a cada autónomo catalán que levanta la persiana por la mañana y a miles de familias que no llegan a final de mes.

Hablan ustedes de lo importante que es que Cataluña tenga peso y voz en el mundo. Y es que me lo han puesto en bandeja. Dicen: «Reforzar la presencia de Cataluña

en la UNESCO.» Claro, ¿les suena Miquel Iceta? Sí, hombre, este señor que gritaba en los mítines del PSC: «Pedro, ¡líbranos del PP! ¡Por Dios, líbranos de ellos!» Bien, pues, Iceta hoy, además de embajador ante la UNESCO, es presidente del PSC. No es solo un señor aparentemente gracioso y bailongo. Acabamos de conocer que, además de ser un gran tenedor con veintisiete inmuebles valorados en más de 10 millones de euros, se sentaba en el Consejo de Ministros que aprobó rescatar una aerolínea en la que Koldo colocó a su novio. La noticia de ayer: «Iceta se ahorra el pago de cuatro impuestos al usar una sociedad para controlar su fortuna inmobiliaria.» ¿Saben que decía Pedro Sánchez? Antes, claro, ahora ha cambiado un poquito: «Si alguien en mi partido tiene una sociedad interpuesta para pagar la mitad de impuestos, estará fuera al día siguiente.» Iceta hoy sigue presidiendo el PSC y aquí no dimite nadie. Dimitir para el PSOE debe ser un nombre ruso.

El PSOE pide perseguir a los grandes propietarios; pero, ¡ay!, que tienen ustedes a Iceta. El PSOE pide abolir la prostitución; pero, ¡ay!, que tenían ustedes a Ábalos y Tito Bernié. El PSOE pide proteger a las mujeres; pero, ¡ay!, que tenían ustedes a Salazar bajándose la bragueta delante de ellas. Es que son ustedes unos auténticos hipócritas. (*Alguns aplaudiments.*) Y esto es importante denunciarlo, porque, con tanto escándalo socialista, todo se olvida muy rápido.

Señores de Esquerra, dicen en su moción que están comprometidos con el estado de derecho. ¿Pero cómo pueden tener la cara tan dura? Ustedes, que pisotearon la ley, la Constitución y el Estatut; ustedes, que convirtieron el Parlament de Catalunya en un casino ilegal; ustedes, que declararon una independencia de ocho segundos, tan ridícula como ilegal, y malversaron el dinero de los catalanes para financiar sus fiestas; ustedes no respetan la ley, ustedes la pisotean.

Pero es que, además, también hablan de derechos humanos. ¿De verdad nos van a hablar de derechos humanos? ¿Dónde estaba su defensa de los derechos humanos cuando el régimen criminal de Maduro secuestraba y torturaba en Venezuela? Calladitos. ¿Dónde estaba la izquierda cuando el pueblo venezolano votó a Edmundo González y María Corina Machado? No reconociendo el resultado. ¿De qué derechos humanos nos habla Esquerra Republicana si se presentan a las elecciones europeas con Bildu? (*Alguns aplaudiments.*) ¿Esa es su brújula moral? ¿Presentarse a las elecciones europeas con Bildu? Esos que homenajean a asesinos y callan ante 370 crímenes de ETA sin resolver. ¿Aquí no hay memoria democrática? Ustedes comparten candidatura con quienes celebran la salida de prisión del terrorista, mientras hay más de 850 personas que fueron asesinadas por ETA, muchos de ellos catalanes. Eso es Bildu, un partido lleno de etarras condenados. Con esa gente, ustedes se presentan a las elecciones europeas y hablan de derechos humanos.

Y termino. Podríamos compartir alguno de los puntos de la moción, pero no apoyaremos ni uno solo. La intención de su moción es clara: una Cataluña que actúe al margen de España y dar lecciones al resto de lo que ustedes no hacen (*Veus de fons.*). Así que decimos «no» a su moción y «no» a su modelo de decadencia, que ahora también comparte el PSC.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; muchas gracias, presidente. Señor Campuzano, imagino que usted puede ya saber que no vamos a apoyar ni uno de los puntos de su moción –ni uno solo. Yo creo que no le descubro nada nuevo, ¿verdad? VOX jamás va a dar apoyo a una moción que pretende legitimar la diplomacia catalana, la llamada «acción exterior de la Generalitat» y, en definitiva, la ridícula idea de presentar a Cataluña como un sujeto político internacional independiente.

A lo largo de la historia, a Cataluña le ha ido muy bien cuando ha trabajado de forma leal dentro de la comunidad histórica de destino que es España, y ha sido una de las regiones más dinámicas, innovadoras y prósperas de Europa: motor económico, referente cultural y ejemplo de iniciativa empresarial. Un liderazgo que no solo dejó sus frutos en Cataluña, sino que benefició a toda la nación y que, por desgracia, hoy es solo un recuerdo.

Porque quienes han liderado Cataluña en los últimos años lo han hecho liderando un golpe de Estado que fracturó la sociedad catalana y por el que sus responsables fueron declarado criminales y prófugos de la justicia; liderando la extorsión a los gobiernos nacionales del PP y del PSOE, por encima del interés general de Cataluña y del interés y el bienestar de todos los catalanes; liderando la promoción de políticas migratorias de fronteras abiertas e inmigración masiva que han hecho de Cataluña una región insegura y una región irreconocible, y liderando los peores resultados en educación, en pobreza, en listas de espera, en sanidad o en dependencia.

En fin, ese es el liderazgo que nos deja Esquerra Republicana, que nos deja Junts y que nos deja el PSC. Y, señorías, quien ha destruido todo en Cataluña, desde luego, no puede erigirse como quien quiera liderar nada en esta región.

La parte mollar, central, de su moción es la que pretende reforzar la llamada «acción exterior de la Generalitat». Pero no nos engañemos, esa red de delegaciones no nació para ayudar a los catalanes en el extranjero; esa red nació para internacionalizar su delirio, para internacionalizar ese golpe de Estado separatista. Desde entonces, se han abierto veintiuna delegaciones en el extranjero, que funcionan en la práctica como pseudoembajadas separatistas; embajadas pagadas con la nómina y el esfuerzo de todos los catalanes, que a duras penas llegan a final de mes; embajadas que duplican funciones del Estado; embajadas cuyo único objetivo ha sido vender al mundo un relato falso. Y mientras tanto, ustedes hablando de liderazgo.

Pero hay algo más grave, si cabe, y es que, al margen de que esas delegaciones son innecesarias, en muchos casos se han convertido en una auténtica red de colocación. Buena parte de los delegados del Govern de la Generalitat en el exterior están vinculados a los partidos separatistas, a Esquerra y a Junts. Delegados procedentes del entorno político de Esquerra o del espacio convergente; delegados cuyo mérito principal no es su capacidad diplomática, sino su afinidad ideológica.

Es decir, que los catalanes estamos condenados a costear una red internacional superflua, financiada con dinero público, para colocar afines y difundir propaganda separatista. Y mientras tanto, seguimos esperando más médicos, más vivienda asequible, menos barracones para nuestros hijos y más seguridad en nuestros barrios.

El desafío de VOX, de presente y de futuro, es precisamente recuperar esa tradición de liderazgo constructivo de Cataluña en España. Un liderazgo que no separe y que sea capaz de dejar atrás la inestabilidad política, la ruina económica y la fractura social que sus políticas han provocado.

Miren, desde VOX queremos la Cataluña del espíritu olímpico. Una Cataluña segura y reconocible en su identidad española y catalana. No la Cataluña del pacto del Majestic, no la Cataluña del pacto del Tinell, no la Cataluña enfrentada por culpa de sus políticas separatistas y no la Cataluña islamizada, que es justamente el legado que ustedes van a dejar a las futuras generaciones. (*Alguns aplaudiments.*)

Queremos una Cataluña segura, una Cataluña próspera, una Cataluña que siga siendo profundamente española y que lidere la nación más antigua de Europa, que es España, patria única e indivisible, patria de todos los catalanes.

Muchísimas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés García Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... Jo, la veritat, que a vegades no em deixo de sorprendre davant la capacitat d'alguns diputats, com el senyor Hugo Manchón, de dir el mateix de manera repetida en cada comissió, tota l'estona. *Alguns aplaudiments.*) Llavors jo, la veritat..., i, a més, és que em sorprèn més, perquè, a vore, jo no sé si m'aclareixo o no amb el vostre partit.

Entenc que el que vostès demanen és que el Govern de la Generalitat el que faci sigui donar suport a les empreses catalanes a l'exterior per tal de que puguin tenir mercats a l'exterior i per poder també atraure inversions aquí. Per a vostès això és fonamental. I quan el Govern ho fa amb delegacions a l'estranger, vostès el que diuen és que això no s'ha de fer, que això és una vergonya. És absolutament incompreensible, al mateix temps que tristament habitual.

Per un altre costat, clar –jo ho entenc, eh?–, quan una presidenta de la Comunitat de Madrid com la senyora Ayuso viatja a l'estranger i el que fa és reunir-se amb l'alcalde de Sevilla en lloc de tenir una bona acció exterior, entenc que vostès també es posin nerviosos. Segurament si els seus governs ho fessin millor (*alguns aplaudiments*), els aniria molt millor de cara al futur. Llavors, jo crec que el que haurien de fer és estar orgullosos del que va fer aquest Parlament l'any passat, que va ser aprovar una llei per a la creació del Cos d'Acció Exterior, per dotar-lo de professionalitat, per dotar-lo de rigor, perquè hi hagi una carrera professional i perquè, d'alguna manera, per a tot el que s'ha de fer en l'acció exterior de Catalunya, tinguem gent preparada i tinguem gent estabilitzada.

I, en aquest sentit, crec que és una qüestió de normalitat democràtica. Jo ja sé que a vostès no els hi agrada gaire això de la normalitat democràtica darrerament, amb els socis que tenen darrere seu i amb alguns diputats com vostès que lo que els hi agrada és assemblejar-se cada cop més als de darrere, no sé si per càlculs electorals, però després que no parli el seu president de liberalisme, perquè cada cop alguns de vostès representen, cada vegada menys, això.

Dit això, Esquerra Republicana, aquesta moció jo l'agraeix molt. Anuncio que donarem ple suport a la moció. Pensem que és clau. Pensem que els acords d'investidura que va realitzar Esquerra Republicana de Catalunya amb el Partit Socialistes són bons per fer créixer i fer estendre la xarxa de delegacions del Govern de Catalunya a l'estranger i, per un altre costat, també per tenir un camí, com ens ha permès aquesta llei, per al Cos d'Acció Exterior.

Llavors, en aquest sentit, des del nostre punt de vista, encantats d'acompanyar i també donant suport a aquesta moció. Una moció que ve en un moment en el que tenim un context internacional especialment complicat, al qual em referiré després, perquè també tenim una moció impulsada pel nostre grup parlamentari.

Sí que és cert que en aquest context és encara més important reforçar la presència independent i directa de la Generalitat al món, a la Unió Europea, ser membre associat de la UNESCO, treballar en aquesta direcció, però també volia afegir implementar una feina intensa i adequada en relació amb els diferents organismes de Nacions Unides. Pensem que un moment en el que es vol atacar el sistema internacional de Nacions Unides és un moment en el que especialment Catalunya ha de tenir una veu pròpia davant els diferents conflictes i situacions que estem vivint al món.

En aquest sentit, també crec que és absolutament clau i imprescindible, a pesar dels intents del Partit Popular per impedir-ho, poder seguir avançant en la projecció internacional de la llengua catalana i el seu reconeixement com a llengua oficial a la Unió Europea. Esperem també, des del nostre grup parlamentari, els eurodiputats que tenim al Parlament Europeu, poder seguir treballant en aquesta línia; per això també agraïm, efectivament, aquesta moció. I també tot el que té a veure amb el treball per fer-ho més viable i que els fons puguin arribar de manera directa en el treball entre les diferents regions i a nivell local en el marc de finançament europeu.

Dit això, hi donem ple suport. Crec que estaria bé que fessin reflexions de l'acció exterior que altres comunitats autònomes fan, i podem estar orgullosos de moltes coses que es fan a Catalunya i més encara les que farem en el futur.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, perquè consti, perquè crec que estem a vegades al matí poc «avisplats»: «comunidad de destino universal» és una declinació «cutreres» d'«unidad de destino universal», que és una citació d'Antonio Primo de Rivera, de la Falange. Ho dic perquè ens posem molt nerviosets aquí (*alguns aplaudiments*) quan es diuen segons quines coses, però després sembla que *ancha es Castilla*.

Jo, si fos el PP, de veritat que em faria vergonya sortir aquí, perquè s'ha de tenir barra per parlar de la gent gran –s'ha de tenir barra–, sobretot quan tenim els nous protocols de la vergonya respecte de, precisament, el sistema de dependència al Madrid d'Ayuso, on han modificat l'accés a aquest sistema i a partir d'ara, si hi ha sis mesos sense resposta, es considera denegada. Tenint en compte que tenen una mitjana de resposta superior a l'any, es consideren en general denegades.

Ho dic perquè, no ho sé, em semblaria bastant *tristón* venir aquí a criticar les gestions dels altres, tenint en compte que bàsicament es dediquen a exterminar gent gran i això no es pot tapar amb el «todo es ETA».

Jo me'n recordo, d'aquell moment. Aquests dies, amb la tornada de la guerra d'Iran, que s'assembla una mica, amb una resposta diferent, a la guerra d'Iraq, recordo moltíssim aquells dies en els que miràvem el *Telenotícies* i, una vegada i una altra, ens repetien que havia sigut ETA. Ens repetien que havia sigut ETA un atemptat que era una resposta, precisament, a les vostres polítiques de terror internacional. Perquè, en darrera instància, igual que VOX, em sorprèn que ens diguin que els catalans no podem tenir delegacions europees quan, al cap i a la fi, aquí tenim un Parlament ple de delegats de Trump, ple delegats de Bush i gent que bàsicament no té cap mena de raó política per defensar res que sigui la sobirania d'aquí o de l'Estat. Perquè, en darrera instància, els que no tenen pàtria són vostès. M'agradaria saber quant els hi paguen. Això algun dia ja ens ho explicaran, perquè tampoc estan gaire, VOX, per parlar de xiringuitos i de paguetes, quan García Gallardo, exlíder de VOX de Castella i Lleó, denuncia un sou des de 2019 –no està gens malament– de la senyora d'Abascal: seixanta mil eures a l'any, eh?, vaja, vaja, amb els «xiringuitos».

Dit això –dos minuts; jo crec que està bé–, m'agradaria parlar d'aquesta moció. Nosaltres hi votarem majoritàriament a favor, perquè evidentment estem a favor de que hi hagi relacions diplomàtiques, dret internacional i drets humans, tenint en compte que són una ficció que cada vegada, per desgràcia, es respecta menys.

Però ens sembla que hi ha alguns punts –i volíem aprofitar per fer aquí una reflexió– que són anacrònics i ahistòrics, en el sentit de que parlar ara mateix de l'aprofundiment democràtic de la Unió Europea, tenint en compte l'històric que tenim sobre la taula, bé, ens porta a haver de dir que, a hores d'ara, la Unió Europea és bàsicament dèbil amb els forts i forta amb els dèbils. Perquè hem vist una Unió Europea doblegar la sobirania no ja de nacions com la nostra, sinó d'estats sencers, que és el que vam veure amb la troica, amb el deute i amb el segrest de la democràcia, precisament, a Grècia, quan, en canvi, no tenia absolutament res a dir de que funcions pròpies d'un estat, com és el control fronterer, quedessin en mans d'Alba Daurada, un altres com els amiguets d'aquí. Esperem que tinguin el mateix resultat.

Tanmateix, enfront del genocidi a Gaza, hem escoltat que estaven *deeply concerned*, molt amoïnats; violacions reiterades de drets humans, *deeply concerned*, molt

amoïnats; la guerra d'Iran, *deeply concerned*, molt amoïnats; amenaça d'aranzels de Trump, que és una forma de guerra econòmica, *deeply concerned*, molt amoïnats. Home, la Unió Europea justaja especialment en democràcia, amb lo que vol dir la sobirania de les nacions i dels estats.

I perquè fa dues setmanes que mirem amb por o almenys amb preocupació el fet de que s'està construint un ICE europeu, i aquí n'hem parlat bastant de lo que és l'ICE. Però és que ara mateix tenim sobre la taula reglaments que parlen d'emprisonar pel sol fet de ser estrangers en situació irregular, fins a trenta mesos, persones; que avalen emprisonar menors no acompanyats o menors en famílies que es poden deportar; que habilita el registre de domicilis i locals de persones estrangeres.

Què ens distingirà? Quins són els valors europeus..., que ja no és capaç de parlar de transició ecològica, que ja no és capaç de parlar de la sobirania dels estats? Quins són els valors europeus? Hi ha una concatenació que fem, que crec que és errònia, de dir «Unió Europea. Europa. Democràcia.» No funciona exactament així.

Evidentment que hem de defensar la democràcia, hem de defensar la democràcia que havia sigut la base perquè encara estiguem aquí i puguem discutir certes coses, i perquè jo em pugui permetre, sense haver de passar por, com hauria de passar al carrer, i respondre a partits feixistes com els que tenim aquí.

Però, ara bé, no podem estar defensant *per se* que la Unió Europea és democràtica, perquè no és el cas; la tenim segrestada, precisament, per una part dels que ocupen aquest plenari i la tenim defensant polítiques que ens haurien de fer caure la cara de vergonya.

Si aquí ens esparverem quan parlem de l'ICE, si aquí ens esparverem de que es detingui un nen de quatre anys per poder deportar la seva família, independentment de quant temps portessin vivint en un país, el que no podem és parlar de la Unió Europea com si fos un ens neutral.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Fa uns anys vaig anar a casa els meus pares i, marxant, vaig baixar la margera pel dret i em vaig esquinçar el turmell. Quan vaig tornar a pujar-hi setmanes després, que ja no duia croses, a la feixa on havia caigut hi havia una escala de pedra, perquè el meu pare és d'aquells que quan caus no només t'ajuda a aixecar-te, també s'assegura que no tornis a caure.

Avui, Dia del Pare, no puc sinó donar-te les gràcies, papa, per ser com ets, per haver-me transmès paraules que ja ningú no diu, però que nosaltres encara diem (*alguns aplaudiments*), per haver-nos ensenyat la cultura de l'esforç, per haver-nos inculcat els valors que avui ens defineixen. No seríem on som si no fos per tu. Bon Dia del Pare des del Parlament de Catalunya, papa. T'estimem moltíssim.

Reforçar la presència de Catalunya a nivell internacional és imprescindible per fer prosperar econòmicament el país i covar futures aliances. Ens amoïna, però, que la proposta vingui d'una formació política que va contribuir a ridiculitzar el país sencer amb una proclamació *fake* d'independència. I encara ens amoïna més que els proposants s'hagin posicionat internacionalment al costat de Hamàs o dels aiatol·làs en els darrers conflictes bèl·lics.

On volen reforçar exactament la nostra presència? A l'Afganistan? Catalunya necessita tenir veu pròpia al món i el món necessita pensar i parlar en català si volem que la civilització s'imposi a la barbàrie. És clar que volem liderar polítiques, és clar que volem tenir capacitat d'incidir en el que s'esdevé a l'exterior, però convé tocar de peus a terra.

Avui el Govern de Catalunya el conformen formacions espanyolistes i processistes. La imatge de debilitat, subordinació i desnacionalització que se'n deriva és la que realment volem transmetre a nivell internacional? Atrapats sota el règim autonòmic, subjectes a la Constitució espanyola sagrada, tindrem cap poder real de decisió en els consells de la Unió Europea, a les organitzacions internacionals, veu i vot en les negociacions multilaterals? O ens limitarem a obrir delegacions que generin despesa pública i a convocar actes diplomàtics amb te i pastetes?

Fingir que som un estat com vostès proposen, ens pot sortir molt car i no aportar-nos absolutament res. Ens sortiria molt més a compte i ens resultaria molt més rendible ser un estat de debò. La seva proposta de mínims és per no afrontar el debat de màxims. Pretenen substituir la independència en la que mai no han cregut per una simulació en 3D a costa de les arques públiques. Saben què passa, senyors d'ERC? Que a nosaltres les ulleres virtuals ens atabalen, preferim la realitat.

Mentre el seu grau d'ambició nacional es limita a un diorama, nosaltres aspirem a restituir un estat real que parli en català i de tu a tu amb la resta de potències europees, sense ingerències ni interlocutors. Ja podem anar aprovant estratègies d'acció exterior a cor què vols en aquesta cambra, que sense un estat propi no tindrem l'eina política que ens permeti negociar en igualtat de condicions.

Mentre continuem jurídicament subordinats a un altre estat, cap moció ens permetrà ampliar el marge de maniobra ni de representació. No volem una maqueta de Catalunya que vagi anant de país en país internacionalment, volem fer realitat aquesta Catalunya independent, pròspera, segura, occidental que ens mereixem i que, sobretot, es mereixen els nostres fills.

Poden triar, o ulleres virtuals o Aliança Catalana.

El president

Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula l'honorable senyor Carles Campuzano Canadés.

Carles Campuzano i Canadés

Gràcies, senyor president. Conseller, diputats, diputades... Agraeixo a tots els intervinents les seves posicions, especialment a aquells que ens donaran suport en aquesta moció. Però vull agrair molt especialment al senyor Manchón i al senyor Macián les seves intervencions, perquè han entès perfectament el que estem defensant, no?, una acció exterior no supeditada al Govern de l'Estat. (*Alguns aplaudiments.*) El seu aclariment ha estat imprescindible.

Dir també, si em permet, senyor Manchón, i des del «carinyo» que li professo, que el camí de la imitació del discurs de VOX no sé si és el que garantirà el millor futur polític del Partit Popular. I, per tant... Alguns dels diputats del PP ens entretenen en aquesta cambra amb imitacions del discurs de VOX. Sincerament, li recomano que s'ho faci mirar.

I a la senyora Domingo, agrair-li les esmenes, però em sobta que un partit polític independentista, sobiranista, tingui tan poca mentalitat d'estat que s'oposi a la creació d'una diplomàcia catalana com Déu mana. I, per tant, aquesta posició es fa bastant difícil d'entendre per part de vostès. Sincerament, em sobta, no?

I la senyora Orriols. Sovint des de la cambra reivindica els valors occidentals. Sàpiga que el que vostè representa, el que vostè expressa, va en contra de tots els valors que han definit la civilització europea, almenys des de la Il·lustració. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè des de la Il·lustració hem situat –i jo diria que fins i tot des d'abans de la Il·lustració, però clarament des de la Il·lustració– la persona en el centre. I els seus discursos són profundament antioccidentals perquè deshumanitzen totes les persones.

Si vostè mai arribés a manar en aquest país, aquest país seria un país caracteritzat per la persecució d'aquells que són diferents, caracteritzat per la negació dels

drets i les llibertats fonamentals. El seu discurs en la història només ha conduït a fer de la terra un infern.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran

302-00226/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns i, per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

President, conseller, diputats, diputades... La velocitat amb la que s'està desmantellant la democràcia americana actualment no té precedents en la història moderna. Aquesta es una de les principals conclusions realitzades a la presentació del seu nou informe anual per una de les principals organitzacions que investiga i analitza l'estat de les democràcies: The Varieties of Democracy Institute.

Diuen, de fet, que la llibertat d'expressió als Estats Units es troba ara al seu nivell més baix des del final de la Segona Guerra Mundial. El procés d'autocratització no és exclusiu dels Estats Units, ja que l'informe conclou que quaranta-tres països més s'estan autocratitzant, mentre que només dotze s'estan convertint en més democràtics.

De fet, els resultats de l'ona autoritària que viu el món està tenint efectes devastadors. El setanta-quatre per cent de la població mundial actual viu en autocràcies, un canvi dràstic en comparació amb fa vint-i-cinc anys. Aquesta ona d'autoritarisme està tenint un impacte devastador també en les relacions internacionals. L'atac al multilateralisme i, per tant, al dret internacional està generant la crisi més greu del multilateralisme des de la seva configuració actual després de la Segona Guerra Mundial.

Davant d'aquesta situació global, aquesta moció busca, precisament, generar un ampli consens per part del Parlament en diferents punts.

U. Les relacions internacionals han de regir-se pel dret internacional que tant d'esforç va costar crear i acordar entre els diferents estats. El que hi havia abans era un desordre mundial atroç. Trump, Putin, Netanyahu volen acabar amb l'ordre mundial i que tornem a aquesta etapa. No ho podem permetre mai més.

Dos. És imprescindible condemnar, per tant, aquelles agressions o guerres realitzades contra el dret internacional. El no a la guerra enfonsa les seves arrels en aquesta afirmació. La guerra dels Estats Units i Israel és il·legal i s'ha d'aturar. És necessària una desescalada de l'actual conflicte a l'Orient Mitjà per part de tots els actors implicats, especialment d'aquells que la van iniciar.

Tampoc pot ser que hi hagin governs que un dia i un altre estiguin amenaçant amb intervencions armades a diferents països del món, com han fet amb Groenlàndia, amb Colòmbia, amb Cuba. I demà, qui serà el següent? No podem permetre governs que actuïn així en el règim internacional.

Tres. Cal frenar l'actual escalada armamentista i, especialment, és més necessari que mai una desescalada global d'armament nuclear. El camí mai pot ser el rearmament nuclear.

Quatre. El règim de l'Iran porta moltíssims anys vulnerant sistemàticament els drets de la seva població, especialment de les dones o minories com el poble kurd.

Les protestes d'inici d'any van ser un crim de lesa humanitat i consegüentment han de ser tractades. És imprescindible caminar cap a una transició a l'Iran.

Cinc. Els crims de lesa humanitat, tots i sempre, han de ser perseguits. El paper del Tribunal de Justícia Internacional i de la Cort Penal Internacional és fonamental. El genocidi a Gaza és un greu crim contra la humanitat i cal actuar consegüentment. Ha de ser previngut, sancionat i perseguit.

Sis. Els drets humans són una de les àrees del dret internacional i és necessari posar en el centre el seu compliment quan es vulneren en altres països o també quan es vulneren aquí.

Set. La proposta de reglament de retorn, deportacions, que el Partit Popular Europeu està pactant amb les extremes dretes antidemocràtiques al Parlament Europeu suposaria, en cas d'aprovació, tirar els drets humans per la finestra a la Unió Europea.

No volem un ICE europeu, no volem que es pugui privar de llibertat menors d'edat i adults per un temps de fins a dos anys, fins i tot trenta mesos en alguns casos, pel fet de ser persones sense la regularització. No volem tampoc CIEs en tercers països on privar de llibertat persones migrades que detinguem als carrers dels nostres països.

Protegim i millorem les democràcies. Protegim i millorem el dret internacional. És difícil, però encara som a temps de frenar l'actual deriva autoritària, i els propers anys són absolutament determinants.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara té la paraula per defensar les esmenes presentades, també per un temps de cinc minuts, en primer lloc, el Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra. Té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Podria fer una intervenció de quatre paraules que es resumiria en «no a la guerra», però crec que és just fer algunes preguntes. Els del sí a la guerra, els patriotes ferotges, enviarien els seus fills a lluitar a Iran? Els delegats de Trump i Netanyahu a Catalunya estan disposats a anar fins a les darreres conseqüències? A enviar tropes, a recuperar el servei militar obligatori, a prioritzar els míssils als hospitals? Ha millorat la seva guerra la vida de les 157 nenes assassinades per Trump? És aquest el feminisme d'Orriols i d'Abascal, bombardejar escoles?

Ens podrien mirar als ulls i dir-nos que la guerra d'Iran millorarà la vida dels treballadors d'allà o d'aquí? No poden; no poden dir-ho i tampoc s'atreveixen a dir la veritat. La pura veritat és que això és una lluita pel petroli, com ho va ser la guerra d'Iraq. I tenim memòria. I el sí a la guerra té un nom en aquest país, que és Iraq.

Perquè creuen que Aznar, que el trio de les Açores van fer el món més just? On eren les armes de destrucció massiva? El «todo es ETA» que encara dura en aquest Parlament els hi ha servit d'alguna cosa?

Sovint ens diuen dèbils. El no a la guerra seria el dèbil i el sí a la guerra seria el fort. Però és mentida, els dèbils són vostès, que no deixen de ser vassalls de Trump com ho són dels fons voltors. Patriotes de pacotilla que es vendrien el país per una base militar dels Estats Units a qualsevol lloc, com se'l venen a Blackstone i BlackRock.

Al final, sembla que només estan units per regalar les nostres cases i la nostra sobirania. I el dret internacional i els drets humans són un límit als més poderosos, però es converteixen en paper mullat si Trump pot projectar un Marina d'Or sobre les ruïnes de Gaza mentre envia l'ICE a detenir un nen de quatre anys i pot segrestar un president o atacar Iran impunement.

Ens diuen que el dret internacional no serveix de res i que hem de rearmar-nos, però la realitat és la dels que diuen que ja li tenen més por al lloguer que a la pròpia

mort, com treia el CIS; els que tenen més por a anar la benzinera i omplir el dipòsit. Davant la barbàrie internacional i l'esgotament del dia a dia, la gent se sent impotent, sent que el món va del que el pedòfil de Trump i els seus aliats decideixin fer. I això és comprensible, però no és cert. No podem menysprear els moviments d'aliances de treballadors, d'estudiants que s'estan fent als Estats Units, perquè no podem menysprear tampoc el que va significar aturar la guerra de Vietnam.

I aquí a Catalunya també hem tingut grans moments en què el poble s'ha apoderat del seu destí: la Setmana Tràgica de 1909 va ser una revolta contra les quintes, que obligaven els treballadors a anar a lluitar a les guerres colonials, i després d'això no es van atrevir gaire a convocar les quintes. Al principi dels 2000, amb les mobilitzacions contra la guerra d'Iraq, Bush va dir: «La política de seguretat dels Estats Units no dependrà de quanta gent surti al carrer de Barcelona.» Poc temps després es van retirar les tropes d'Iraq. La història mai és tancada del tot.

I què vol dir llavors «no a la guerra»? «No a la guerra» és un deure ètic, és el compromís amb nosaltres mateixos de no sumar-nos a la barbàrie, és no permetre que s'utilitzi la paraula «democràcia» per espoliar petroli i massacrar la gent. Quan nosaltres diem «no a la guerra» estem disposats a anar fins a les darreres conseqüències; estem disposats a dir que no tremolem davant de Trump i que no tremolarem davant de Repsol, que no anirem a la seva guerra i que tampoc pagarem la seva guerra. Perquè el no a la guerra no es pot pagar a les benzineres; el no a la guerra és un deure ètic i cal realisme per no repetir la història. Hi haurà costos de la guerra i cal decidir qui pagarà. Com respondrem al cost de la benzina? O paguen els beneficis dels milionaris de les petroleres o paguen els salaris: 2.000 milions d'euros Repsol només l'any passat; en canvi, en aquest país, cada vegada més gent no pot arribar a final de mes.

Si volem dur fins al final el no a la guerra, fins a les darreres conseqüències, tres coses: fiscalitzar i sancionar tots aquells que no havia caigut la primera bomba i ja estaven apujant els preus; limitar els preus de la benzina i del més essencial, i protegir els treballadors dels acomiadaments i els inquilins dels desnonaments.

Si no tremolem davant de Trump, no tremolem davant de Repsol. Cap concessió, cap baixada d'impostos, que es tradueixen en menys serveis públics; que paguin els beneficis milionaris, no les butxaques dels treballadors. Perquè «no a la guerra», en darrera instància, és el dret a viure en pau, sense por a que el món estigui en mans de Netanyahu o de Trump, sense por a pagar la benzina o sense por a pagar el lloguer. Això és el que ens diferencia i ens hauria de diferenciar en aquest Parlament. S'ha de dur fins a les darreres conseqüències. Si ells diuen que defensen la democràcia, defensem nosaltres la democràcia fins a les darreres conseqüències.

I només dir que precisament és important en aquests dies en els que s'atreveixen a venir aquí a citar dictadors, recordar que precisament qui va defensar el dret a viure en pau va ser Víctor Jara; recordar-ho, perquè fins i tot després de tallar-li la llengua, després de destrossar-li les mans, després de tancar tantíssims treballadors i gent dins d'un estadi, avui i ara gent que no vam conèixer amb ell sabem recordar el seu nom; i, per tant, saber que poden guanyar algunes eleccions, però que no guanyaran la història.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, president. Bon dia. Primer de tot agrair al diputat Andrés Garcia Berrio, dels Comuns, per la presentació d'aquesta moció; també per l'entesa: hem arribat a un acord en l'esmena que havíem presentat tant des d'Esquerra Republicana com la diputada Laure Vega, de la CUP, i hem pogut arribar a un acord.

I pel que fa a la nostra esmena, nosaltres, tant la diputada Laure Vega, com el diputat Andrés Garcia Berrio, com jo mateixa, ens vam reunir abans de l'inici del Mobile World Congress amb el director de la fira i no entenem per què encara, malgrat les resolucions d'aquest Parlament, malgrat les resolucions també de l'Ajuntament de Barcelona, al Mobile trobem un estand d'Israel on participa directament el Govern d'Israel, cosa que ens deia que no passaria, el director de la fira, i vam poder veure com sí que va passar. Per tant, la nostra esmena fa referència a dur a terme tots els mecanismes necessaris i modificacions legislatives que siguin necessàries perquè cap país que estigui, com ho està en aquest cas Israel, investigat pel seu president, el criminal Netanyahu davant de la Cort Penal Internacional, pugui fer ús d'aquestes instal·lacions. Per tant, agrair aquesta transacció a què hem arribat els tres grups parlamentaris.

D'altra banda, aquesta moció, no?, feia esment de la situació en què ens trobem, i és que des d'aquest inici d'any veiem com Trump ja ha atacat Veneçuela, segrestant el seu president, com ha intentat també fer passes cap a Groenlàndia, ara veiem el bloqueig total cap a Cuba, també l'atac a Iran. I és que sota aquest pretext de defensa dels drets humans arreu del món, el que s'amaga no és aquesta defensa per part de Trump dels drets humans, sinó que el que s'amaga són interessos privats i interessos propis d'aquest personatge. De fet, a l'atac d'Iran van morir moltíssimes nenes. Com s'explica? Qui pot justificar –qui es posa de genolls davant Trump– aquest atac a nenes que van patir a Iran?

I això no vol dir tampoc defensar el règim d'Iran, sinó que veiem que Trump no és el Premi Nobel de la Pau, no és qui seria el salvador de la pàtria, sinó que treballa per altres interessos. De fet, aquesta mateixa setmana ha dimitit el director del Centre Nacional Antiterrorista de Trump, perquè deia que aquesta operació no responia en cap cas a una amenaça per part d'Iran, sinó que responia a pressions per part d'Israel, recordem-ho, com deia al principi, d'aquest Govern terrorista que està cometent un genocidi a Gaza. I és que, davant de tot això, hi ha qui se superposa i es posa per sobre del dret internacional, de la diplomàcia, per uns interessos que juguen amb tots i totes nosaltres.

I quin és el paper de la Unió Europea? Doncs, a hores d'ara, un paper que molts trobem que no està a l'alçada de les circumstàncies, que aquells valors que representava la Unió Europea no els trobem avui dia, que podia fer molt més del que està fent i no amb aquest perfil baix i apostant més per la indústria armamentista que no per la resolució. Una Unió Europea que trobem que el que fa és posar més fronteres, més murs i no protegir, com era al seu inici, amb la defensa dels drets humans al centre.

I també voldria parlar del paper de Catalunya, aprofitant que també el conseller és aquí. De fet, vam fer la interpellació la setmana passada amb el company diputat Carles Campuzano, perquè entenem que, davant d'aquest context global, on hem vist que el president Pedro Sánchez sí que s'ha pronunciat amb aquest lema «No a la guerra», que compartim..., però, a banda de «No a la guerra», s'han de dur a terme accions contundents per defensar aquest «No a la guerra», i «Sí a la pau». Però també des de Catalunya. Catalunya pot tenir un paper imprescindible i ha de tenir un paper imprescindible en la defensa dels drets humans, davant d'aquesta onada reaccionària que ens vol passar per sobre.

Per tant, el que demanem és que no sigui una supeditació al Govern d'Espanya, sinó que Catalunya tingui l'ambició suficient per defensar els interessos de tots i totes nosaltres.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputada. I finalment, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el diputat senyor Francesc de Dalmaes i Thió.

Francesc de Dalmales i Thió

Gràcies, president. I moltes gràcies, diputat Garcia Berrio, per la seva generositat per com hem afrontat aquesta moció. De fet, ja veureu que bàsicament votem a favor de tots els punts, amb alguna abstenció, però us agraïm molt que puguem parlar de l'Iran i que en puguem parlar en aquest Ple, també des d'una perspectiva més regional i més global.

A nosaltres ens agradaria també que ho poguéssim fer tots, sent una mica menys previsible i sortint de les nostres zones de confort. Ho començarem fent nosaltres sense cap inconvenient. Jo recordo que fa vint-i-set anys..., sí, vint-i-set anys –déu n'hi do– treballava a Albània als camps de refugiats kosovars. I recordava com arribaven aquells refugiats, els que hi podien arribar. Les matances, les carnisseries, les violacions, les neteges ètniques que es vivien. I la pitjor contradicció que vaig viure va ser això, ara fa vint-i-set anys, el 29 de març del 99, que alguns recordareu que l'OTAN va començar a bombardejar Sèrbia, va bombardejar Belgrad, sense permís de Nacions Unides. A mi no em va alegrar aquell bombardeig –no em va alegrar. Sí que puc afirmar que es va acabar la neteja ètnica i que en menys d'un mes no quedava ni un soldat serbi, ni una milícia txètnik, practicant neteja ètnica a Kosovo. Però a mi sobretot el que em va provocar aquella situació era pensar: «Què ha estat fent la comunitat internacional durant tot aquest temps? Què ha estat fent?» Si el 95 vam signar els acords de Dayton, que van facilitar que s'acabés la guerra de Bòsnia i ara els mateixos actors, el mateix exèrcit serbi i les mateixes milícies txètniks estaven practicant neteja ètnica a Kosovo, alguna cosa havia fallat.

I, probablement –i ara sí que torno al 2026 i a l'Iran–, és sortint de les nostres zones de confort podem arribar a alguns consensos que per a alguns són incòmodes, però que no hauríem de tenir inconvenient a reconèixer-ho. Quin inconvenient hi ha a reconèixer que el Govern iranià, que el règim dels aiatollàs és un règim assassí? Com no ha de ser un règim assassí si el propi Joan Roura, aquest dilluns al *Telenotícies Vespre*, reconeixia que abans dels atacs d'Israel i dels Estats Units, el propi Govern iranià havia assassinat disset mil iranians? Joan Roura feia una estimació a la baixa. Iran International parla de quaranta mil morts. Un govern que assassina quaranta mil manifestants. És igual que en siguin disset mil que quaranta mil, és una absoluta bestiesa.

Per tant, sortint d'aquesta zona de confort, jo us proposaria sortir una mica de la foto còmode per a cadascú i intentar que, a més de declaratiu, siguem propositius. I la nostra proposta que us volíem fer com a Junts per Catalunya és que en aquests moments, ara, és quan ens l'hauríem de jugar des de Catalunya, des d'Europa, a defensar el que és el Consell Nacional de la Resistència d'Iran, que té Maryam Rajavi al capdavant, que és aquesta iraniana que viu exiliada a París des de fa molts anys i que per ella mateixa ja s'explica la història de l'Iran contemporani. A la seva germana la va matar Khomeini i abans una altra germana seva l'havia matat el xa. I diumenge van organitzar una conferència de líders internacionals a la qual Junts estàvem convidats, una conferència telemàtica, i la senyora Rajavi va presentar un pla de deu punts per a una república laica i democràtica.

És una proposta que està respectada per la diàspora iraniana, que té un suport important a l'interior d'Iran, i probablement aquesta hauria de ser la posició d'Europa i la posició que Catalunya podria liderar. Perquè, de fet, nosaltres ja sabem el que és que ens expliquin que sortim d'una dictadura i que ens encolomin un rei. Sabem perfectament de què va això. Sabem de què va que es vulgui fer veure que canvia tot perquè no canviï res. I, per tant, el mateix que volem per a Catalunya ho podem defensar per a Iran, ho podem defensar a la resta del món. I, sobretot, en el cas de l'Iran, ho podem defensar posant en valor, que no ho està fent pràcticament ningú, la seva resistència més democràtica i més antiga.

En tot cas, donar les gràcies, reiterar les gràcies per aquesta moció, animar-vos a tots els grups parlamentaris que tingueu presència als diferents parlaments, tam-

bé al Parlament Europeu, a donar veu a aquesta resistència iraniana. Animar-vos a tots, començant per nosaltres mateixos, a sortir de la zona de confort quan parlem de conflictes internacionals. En el nostre cas, ens sembla que és molt fàcil, és explicar senzillament qui som, que tenim nom i cognoms, que ens diem Catalunya i els nostres cognoms són Europa, drets humans i democràcia. Tan difícil i, al mateix temps, tan fàcil.

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Cristian Escribano Ramírez.

Cristian Escribano Ramírez

Gràcies, president. Bien, creo que el deseo que ha expresado el portavoz de Junts de que dejemos los apriorismos con los que venimos antes de hablar de este tema, yo creo que por parte de Esquerra Republicana y por parte de la CUP ya han quedado desacreditados desde el momento en el que, por ejemplo, salen aquí y hablan del dictador Maduro como un presidente, un hombre que mató a centenares de personas simplemente por protestar y que provocó una diáspora de más de 8 millones de personas. Para ustedes Maduro era un presidente legítimo y no un dictador sanguinario. Esos temas ya son absoluta vergüenza.

Señor Berrio, es verdad, ha hecho usted una moción que está muy bien redactada, coincidimos en algunos puntos, pero cuando ha salido aquí usted a hablar ha dedicado literalmente veinte segundos a la represión que sufre el pueblo de Irán. No ha dedicado usted más de veinte segundos a hablar, en el cuarto punto, de lo que sufre el pueblo de Irán. Desde luego que ojalá no hubiera ninguna guerra en el mundo –desde luego; ojalá no. Pero entre el deseo de que no haya ninguna guerra en el mundo y el discurso que tienen ustedes hay un abismo muy grande, señor Berrio. Porque, a día de hoy, hay muchísimas mujeres, muchísimos opositores, muchísima gente que quiere a personas del mismo sexo que sufre en Irán, y que sufre mucho, que sufre persecución, que sufre tortura, que sufre matanzas y que sufre el no poder vivir en libertad.

Según el Centro Internacional de Derechos Humanos, ha habido 43.000 asesinados en las protestas, 350.000 heridos, más de 50.000 arrestados y, en los últimos meses, se han producido más de 1.000 ejecuciones por parte del régimen criminal de Irán.

Todos podemos tener como máxima exponente de las protestas a Masha Amini, que, como usted bien sabe, fue detenida, golpeada y asesinada simplemente porque no llevaba bien colocado el velo. Y eso provocó, en 2022, muchas protestas en Irán. Y de todas aquellas protestas, ¿qué ha hecho la comunidad internacional, señor Berrio? Porque la guerra real es la que sufre el pueblo iraní en su día a día. ¿Cuál es la solución que ofrece su partido para ellos? ¿Cuál es la solución que esta propuesta viene a ofrecernos? Porque ha habido una inacción total y una dejación de funciones por parte de la comunidad internacional: el dar una respuesta al pueblo que sufre.

Mientras torturan, masacran y asesinan a mujeres y a homosexuales en Irán, ¿cuál es la solución que usted cree que tiene que dar la comunidad internacional? Porque la solución, para usted, es no hacer nada –no hacer nada. Yo, el otro día, debatíamos sobre esto y se lo decía. Hemos podido ver cuál ha sido la reacción del pueblo de Irán que está en el extranjero ante, pues, el asesinato del dictador ayatolá, y usted ha visto como en las calles de Barcelona, en las calles de Madrid, los refugiados iraníes se han alegrado de que haya sido eliminado un dictador que masacraba a su pueblo. Y si ellos se alegran, ¿por qué nosotros no tenemos que ale-

grarnos, señor Berrio, de que en este mundo haya un dictador sanguinario menos?
(*Alguns aplaudiments.*)

Porque, cuando decimos esto, se nos acusa de..., y no solo a nosotros, ¿eh?, sino también a las personas que lo han sufrido. Nos acusan de islamofobia, pero usted sabe perfectamente que la fobia es el miedo irracional. Y no, no es un miedo irracional. El miedo de las mujeres; el miedo de los homosexuales; el miedo de los opositores, el miedo de los manifestantes en Irán no es nada irracional. Es muy racional, es muy serio y es muy real. El miedo a que simplemente por querer vivir en libertad te vayan a masacrar en tu propio país, mientras la comunidad internacional que habla de derecho internacional no hace nada.

Presumimos –y está muy bien– de que en este Parlament, por primera vez en la historia, hay más mujeres diputadas que hombres, y eso, como digo, está muy bien, pero ¿usted sabe que en Irán ya no es que no se pudieran dedicar a la vida pública, sino que ni siquiera podían estar sentadas aquí con el resto de hombres? ¿Sabe usted que el régimen iraní, que ha felicitado a Pedro Sánchez y se suma a la lista de felicitaciones que ya hicieron Hamás, Maduro, Afganistán y los yihadistas del Yemen, que se da la mano con el embajador de Irán, un régimen que dice que una mujer que canta o una mujer que se perfuma provoca al hombre..., y nos damos las manos con este tipo de gente, señor Berrio?

Yo creo que dista mucho de lo idílico lo que ustedes proponen. Pero esta moción tiene una manzana envenenada, y es querer equiparar democracias con dictaduras. Porque me está diciendo usted que equipara Israel con Estados Unidos, con Irán..., luego hace otras mezclas, pero simplemente usted tiene que pensar en una pareja homosexual paseando por las calles de Nueva York o una pareja homosexual paseando por las calles de Teherán. ¿Usted cree que tienen la misma libertad a pasear, una pareja homosexual? Desde luego que no, señor Berrio.

Yo, simplemente, y para acabar, porque me he dejado muchas cosas..., hay un pueblo que está sufriendo, señor Berrio, y ante esto, solo hay dos sitios en los que posicionarse: con el pueblo de Irán que sufre o con el terrorismo.

Pero le diré más: solo hay un lado posible, el lado correcto de la historia, y creo que ustedes distan mucho de estar ahí, señor Berrio.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Gracias, presidente. Bueno, seguimos con el no a la guerra. Ya vimos el otro día a los Comunes con sus camisetas, con sus pancartas, con sus historias. Nos tienen acostumbrados a aprovechar cualquier excusa para venir aquí a este Parlamento a dar un poco el espectáculo. «No a la guerra.» No sé, supongo que deben pensar que el resto de los diputados en esta cámara, pues, nos gustan las guerras, o que estamos a favor, que disfrutamos con el sufrimiento, que disfrutamos con los conflictos. No sé, me parece un planteamiento, desde luego, tan infantil como hipócrita.

Porque la bancada de la izquierda, llamémoslo claro, no están aquí para evitar las guerras. Están aquí, precisamente, para aprovecharlas y hacer política con ellas. Para eso han venido. Porque los únicos que se están beneficiando políticamente de este conflicto son ustedes, instrumentalizando la muerte de civiles para su agenda política. Porque es evidente que para la memoria o para la sensibilidad con los derechos humanos en el mundo, la bancada de la izquierda, pues, es, por lo menos, intermitente cuando no bizca, y con este caso de Irán, pues, me parece que lo han demostrado a la vista de todos.

Son ustedes unos hipócritas, y el problema es que su hipocresía la pagamos todos. Y mientras los ciudadanos sufren las consecuencias de este conflicto, ustedes lo están aprovechando. Están aprovechando esta guerra y la azuzan todavía más.

Porque sí, es cierto, la tensión en el canal de Ormuz, pues, ha provocado una subida del precio del barril de crudo que se está traduciendo en un aumento del coste de vida de los españoles, pero sobre todo en cuanto al precio de la gasolina.

Pero no nos engañemos, los ciudadanos pagan más, y ustedes son los que están cobrando más, los que están recaudando más, y teniendo la posibilidad de bajar esos impuestos para mitigar esa subida de precios y ayudar a las familias y a los trabajadores españoles, a ustedes no les ha dado la gana de hacerlo, porque ya les va bien, ya les va bien que se encarezca el coste de vida de los españoles.

Y les voy a poner un ejemplo, porque ayer mismo, como, en fin, millones de personas, fui a llenar el depósito de mi coche. Gasolina 95 a 1,79 el litro en la estación de Garrigàs. Total: 89,92 euros llenar el depósito de mi coche, de los cuales 50,70 es lo que corresponde al precio real del combustible que estábamos pagando, pero a eso hay que sumarle 0,48 euros el litro de impuesto de hidrocarburos, que todos estos nos han impuesto. Pero no se acaba aquí. Hay que sumarle, además, el IVA, veintiuno por ciento, que corresponde a 15,61 euros. Total: de los noventa euros, prácticamente, que costó llenar el depósito del coche, cuarenta euros nos lo han impuesto los Socialistas y los Comunes, que se están beneficiando de la subida del coste de la vida que pagan los españoles.

Por lo tanto, no, Trump, no; ustedes –ustedes– son los que se están beneficiando de todo eso. Y lo peor de todo es que ya sabemos dónde acaba el dinero. Acaba en sus redes clientelares del Partido Socialista, acaba en los paradores, acaban para pagar a las amiguitas cariñosas del señor Ábalos y de la banda del Peugeot.

Por lo tanto, viniendo de ustedes, de verdad, lecciones ni una sola, ni de pacifismo, ni de soberanía, ni de europeísmo ni de nada de nada. Porque, claro, aquí han venido los socialistas y se ponen ellos muy soberanos diciendo que no al uso de las bases por parte de Estados Unidos, pero cuando aparece Marruecos –ay, ay, ay, cuando aparece Marruecos–, ustedes agachan las orejas y se convierten en fieles lacayos de Mohamed VI.

De hecho, son tan lacayos que acogen aquí, en nuestros barrios, en nuestra casa, a la gente que ellos ni siquiera quieren en su país. Porque Mohamed vacía las cárceles y manda aquí a la lacra de su sociedad, que ustedes les ponen una paguita que pagan los catalanes. Meten a funcionarios marroquíes a adoctrinar a los niños en nuestros colegios e incluso hacen recomendaciones de que no se baile o que no se canten canciones durante el Ramadán para no ofenderles.

Por lo tanto, ustedes, de soberanía nada. Deberíamos llamarle, en vez de Partido Socialista de Cataluña, el Partido Salafista Marroquí, porque los verdaderos quintacolumnistas son ustedes, son los socialistas y sus socios.

Tampoco se acuerdan para nada de soberanía cuando aceptan los dictados de las élites de Bruselas, el Mercosur, el pacto verde, que vienen aquí y los defienden, que arruinan nuestro campo, que acaban con nuestra soberanía alimentaria. O promueven el cierre de las centrales nucleares, limitando nuestra producción energética y condenándonos a que potencias extranjeras fijen el precio de la luz que tienen que pagar los españoles. Ahí se les cae también la soberanía.

Y, en segundo lugar, no aceptamos lecciones de europeísmo de quienes ni siquiera creen en Europa, porque ustedes solo alaban Europa a partir del 9 de mayo, precisamente cuando los europeos dejamos de tomar decisiones soberanas y se instauró el dominio de las plutocracias.

Pero por no creer –termino con esto, presidente–, tampoco creen ni siquiera en la existencia de los europeos, pues ya escuchamos a sus dueños, en el foro de Davos, hablando de los viejos europeos para referirse a nosotros, a los europeos auténticos, y a los nuevos europeos para referirse a los inmigrantes, justificando así el

gran reemplaçament. Se llenen la boca parlant de europeïsmo mentre vacien Europa de europeus.

Y ahora sí que termino, presidente.

El president

No, ha d'acabar.

Alberto Tarradas Paneque

En VOX y en Patriots creemos y defendemos la Europa auténtica. Esa Europa milenaria, la Europa que iluminó el mundo...

El president

Acabi, si us plau, senyor diputat.

Alberto Tarradas Paneque

...con sus mitos heroicos, su filosofía y su justicia, la Europa que ha llevado al mundo la verdad de la cruz. En definitiva, sigan ustedes con sus pancartitas, sus camisetas, sus pegatinas y sus historias, que nosotros defenderemos una Europa soberana, de naciones... *(El president retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Cap dret internacional pot servir d'eina ni d'excusa per garantir la pervivència de règims monstruosos que atempten contra drets fonamentals. En diversos punts de la moció, vostès apellen a mecanismes diplomàtics i multilaterals, com si el conflicte es produís en un escenari governat per normes i resolucions respectades pels diferents actors, com si les teocràcies islàmiques, els règims autoritaris i les milícies de fonamentalistes no utilitzessin la guerra híbrida, el terrorisme, les execucions sumàrrimes o l'amenaça nuclear per esberlar les aspiracions de la dissidència.

Cinquanta mil manifestants i activistes assassinats a trets en pocs dies, sumats als milers de víctimes que han set privades de llibertat o executades les darreres dècades. Ensenyar els cabells, ser homosexual, no compartir el fanatisme del líder, eren excuses suficients per ser jutjats sota delictes d'ofensa a l'islam o al profeta Mahoma i ser executats públicament. I això el seu dret internacional ho permetia. Aquest dret internacional que, segons vostès, hauria d'impedir i aturar guerres, no va impedir que el poble persa fos massacrada per un estol de fanàtics.

La seva moció és pura propaganda ideològica, una resolució simbòlica que no altera en res ni el curs de la guerra ni l'equilibri geopolític que ens encareix la benzina.

Però suposo que necessiten introduir en l'opinió pública la correlació de dos conceptes. Defensar els drets de les dones i del poble persa, deslliurar-se de la ideologia politicoreligiosa que els invisibilitza suposa pèrdua de poder adquisitiu a les butxaques catalanes. I sí, és cert. Però també ens suposa pèrdua de poder adquisitiu que deixin entrar milers d'immigrants que no cotitzen, i no fan mocions denunciant-ho. També ens suposa pèrdua de poder adquisitiu que no ens puguin rebaixar impostos perquè subvencionen partits i premsa amb diners públics, i no fan mocions denunciant-ho.

Per què aquest interès en vincular la lluita contra l'islam polític que es lliura a l'Iran amb la pèrdua de poder adquisitiu a casa nostra? Volen desincentivar suports civils i polítics al poble persa apellant a la nostra butxaca? Volen que ens posicionem a favor dels aiatollàs i la seva barbàrie només perquè enderrocar-los ens costa diners?

Tanta fama de venuts i d'insensibles tenim els catalans que es pensen que fent-nos por amb el preu de la benzina en tindran prou perquè beneïm el règim teocràtic

que ha sotmès la nació persa i finançat el terrorisme internacional? Per què aquesta oposició ferotge a la intervenció exterior a l'Iran? Fa dos dies no eren vostès que demanaven al món que intervingués contra Israel? No eren vostès els de les flotilles internacionals?

Evidentment votarem en contra d'aquesta redacció ideològica que presenten com a moció, perquè en comptes de condemnar amb energia i convicció el règim autoritari i feixista de l'Iran, el que fan és condemnar a qui el combat. Vostès sempre servint els interessos de la gihad; nosaltres sempre defensant Catalunya de l'islamoesquerranisme.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Moltes gràcies, president. Bon dia, conseller, diputades, diputats. En primer lloc, vull agrair al Grup dels Comuns i al diputat Andrés Berrio per haver presentat aquesta moció, que emmarca perfectament el posicionament polític de la situació geopolítica que estem vivint. Estats Units i Israel han atacat Iran de forma unilateral, sense cap cobertura del Consell de Seguretat de les Nacions Unides, saltant-se el dret internacional. Senyor Escribano, els drets humans formen part del dret internacional. (*Aplaudiments.*) Com en cinc minuts va caure aquesta vergonyant excusa que van posar.

Han passat des de l'inici dels bombardejos, com s'ha dit, doncs..., han mort i han assassinat més de 1.300 civils. Entre ells, una escola de Teheran, que aquí s'ha dit, amb més de cent vuitanta nenes. Vaig escriure l'altre dia a un amic meu iranià, Al Majid, que viu aquí a Barcelona, i em deia que no havia pogut establir cap contacte amb la seva família i que no sabia si estaven vius o estaven morts, i que ell va fugir de l'Iran l'any 1986 amb desesperació per una guerra i veia com, quaranta anys després, aquesta part del món tornava a patir aquesta dolorosa absurditat. Per tant, els iranians no estan gens contents amb rebre bombes, senyors del PP.

I a aquest fet es suma també la massacre genocida d'Israel a Gaza, amb l'annexió de Cisjordània, i la cobertura per part d'Estats Units d'aquest atac absolutament injustificat al poble palestí. I si afegim a l'esfera internacional, per part d'Estats Units, el segrest del president de Veneçuela, l'intent d'envair Groenlàndia, l'apropament a Putin, que, recordem-ho, té una ordre d'arrest per crims de guerra per la Cort Penal Internacional, qui pot estar d'acord en això? Qui pot estar d'acord en això? Els demòcrates estem encara en xoc d'aquest trencament de l'ordre multilateral, que ens ha portat vuitanta anys de pau a Europa, la pau més llarga viscuda mai en el nostre continent. I aquesta involució democràtica, com deia abans el diputat Andrés Berrio, que vèiem ahir, amb l'índex publicat de democràcia del prestigiós institut suec V-Dem, de Suècia, aquesta inquietant conclusió de que Estats Units ja no és una democràcia liberal. Estats Units es situa al nivell d'Hongria o Turquia. Tenen dades des de 1789 d'Estats Units i mai havien vist en aquest país un retrocés d'aquestes magnituds.

Em preguntava una de les meves filles, l'altre dia, que com podia ser que partits patriòtics no defensessin els interessos del nostre país davant la guerra d'Iran. I segurament, si s'ho pregunta una adolescent, s'ho deu estar preguntant tota la societat. I li vaig dir que ells no defensen els interessos del nostre país. Defensen els interessos d'uns quants, però que no ho diuen: dels poderosos, dels que s'enriqueixen amb armes, dels de la pujada del preu del petroli i restringint, per exemple, l'estret d'Ormuz, o de la pujada del preu del gas. I no en té cap pinta, aquesta guerra, de que sigui curta. I es deia també abans: el record de la guerra de l'Iraq, l'any 2003, on el trio de les Açores ens va provocar més inestabilitat, més augments de preus de la

cistella de la compra, empitjorament de la vida i la inseguretat. Molt lluny del que volem per als nostres fills i filles: més protecció, més estabilitat i millor futur.

Afortunadament per al món, els països europeus s'han posat al costat del president del Govern d'Espanya, de Pedro Sánchez, fent una crida a la desescalada i la defensa dels valors de la Constitució espanyola, dels principis i valors de la fundació de la Unió Europea, de la carta de les Nacions Unides i del dret internacional. El Govern d'Espanya aprovarà demà, en una reunió extraordinària del Consell de Ministres, el pla de resposta integral davant de la guerra a l'Orient Mitjà, per protegir precisament els més vulnerables i els sectors afectats per la pujada dels preus. Això és ser patriota. (*Aplaudiments.*)

I a Catalunya el molt honorable president de la Generalitat va convocar una cimera, una reunió, amb *tots* els partits polítics, per avaluar les mesures que s'hauran d'adoptar per pal·liar els efectes d'aquesta guerra i protegir la població i el teixit productiu. Ni VOX ni Aliança Catalana no van assistir a aquesta reunió. Aquesta és la seva manera de ser patriotes? Tots els partits van presentar propostes i vostès són els únics que no en van presentar; ni tan sols es van presentar, ni tan sols en van presentar. Patriotes..., com diu l'Ignatius Farray, «patriotes de façana».

La solució no ve mai mitjançant el conflicte ni el trencament de les relacions internacionals, sinó mitjançant el diàleg i l'acord multilateral. Així hem crescut i així hem defensat els nostres drets i llibertats. Com deia el president del Govern, la guerra beneficia uns pocs i la pau ens beneficia a tots i totes. No a la guerra.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. En primer lloc, volia reconèixer i agrair també les aportacions que Amnistia Internacional ha realitzat per poder fer aquesta moció.

Després, amb els grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya i la CUP, hem acordat un text per tal de plantejar de manera molt clara que cal un grup d'experts i expertes en drets humans i dret internacional per veure de quina manera es pot assegurar que governs, responsables polítics i empreses que estiguin cometent crims internacionals no puguin estar a la Fira de Barcelona. Llavors, en aquest sentit, els demanem el vot perquè puguem desbloquejar aquesta situació i puguem trobar solucions (*aplaudiments*), perquè no podem ser còmplices amb els crims de lesa humanitat i els crims internacionals.

Després, amb relació a les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, agrair-les. Estic content de que haguem estat capaços d'arribar a consensos en molts dels punts i que puguí ser així també en el futur.

Després –seré molt ràpid–, respecte al diputat Escribano. Miri, jo ja l'hi he dit en diferents ocasions: sempre més democràcia, sempre amb els drets humans. Ara bé, comparteixo moltes de les valoracions que vostè ha fet de lo que ha fet el règim de l'Iran i lo perillós que és, evidentment. Però a mi em sobta que, quan parlem del genocidi de Gaza, vostès mirin cap a un altre costat (*alguns aplaudiments*) i després ens diguin a nosaltres que som els que mirem cap a una altra banda i que tenim un doble raser.

Jo els hi dic, i faig una moció des d'un punt de vista molt ampli, tenim el perill –el perill– de deixar de defensar els drets humans, deixar de defensar el dret internacional, segons qui els vulnera. I això és una cosa que aquest Parlament i els grups parlamentaris democràtics de totes les democràcies del món no ens ho podem permetre. I aquesta moció va d'això (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), va de democràcia i de dret internacional, una cosa tan bàsica però que a dia d'avui encara hem de continuar defensant amb més força.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions previstes

302-00220/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions previstes. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Pere Lluís Huguet i Tous.

Pere Lluís Huguet Tous

Moltes gràcies, president. Diputats –consellers no, perquè no n'hi ha cap, es veu que no tenen cap interès per les inversions que tenien previstes i que han desaparegut, com la B-40 i el Hard Rock, que és lo que ens porta aquí aquesta moció subsegüent a la interpellació–, mirin, jo volia començar agraint a la consellera Romero la seva contestació a la interpellació. Ho va fer a l'últim; per tant, no vaig poder agrair-li que em titllés en aquesta cambra de «lobbista». I jo crec que no hi ha cap elogi millor que pot fer una consellera de la Generalitat a un diputat que que li diguin que és lobbista del seu territori (*alguns aplaudiments*), lobbista dels interessos dels tarragonins en aquesta cambra. Per tant, demanaria que els diputats del PSC li traslladin el meu agraïment a la consellera Romero, que avui no hi és.

Mirin, tot això del Hard Rock al final és un joc. Jo crec que s'ha convertit en una espècie de joc de trilers. Els coneixen, els trilers, no? Hi ha tres cubilets. Un cubilet és PSC, l'altre cubilet és Esquerra Republicana i l'altre cubilet són els Comuns, i la boleta és el Hard Rock, i juguen a moure'l. I davant tenen els ciutadans de Tarragona, que s'ho miren convençuts de que és un engany, que és un joc que és un engany, com vostès van movent la boleta entre els diferents cubilets. Escolti, no juguem més amb els interessos dels ciutadans de Tarragona. Crec que lo que els hi demanem és... O sigui, no parlaria més del Hard Rock, de les inversions, de si els 2.000 milions d'euros, que si les inversions al territori... Escolti, crec que n'hem parlat suficient ja en aquesta cambra. Ja fa dos anys. Recordi-se'n. Fa dos anys això mateix va provocar una convocatòria electoral, perquè els Comuns no donaven suport als pressupostos i va provocar... Hem parlat no sé quantes vegades del Hard Rock en aquesta cambra.

Miri, jo només els hi parlaré de seguretat jurídica. Saben lo que representa que uns senyors que el 2017 van posar 3 milions d'euros, el 2018, el juny del 2018, ho van completar fins als 10 milions d'euros, i des de llavors estan esperant una inversió...? Saben lo que representa d'avís als altres inversors que han d'invertir diners als nostres terrenys? A Catalunya, a Tarragona... Saben lo que representa? Fugir –fugir. Perquè vostès els hi han canviat, a més, les condicions. Ho va dir la consellera l'altre dia. És una qüestió que em va semblar extraordinàriament... Va vindre aquí i va dir: «Escolti, no, és que ara han canviat les condicions fiscals i, per tant, no sabem encara si els hi interessarà continuar.» Escolti'm, és un concurs públic. Els hi han canviat les condicions. Executin-lo i, si no, doncs, ja reclamaran ells una indemnització. Aprovin el PDU.

I les pimes a Tarragona, les petites empreses, que són les que es podrien beneficiar d'una inversió de 2.000 milions d'euros, estan esperant. Sí, ells també inverteixen per poder treballar. Aquesta inseguretat jurídica que produeix al territori..., hem d'acabar-ho, escolti'm, hem d'acabar-ho d'una vegada. Escolti, no podem permetre que hi hagi aquesta inseguretat en qualsevol empresa que vol invertir en el nostre territori.

I els hi demanaria honestedat. Perquè al final els Comuns, que sempre es van oposar ja a Port Aventura, han sigut honestos. Els hi ha costat un cost electoral a Tarragona. Ja sé que em diran que no tenim cap alcalde. No es preocupi, els vam tindre. (*Veus de fons.*) Els vam tindre i en tornarem a tindre. No es preocupi, però... (*Veus de fons.*) No es preocupi, que els tindrem. Però bé, jo els hi reconec que han sigut honestos. Han mantingut sempre un criteri. Ja dic, no veien Port Aventura. Imagini's Tarragona sense Port Aventura. Però, escolti'm, voldríem saber què és lo que vol el PSC. Què volen? Va dir la consellera que estava d'acord en executar el PDU i tirar endavant. Per què no ho fan?

Miri, presentem una moció (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) en la qual els hi donem un mes per aprovar l'informe d'impacte ambiental. Un informe d'impacte ambiental que, segons algunes veus, diuen que està en un calaix, que ja està fet. Tenen un mes. Siguin honestos amb la gent del territori, siguin honestos amb els ciutadans de Tarragona. Perquè ja sé que per vos-tès ser honestos és complicat –Koldo, Ábalos i totes aquestes històries–; els hi és complicat, però siguin honestos. No juguïn més amb els interessos dels ciutadans de Tarragona. No juguïn més a aquest joc de que «sí, jo em mantinc, no faig...», «dic que sí, però no...».

Ho han pactat amb els Comuns als pressupostos, sí o no? I els hi demano que facin una cosa: no s'abstinguin com van fer l'altra vegada, votin «sí» o «no», i siguin honestos davant de tots els ciutadans de Tarragona.

Moltíssimes gràcies.

El president

Atès que no hi ha hagut cap grup parlamentari que hi hagi presentat esmenes, passem directament al tràmit per fixar la posició de cadascun d'aquests grups parlamentaris. I, en primer terme, per fer-ho, per tal de fixar la posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Joaquim Calatayud i Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Bon dia, president, i felicitats pel que li pertoca. Bon dia, diputats i diputades. Hard Rock, santa paciència. Com a representant de Junts i diputat de les meravelloses terres del Camp de Tarragona, anunciem el nostre vot favorable a la moció que tenim sobre la taula. Els dos primers punts els votarem a favor i en el tercer farem una abstenció. Ho fem perquè, més enllà del grup que la presenta, el text descriu una realitat innegable que patim al nostre territori: estem atrapats en el dia de la marmota, de la burocràcia institucional, dels núvols ideològics i de la santa paciència.

El primer punt d'aquesta moció constata de manera encertada la manca de decisió política i la inacció dels darrers governs. Aquesta gestió erràtica paralitza projectes estratègics i genera una percepció creixent d'inseguretat, sobretot jurídica. I quin és l'exemple més sagnant per al nostre territori i jo diria que més humiliant? Efectivament, el pla director urbanístic del centre recreatiu.

El 18 de desembre del 24 aquesta cambra ja els va instar, mitjançant resolució, a resoldre l'informe d'impacte ambiental. Han passat més de quinze mesos –quinze mesos. A aquest pas, en lloc de fer un estudi d'impacte ambiental els tècnics hauran de fer un estudi arqueològic; sí, arqueològic, per trobar l'expedient sota les teranyines dels seus calaixos.

Els inversors, els promotors, els països avançats, tenen ganes de posar la primera pedra. I aquí, de tant esperar que algú es decideixi a alguna cosa, acaben demanant cita al reumatòleg i al psiquiatre. A les comarques de Tarragona, per a bromes d'aquestes no hi estem, encara que ens ho prenem amb molta ironia.

El sector turístic al Camp de Tarragona és, sense cap mena de dubte, el motor de la nostra economia. Aquest projecte no només és oci, és un pol d'atracció fonamental: és riquesa, és estabilitat, és estacionalitat i és futur. Reclamem que compleixin allò pactat, que ho resolguin en el termini d'un mes i desencallin el projecte d'una ve-

gada. Deixin de perdre oportunitats per culpa d'uns quants amb plantejaments contraris al creixement econòmic i a la creació d'ocupació. Partits que en van fer bandera no van obtenir ni un diputat, ni un –nosaltres sí que tenim alcaldies–, i d'altres en van fer bandera després de les eleccions. Santa paciència.

I passem al tercer punt. Ens hi abstindrem. Utilitzen un concepte, «quart cinturó», que ens impedeix de donar suport a aquesta iniciativa, perquè aquí el nom sí que fa la cosa. El Quart Cinturó estava concebut com una via de circumvallació de l'AP-7, AP-2, A-2, amb l'objectiu prioritari de connectar el centre i el sud de la península amb la frontera; molt impacte territorial, poca permeabilitat al territori, una visió antiga de la mobilitat. La ronda Nord del Vallès, l'aposta que genera més consens, relliga el territori, connecta polígons, descongessiona l'AP-7, B-30, ajuda a segregar trànsits. Dos conceptes, dos models; no és menor, gens menor.

Ens fan falta carreteres perquè el país està embussat en segons quines zones. I, evidentment, això no és d'ara, però no pot ser no fer infraestructures per qüestions ideològiques. I resulta que d'Abrera a Terrassa té un trànsit diari de quaranta mil vehicles. Doncs, home –i dona–, no devia estar tan malament.

Una reflexió, i no serà ni de Gandhi ni de Mandela ni de Churchill. Els nascuts l'any 60 encara anàvem a missa. Un dels passatges més coneguts i vells sobre la paciència es troba la carta de Jaume: «Tingueu, doncs, paciència, germans, fins a la vinguda del Senyor. Mireu com el pagès espera que el fruit preciós de la terra, prenent paciència fins que arriben les pluges de la tardor, les de la primavera. Tingueu paciència també vosaltres i manteniu-vos fermes, perquè la vinguda del Senyor és a prop.»

Doncs això, baixeu, Senyor, i feu via, que amb el fre de mà posat en tot i per tot cada dia serem més pobres.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernández

Gràcies, president. Bon dia, diputats, diputades. Farem una intervenció menys creient que l'anterior. En tot cas, tornem a parlar d'una moció sobre inversions previstes, ens diuen, que malgrat que és un títol molt aparador, «inversions previstes» es limita a dos temes, diputat Huguet, a dos: B-40 i Hard Rock, que quan vostè ha parlat semblava que la segona part no existia.

Per tant, nosaltres entenem dos temes, així..., això es tradueix en soroll polític, i no en propostes de país. De fet, aquest deu ser el model que proposa el PP: carreteres i casinos, perquè ja en una moció del novembre del 25 ens van fer, també, sota un altre títol molt grandiloqüent, de les conseqüències d'un altre any sense pressupostos, una moció on ens parlava de..., retirem tots els impostos possibles i, a més a més, fem el Hard Rock i la B-40. Bé, deu ser el seu model de país.

I el preocupant no és que a vostès només els interessi fer això, el més preocupant per nosaltres és que aquestes van ser condicions del PSC per aprovar uns pressupostos. Quan nosaltres condicionem –i ahir ho deia el president del meu grup parlamentari– les negociacions, no ho fem per posar en un atzucac l'adversari polític. Ho fem per aconseguir més sobirania i recursos per a Catalunya, per millorar el país, per posar totes les eines de les que siguem capaços a l'abast dels catalans i catalanes per millorar les seves condicions de vida. Parlem de condicionar un sistema de finançament just, amb més capacitat fiscal efectiva per a Catalunya, perquè sense recursos no hi ha ni estat del benestar ni infraestructures que avancin. Mentrestant, d'altres condicionen banderes de trinxera per fer mal a l'adversari polític. I avui aquests condicionants els hi tornen en contra com un bumerang, perquè quan es posa el focus en el soroll el que torna és soroll.

En el nostre cas, no compartim gens ni mica el model de la B-40 que vostès defensen, d'aquest Quart Cinturó. El nostre model de mobilitat aposta per la mobilitat sostenible, per l'impuls del transport públic i per alternatives al vehicle privat, i no per ampliacions de grans infraestructures viàries. I en això el pla estratègic de mobilitat del Vallès, que es va exposar a la Comissió de Territori, ens dona absolutament la raó. I entenem, a més a més, que aquí el posicionament del PP –permeti'm dir-los-ho– és més aviat d'estètica: al cap i a la fi, quan vostès han sigut al Govern de l'Estat espanyol tampoc han tirat endavant aquesta inversió.

I si parlem del Centre Recreatiu i Turístic de Vila-Seca, nosaltres no podem tenir un model més diferent, perquè nosaltres volem apostar per un model econòmic basat en un desenvolupament equilibrat, en la reindustrialització, en la sostenibilitat, i no en el joc ni en el turisme massiu. No compartim aquell projecte inicial de macroprojectes amb una fiscalitat a mida que socialitzaven riscos i privatitzaven beneficis, especialment en sectors com el joc, incompatibles amb un turisme sostenible i equilibrat, que és el que sí que defensem.

En síntesi, un model productiu diversificat per a tot el país, amb una fiscalitat justa i una avaluació ambiental estricta, i cap privilegi especial per a casinos –per això es va modificar la llei tributària. Això és el que vam defensar des del Govern i és el que defensem avui des de l'oposició.

I si al PP li preocupessin de debò les inversions previstes i no executades, miraria cap a casa seva, amb una absoluta nefasta gestió estatal i un menysteniment acumulat vers Catalunya quan tenen el Govern de l'Estat espanyol. No deixa de ser irònic que vostès, diputats del PP, vinguin aquí a reclamar que el Govern de l'Estat inverteixi a Catalunya, atenent que quan vostès han manat han ignorat sistemàticament qualsevol necessitat d'inversió.

Mirin, si avui hi ha una infraestructura crítica que amenaça la prosperitat i l'estabilitat econòmica de Catalunya és la ferroviària, tant en el transport de viatgers com en les mercaderies. I els patiments d'avui són, evidentment, responsabilitat del Govern de l'Estat d'avui, però també són herència dels governs anteriors, i en això el Govern de Mariano Rajoy hi té molt a dir.

I li dono dos dades, dos dades que no són nostres, són dels ministeris o són de l'Airef. Pla de rodalies del Zapatero, 2008-2015 –pensin que Rajoy va entrar al Govern el 2011–, previsió d'execució: 4.000 milions; execució: un 13,5 per cent. Pla de mesures urgent de Rajoy, del 13 al 15, inversió –ja insultant– de 306 milions d'euros; execució: quatre per cent. Senyors del PP, vostès parlen d'inversions previstes per millorar el país, però en realitat lo que fan és agitar el focus sobre el Hard Rock i sobre la B-40 per fer soroll i per fer mal als adversaris polítics.

Per això votarem en contra d'una moció partidista i reduccionista, i continuarem treballant perquè les inversions, les que de debò transformen el país, siguin realitat, responen a les necessitats de la ciutadania i amb una fiscalitat justa i un respecte al territori i a l'equilibri territorial.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president, i feliç sant. Bon dia, senyors diputats. Bé, el meu avi Doménech sempre presumia que als anys seixanta i setanta Catalunya era pionera, industrial, potent, i això permetia moltes coses: se'n derivava que si treballaves, que era molt possible poder treballar i guanyar-te bé la vida, doncs, podies guanyar-te la vida, comprar un pis i, si volies, podies formar tranquil·lament una família.

Què ha passat amb aquestes tres coses tan bàsiques després de cinquanta anys? Avui en dia aquestes tres coses són com una quimera, una cosa quasi impossible

–el poder-te guanyar la vida treballant, el poder comprar-te un pis i, com a derivada, poder formar una família–, perquè s’han carregat la indústria, per exemple, amb la competència deslleial dels països asiàtics; s’han carregat la nostra pagesia, amb aquesta última estocada del Mercosur. I també tenim un mal que té relació amb aquesta moció, i és que ningú inverteix en infraestructures com es feia abans, que es paralitzen els grans projectes que generen il·lusió, projecció, feina, calés.

I hi ha una doble responsabilitat, tant dels governs de la Generalitat –separatistes o socialistes– com de les promeses incomplertes del bipartidisme, que han tingut la responsabilitat del Govern de l’Estat, amb un comú denominador, que és la inacció. Catalunya moltes vegades s’ha utilitzat com un escenari electoral amb moltes promeses i grans titulars però cap execució real, i amb una por de l’Estat de poder intervindre. La B-40 ja s’hauria de fer. Els governs del PSOE i el PP..., s’executa i ja està; però, clar, els hi sap greu enemistar-se amb la institució de la Generalitat de Catalunya.

Una manca de prioritats. El bipartidisme i el separatisme i el comunisme han bloquejat el progrés, convertint Catalunya en un autèntic museu de projectes fantasma. O sigui, tenim una col·lecció, que podríem dedicar aquí al Parlament, als passadissos..., de maquetes que després no s’han realitzat.

Tenen al·lèrgia al progrés. Això ja és un tema més ideològic dels Comuns: al ciment, a la indústria, al creixement econòmic, barrejant qualsevol obra per un tema totalment ideològic. Cada projecte estratègic dels que comenten vostès i uns altres que després comentaré acaben encallats amb informes eternals, burocràcia ambiental infinita i aquests vetos ideològics que paralitzen la nostra estimada regió.

La moció parla de dos temes. Jo parlaré de tres projectes. Hard Rock. Doncs bé, és opinable, no?, aquest projecte, a algú li agradarà més o menys, però pot generar milers de llocs de treball, dinamitza l’economia del Camp de Tarragona, és una atracció d’inversió i de turisme internacional. Data d’inici del projecte: 2012 –2012. És un autèntic escàndol. Han passat catorze anys, quatre presidents de la Generalitat, i el projecte està guardat en un calaix, el PDU que deia el diputat. El pla urbanístic està allà, i no s’atreveixen, no tenen... –anava a dir una paraula que aquí no puc dir–, no tenen *bemoles* –ho puc dir en espanyol– per tirar-lo endavant ni per paralitzar-lo. Ni sí ni no. Està en el calaix. I el problema és de vostès, dels governs de la Generalitat i del Govern de l’Estat, que tampoc hi dona embranzida per un tema competencial.

Quart Cinturó. Clar, aquesta connexió és necessària, una estructura clau per a la mobilitat del Vallès, de Terrassa a Sabadell, amb aquestes connexions amb Granollers i totes les carreteres que tenen al voltant. Una millora totalment de la logística i la competitivitat econòmica de la zona i que beneficiaria a tots. Data d’inici del projecte: els anys seixanta. S’ha anat fent algun tipus de projecte i d’execució, però hi ha un acord del 2023, acord Generalitat-Estat, i res, també està en el calaix, suposo que per influències dels comunistes, que tenen fòbia al cotxe i fòbia al progrés econòmic. I aquest tema l’hauria d’executar l’Estat tranquil·lament.

Ampliació de l’aeroport del Prat. D’això no en parla, la moció, però també és un tema que és un exemple de lo que es planteja en aquesta moció, aquesta inacció. Convertir Barcelona en un *hub* internacional, atraure inversió i talent internacionals, millorar la competitivitat econòmica, el transport fins i tot per als catalans, també, per poder anar a altres llocs del món. El projecte..., ja se’n parlava abans del 2020, i ja ha estat aprovat, 1.700 milions d’euros d’inversió perduts, que estan aprovats per AENA, que han pagat els passatgers amb les seves taxes, allí en un calaix, també, perduts. Catalunya queda fora d’aquesta competició global. Els responsables polítics? L’Estat i la Generalitat, els dos per igual.

Tres projectes, tres fracassos, i el mateix patró: inacció, ideologia que empobreix la nostra estimada regió i bloqueig. I des de VOX ho tenim molt clar: Catalunya no necessita ni més taules de diàleg ni més covardies ni informes d’impacte. Catalunya

necessita excavadores, grues, fàbriques, asfalt, carreteres, seguretat jurídica i tot el que vostès no tenen, que és decisió política.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Bon dia. Mirin, hi ha vegades que hi han allò que s'anomenen «mocions trampa», mocions d'embolicar la troca; com diria la meua àvia, de *meter cizaña*, no? Jo crec que aquesta moció estava molt pensada perquè demà hi havia una votació de pressupostos i per veure si ens entrebancàvem. Sobretot perquè jo crec que vostès ressusciten el Hard Rock sempre que arriben nous pressupostos, perquè no els sento parlar mai d'un projecte que, evidentment, està més que enterrat.

Entre altres coses, també jo abans li feia referència a la diputada Llop. Clar, quan jo vaig sentir el títol o vaig llegir el títol de la moció, «les inversions a Catalunya», jo pensava: «Calla, que potser s'han il·luminat i ara demanen perdó per la manca d'inversió en rodalies, regionals, el Corredor Mediterrani i ens entreguen els trens, i el PP ha vist la llum.» Perquè, clar, quan parlen de les inversions al nostre país, centrar-ho en una autopista i, mirin, en un casino...

Perquè, sí, és que, clar, el nom fa la cosa. Perquè jo he sentit el diputat del Partit Popular, he sentit, evidentment, el diputat de Junts i ara el de VOX, i mai parlen del que és el Hard Rock, que és el casino més gran d'Europa, que és mil màquines escurabutxaques i tres-centes taules de joc. Sort, sort que el Partit Popular està preocupat per la seguretat a Catalunya. Sort, sort, perquè, si no, no sé que haguessin arribat a proposar. Bé, sí que ho sé, perquè vostès voldrien el projecte del senyor Adelson, que eren Las Vegas en aquest cas a Madrid, tot i que al final la cosa no va acabar de «xutar» gaire.

Però, clar, si els hi preocupen les inversions, jo em pregunto: és...? Mirin, en el pressupost que finalment no votarem demà, però que espero que votem en les properes setmanes, hi havien 4.100 milions en inversions. I clar, quan vostès parlen d'inversions –i jo sé que a vostè el preocupa molt el Camp de Tarragona–, a mi em sorprèn..., Camp de Tarragona: 100 milions al tren tram al Camp de Tarragona. Això no és una inversió que a vostè el preocupa, el tren tram de Tarragona. Suposo que això a vostè no el preocupa, per això vota en contra del pressupost.

És cert que en aquest cas, no?, el seu portaveu diu que són uns pressupostos de naturalesa soviètica i comunista. Suposo que el Fòrum de la Justícia de Tarragona, de 26,5 milions d'euros..., això deu ser megasoviètic i megacomunista. O, en tot cas, arreglar, evidentment, o transformar l'Hospital Joan XXIII, 54,2 milions d'euros, que estava en aquest pressupost... Bé, no ho sé, ho deuen fer els russos. Això no deu ser una cosa dels diputats del Partit Popular, que no va amb ells, perquè deu ser que a Tarragona no importa com estigui, evidentment, el Joan XXIII. Molt més important, clar que sí, un casino.

O, per exemple, també en aquest cas, no?, arreglar l'Hospital Verge de la Cinta de Tortosa –parlem de les Terres de l'Ebre–, 23,9 milions d'euros. Molt millor mil màquines escurabutxaques, digui que sí. No, en tot cas, la sanitat pública de les Terres de l'Ebre o l'escola pública, l'Institut Arrabassada, i ara. Molt millor tres-centes taules de joc per jugar al *blackjack*. Això és el seu projecte de les inversions per a aquest país.

Vostès el que defensen, evidentment, és, no?... Lo de ser un projecte de país és una autopista i, en aquest cas, un casino. Això és el que proposa el Partit Popular a Catalunya. Bàsicament, aquestes són les inversions que vostès ens han recollit.

I, mirin, també li dic, sobre la B-40, sap què és el que ha generat...? Perquè vostè, que també diu que s'ha de trepitjar territori, cosa que a bastament faig jo... Vaig estar l'altre dia també a Sabadell. Sap en aquests moments què és el que no reivindicava la ciutadania de Sabadell i de Terrassa? Sap el que ha generat més entusiasme de

la proposta de pressupostos? Jo l'hi diré: el tren tram per connectar la ciutat de Sabadell, la ciutat de Terrassa i la Universitat Autònoma de Barcelona. Això és el que està demanant la gent.

Però, mirin, jo sí que l'hi vull dir: li agraeixo una cosa que és certa, que és la coherència. Nosaltres sempre hem defensat el mateix. I com que sempre hem defensat el mateix, en aquesta legislatura ha passat una cosa que és molt rellevant, que és evidentment el que ha fet que aquest projecte no tiri endavant, que és una llei també a proposta nostra, que estava a l'acord d'investidura, que és per reduir la fiscalitat del joc o, en aquest cas, per revertir el regal fiscal que es va fer *ad hoc* per al Hard Rock. Vostès el que van acceptar i van proposar és que els beneficis d'un casino, del casino més gran d'Europa, passessin del cinquanta-cinc per cent al deu per cent.

Després vostès em venen a dir aquí a mi que no els preocupa la fiscalitat dels rics, que no els preocupa...; no, que a vostès..., les classes treballadores i les classes mitjanes. Em poden explicar vostès com és defensar la classe mitjana i la classe treballadora que algú que es forra amb els beneficis del casino més gran d'Europa pagui només el deu per cent quan la gent ha de pagar el vint-i-u per cent de l'IVA? Mirin, vostès, ja sé què defensen, sí, els lobbys. Vostès defensen els lobbys voltors de Catalunya. Vostès són els representants de la patronal a Catalunya, de la patronal d'aquí, que és el senyor Sánchez Llibre, i de la patronal d'allà, que és el senyor Garamendi. Això són vostès.

I ja està.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia a tots i a totes. Bé, aquesta moció que ens presenta el Partit Popular té una clara intencionalitat política –això ho compartim, suposo, la majoria dels grups parlamentaris–, però el problema no rau en aquesta intencionalitat política, perquè al final és normal que la busquin, perquè tots sabem què defensa el Partit Popular; el problema és la indefinició constant del Partit Socialistes.

Perquè ja quan parlàvem ahir del col·lapse que pateix el país es posava de manifest que les polítiques o fins i tot el pressupost difunt que ens presentava el Partit Socialistes..., el Govern del Partit Socialistes és un govern que no clarifica i és un govern que alhora que diu que treballa per la descarbonització el que ens presenta són uns pressupostos per descarbonitzar carbonitzant, és a dir, una mica de trens, però més pressupost per a asfalts, carreteres i infraestructures fòssils.

I, davant d'això, què passa? Doncs que el Partit Popular, com que, de fet, defensen el mateix model de país... El Partit Popular retallaria en drets, partides per a les persones, però amb aquestes inversions, doncs, evidentment, comparteixen el mateix model de país. Vostès representen, com si diguéssim, el que seria el negacionisme pràctic: dic que no ho soc, però les meves propostes... Per exemple, el Partit Socialistes demostra..., soc el que faig la pràctica del negacionisme sense dir-ho.

I per això avui tornem a tenir aquest debat aquí, perquè, tot i que venen de fa molts anys, tant el Quart Cinturó com el Hard Rock, no hi ha manera d'enterrar-los definitivament. I quan les coses no s'enterren definitivament, doncs, tornen aquí al Parlament per interessos, evidentment, d'uns i altres. Però el problema és que és real, que encara aquests dos projectes volten en aquest Parlament de Catalunya i en el país.

I això ho saben les entitats que, per exemple, treballen contra el Quart Cinturó, que encara que li canviïn el nom, no? –que li diguin «ronda Nord» o el que sigui–, continua ben viu. I això ho saben, que en aquests pressupostos que ens presentaven, doncs, hi havien diners per a estudis i altres coses relacionades amb aquests projectes fòssils, siguin a Sabadell o siguin a la Garrotxa. Perquè aquest és el negacionisme pràctic que practica el Govern dels socialistes amb el suport d'altres partits.

I, referent al Quart Cinturó, la campanya contra el Quart Cinturó, l'Associació per a la Defensa i l'Estudi de la Natura, ecologistes de Catalunya saben que han portat el conveni entre l'Estat i la Generalitat per a la construcció d'aquesta ronda entre Terrassa i Castellar del Vallès..., l'han portat als tribunals. Perquè, què s'amaga darrere aquest projecte? Doncs el de sempre: el negacionisme climàtic i continuar amb les mateixes polítiques de sempre, sense posar a l'estudi d'impacte ambiental les alternatives corresponents, sigui l'alternativa zero, que no es faci, o sigui l'alternativa u, que seria com ho fem per suplir aquesta demanda amb transport col·lectiu, sigui per als veïns i les veïnes o sigui per a les mercaderies.

I aquestes alternatives, doncs, al final no les contemplen, perquè, sigui el Partit Popular o sigui el Partit Socialistes, està clar que no s'enterra aquest projecte perquè realment el volen tirar endavant. Per tant, no cal que el Partit Popular es baralli amb el Partit Socialistes. Només cal que arribin a acords, perquè, de fet, comparteixen, en aquest tema si més no, el mateix model.

De fet, és sorprenent també el tema del Hard Rock, perquè a la pràctica és continuar amb el model que ha portat a una situació de col·lapse el país. És a dir, infraestructures o grans casinos, en aquest cas, per continuar amb el model de turisticació massiva que empobreix els veïns; que genera –sí que és veritat– milers i milers de feines precàries per a ciutadans i ciutadanes, que les agafen, però que després no arriben a final de mes. I també, curiosament, aquest projecte el defensen des de l'extrema dreta de VOX i Aliança fins al PSC, passant, evidentment, per Junts i pel PP.

Perquè, al final, tots vostès defensen el mateix model. Uns el critiquen, uns el critiquen en termes de drets, que volen persones però que no tinguin drets, no?, com fa l'extrema dreta, perquè sí que vol aquests treballadors mal pagats: els nous esclaus d'aquest segle sí que els volen, però els volen sense drets, per això van a per ells. I d'altres defensen aquest model, com el PSC o d'altres partits, perquè, al final, representen aquests lobbys, tant el lobby turístic com el lobby immobiliari, i són els que hi han darrere de tots aquests grans partits i que marquen les polítiques del país; no aquest any, no l'any passat, sinó que porten dècades marcant les polítiques nefastes, negacionistes i contra el poble de Catalunya que s'han fet en les darreres dècades.

El president

En nom del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Compartim la preocupació pel fet que els successius governs de Catalunya hagin danyat, esperem que no de forma irreparable, la imatge del país dinàmic, segur i treballador que ha de ser Catalunya. Governos àgils per regalar causes que anomenen «socials» però lents en invertir en infraestructures vitals. No és més social que qualsevol altra despesa aquella inversió que permet als catalans moure's entre feina, tenir feina o un hospital nou?

A Catalunya tenim projectes encallats des de fa dècades. El Hard Rock, la B-40 en són alguns dels clars exemples dels que tenim penjats, als calaixos. I ja hem vist passar governs de tots els colors sense avançar ni un sol pam. És un problema de país. Recordem que Catalunya genera prop del dinou per cent del PIB estatal, però l'execució d'inversions és molt inferior. El 2021, l'Estat només va executar 740 milions, mentre que a Madrid..., més de 2.000. I el 2024, ni tan sols el vint per cent del que estava pressupostat.

Ara bé, no tot és culpa de Madrid. Aquí també hem desenvolupat una estranya habilitat per eternitzar debats sense decisions: fer estudis, comissions, taules, i tornem a començar. El projecte del Hard Rock fa més d'una dècada que s'arrossega. Una inversió privada de més de 2.000 milions d'euros i milers de llocs de treball, però també amb dubtes legítims: model econòmic, ús de l'aigua, especulació o el

pes del joc. El debat és legítim, però el que és inexplicable és que després de tants anys encara no sapiguem si es farà o no. Aquesta indefinició perjudica a tothom.

Pel que fa a la B-40 o el «Quart Cinturó», com el volen anomenar ara, és el símbol de la paràlisi: més de trenta anys de debats, informes, mentre el Vallès segueix col·lapsat, la C-58 i l'AP-7 treballen al límit i milers de treballadors pateixen aquestes conseqüències cada dia. Aquesta via és essencial per millorar la connexió entre comarques industrials, descongestionar la xarxa viària.

Però no podem convertir cada carretera en un debat de dècades, la paràlisi també té conseqüències. Sí, necessitem inversions, infraestructures modernes, però, sobretot, governs que decideixin i executin. A Girona encara esperen el soterrament de les vies del tren, el nou Trueta; a Tarragona continuem sense connexió; a Barcelona, des del 1989, les rondes són un coll d'ampolla, i a Lleida..., què podem dir?, segueix el mateix.

Catalunya no pot seguir atrapada en un debat etern. Necessitem governs valents, capaços de decidir i de complir.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, en darrer terme, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Eva Candela López.

Eva Candela López

Moltes gràcies, president. Bon dia a tothom. Diputat Huguet, disculpar la consellera Paneque, perquè la que hauria d'haver estat avui aquí era la consellera Paneque, però, amb el títol de la interpellació, va venir la consellera Romero, i la consellera Paneque tenia l'agenda compromesa, al ser d'una setmana per l'altra. En tot cas, disculpar-la.

Mireu, el diputat Huguet ens deia en la seva interpellació sobre les inversions previstes..., bé, «sobre les inversions previstes»..., aquest era el títol de la interpellació i de la moció, però després ens deia en la seva interpellació «inversions previstes i desaparegudes». I jo li diria: què entén vostè per «desaparegudes», diputat?

Quant al desenvolupament, per exemple, de la B-40, Quart Cinturó, ronda Nord –a mi m'és igual, digui-li com vulgui–, soc de Terrassa i el que volem és que es faci, ens és igual el nom que tingui. Jo li diria: entén per «desaparegut» el conveni signat el novembre del 2024 amb el Govern d'Espanya? Això és «estar desaparegut»? Entén vostè per «desaparegudes» les licitacions i redaccions de l'estudi d'impacte ambiental? O també entén per «desaparegut» l'estudi de mobilitat i paisatgístic, que s'està licitant també?

Com actuaria el Partit Popular per executar aquesta estructura? Com ho faria? Potser com va actuar quan estava al Govern d'Espanya? Això ja ho vàrem veure i ho vam constatar tothom, senyor Huguet, com van aprofitar la majoria absoluta que tenia el senyor Mariano Rajoy per executar aquesta estructura, decididament... (*Veus de fons.*) I em dirà –un moment, un moment–: «Els socialistes esteu governant i heu governat el Govern d'Espanya.» I tindrà raó, les coses com són. Clar que també hi hem estat, i hi estem ara, però vull recordar-li, senyor Huguet, que els avenços amb governs socialistes han estat més notables que amb els governs del PP, i tant que sí. (*Aplaudiments.*) Els governs socialistes, a Madrid, han fet més per avançar que el Partit Popular. No suficient, cregui'm; no suficient, però més sí, molt més.

I li pregunto: vostès haurien signat el conveni que ha signat el Govern de la Generalitat amb el Govern d'Espanya, si governessin a Catalunya? Hipotètic, però, si governessin Catalunya, vostès haurien signat aquest conveni? Vostès assumirien la responsabilitat de dissenyar, redactar i construir, des de la proximitat al territori, la B-40? L'assumirien? Jo molt em temo que no.

I deixi'm dir-li també, diputat Huguet, que els projectes, a més, per ser portats a terme, requereixen tramitacions, requereixen donar compliment a lleis i a regla-

ments i unes redaccions, perquè això no és comprar un Lego i muntar-lo a casa el cap de setmana i vaig i el poso el dilluns al territori, eh? Que portem dècades de retard? I tant que les portem. Que no hi ha un sol responsable d'aquest fet? També, li dono la raó. Però crec que vostès no estan per donar-nos gaires lliçons a nosaltres, i continuem veient-ho dia rere dia al Congrés dels Diputats.

Però és que jo crec que el que volia el Partit Popular amb aquesta interpellació i moció no era que parléssim ni del Hard Rock ni de la ronda Nord; el que volia era que entréssim en contradiccions el Grup Socialistes amb els grups que han donat suport a la investidura de Salvador Illa com a president de la Generalitat –ja l'hi deia el senyor Cid fa un moment. Però, miri, això no serà –això no serà. Cada un dels grups sabem on estem. Tenim idees diferents, molt diferents, en moltes coses, però seiem, enraonem i arribem a acords, clar que sí. I tenim clar tots quins han estat els acords d'investidura, i aquí no ens trobarà.

Miri, el Grup Socialistes i Units per Avançar ha defensat i defensa grans projectes que són molt importants per a Catalunya, no només aquests dos, molts més. I, diputat, avui el nostre grup no li donarà suport en aquesta proposta, i no li donarà suport perquè creiem que vostès no l'han presentada per sumar, no l'han presentada per construir, no l'han presentada per fer avançar Catalunya.

I a Catalunya, diputat, no li manca decisió política, Catalunya no està paralitzada; a Catalunya lo que li falta és que tots remem en la mateixa direcció, i ja anem una mica tard.

Moltes gràcies.

El president

Els faig avinent, acabat el debat, que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt dinovè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada

302-00221/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, president, i felicitats. Bon dia a tothom, diputats, diputades. Anava a dir «consellers, conselleres», però em sembla que cap dels setze consellers no ha tingut temps de venir al Ple avui; deuen estar preparant la nova proposta de pressupost al dictat d'Esquerra Republicana.

Deia la diputada del Partit Socialistes fa uns segons que nosaltres hem presentat la moció anterior per mirar de descobrir contradiccions entre el Partit Socialistes i els Comuns. No fa falta, senyora diputada: vostès són una contradicció amb cammes. (*Alguns aplaudiments.*) Si es busca al diccionari la paraula «contradicció», surt la seva foto –no la seva, la del seu grup parlamentari. Vostès parlen de prosperitat compartida. Jo crec que al senyor Illa se li ha fet una mica de bola, això de la prosperitat compartida, perquè ni lideratge ni «govern de tothom» ni Hard Rock ni pressupostos ni res de res.

I avui, que parlem de l'educació concertada, vostès defensen l'educació concertada, però, per altra banda, tanquen 250 grups de l'educació concertada. Per tant, avui debatем molt més que una moció, avui debatем quin és el model que volem per a Catalunya, quin és el model educatiu que volem per a Catalunya. I sobretot debatем si creiem de veritat en la llibertat, en la pluralitat i en la confiança en les famílies.

Aquesta moció parteix d'una idea molt senzilla però fonamental: l'educació a Catalunya és i ha de continuar sent una xarxa plural, una xarxa formada tant per centres públics com per centres d'iniciativa social sostinguts amb fons públics, no com a models en competència, sinó com a models complementaris que, plegats, garanteixen la qualitat, l'equitat i la llibertat. I això no és una opinió, és una realitat que ha funcionat durant dècades i que ha contribuït decisivament a la cohesió social i a l'èxit educatiu de Catalunya.

Però aquesta realitat avui està en risc. En els darrers deu anys s'han tancat vint-i-cinc escoles concertades. Vint-i-cinc projectes educatius que desapareixen, vint-i-cinc comunitats educatives que es trenquen, vint-i-cinc opcions menys per a les famílies. I no és fruit de l'atzar, és el resultat d'una política sostinguda de relegació i d'infrafinançament que aquesta moció denuncia de forma clara. Perquè quan es parla de retallades a la concertada no s'està parlant d'una estructura abstracta: s'està parlant d'alumnes, de docents, de familiars; s'està parlant de perdre oportunitats. I cal dir-ho clar, la nostra moció és un al·legat en favor de l'educació concertada davant de l'atac de l'esquerra.

Atacar la concertada no és reforçar la pública, és debilitar el conjunt del sistema. Hi ha qui defensa un model uniforme, únic i centralitzat, un model on l'Administració decideix per sobre de les famílies. Nosaltres defensem exactament el contrari: un model basat en la pluralitat educativa, en la diversitat de projectes pedagògics i en el dret de les famílies a escollir. Perquè la llibertat educativa no és un privilegi; és un dret, és un dret reconegut constitucionalment, és un dret reconegut internacionalment i, sobretot, és un dret que forma part de qualsevol societat democràtica moderna. Quan una família escull escola no està fent un caprici, està exercint la seva responsabilitat, està buscant el millor per als seus fills, i cap govern hauria de posar obstacles a aquesta decisió.

Per això aquesta moció proposa mesures concretes. Proposa garantir la continuïtat de la xarxa concertada com a part essencial del sistema educatiu; proposa reformar el sistema de preinscripció perquè reflecteixi realment la demanda de les famílies i no decisions administratives prèvies; proposa avançar cap a una major equivalència en el finançament per alumne perquè no hi hagi alumnes de primera i de segona en funció del centre que trien. I proposa avançar també en la gratuïtat de l'educació infantil de zero a tres anys; proposa garantir recursos per a l'atenció de l'alumnat amb necessitats educatives especials, independentment de la titularitat del centre; proposa transparència, equitat i responsabilitat. En definitiva, proposa justícia.

Però hi ha un element més que no podem obviar, el context actual. El Govern ha retirat la proposta de pressupostos, i això no és una qüestió menor. Això implica, *de facto*, que molts dels acords assolits, tant amb la concertada com amb la pública, quedaran en paper mullat, almenys a curt termini. I això és especialment greu, perquè el sistema educatiu no pot funcionar amb incertesa permanent, no pot dependre de decisions improvisades i no pot avançar si els compromisos no es compleixen. Aquesta moció, en aquest sentit, també és una crida a la responsabilitat. Diu Salvador Illa que retira els pressupostos per responsabilitat i estabilitat, quan retirar-los és pròpiament *la inestabilitat*. Governar sense pressupostos és irresponsable i contribuir a la inestabilitat.

Per tant, sense recursos les paraules no serveixen. Aquest debat no va de política contra concertada, aquest és un fals debat que només genera divisió. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Aquest és un debat de si creiem en l'educació plural o en una educació uniforme –i ja acabo–; va de si confiem en les famílies o si preferim substituir-les, va de si volem un sistema obert i divers o un sistema tancat i dirigit.

Nosaltres ho tenim clar: defensem un sistema educatiu que sumi, no que exclougui, i per això defensem per damunt de tot la llibertat.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari de Junts hi ha presentat esmenes. Per defensar-les, té la paraula la diputada senyora Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Diputats, diputades, permeteu-me que dediqui aquests primers segons de la meva intervenció a la consellera Niubó, a qui vull desitjar des d'aquest faristol una ràpida recuperació, i esperem tenir-la de nou i ben aviat aquí al Parlament.

Entrant ja en el debat de la moció, des de Junts per Catalunya valorem positivament l'esperit d'aquesta moció, perquè compartim la preocupació per l'infrafinançament que pateix l'escola concertada, perquè compartim la preocupació per les condicions laborals del seu personal, perquè compartim la necessitat de garantir aquests recursos equitatius per atendre l'alumnat amb necessitats educatives especials a tots els centres i perquè quan un centre perd el concert per manca de finançament ha de triar o bé tancar o bé convertir-se en un centre privat, excloent d'aquesta manera famílies que no es poden permetre pagar les quotes. Des de Junts per Catalunya no volem ni una cosa ni l'altra. Aquest no és el model que volem per a la nostra Catalunya.

I per aquest motiu, i amb l'objectiu de millorar aquesta moció i que millori també el sistema educatiu, hem presentat tres esmenes.

La primera esmena introdueix tres principis bàsics: primer, la gratuïtat de la plaça escolar, que ja recull la LEC; en segon lloc, més recursos per a centres d'alta complexitat, i tercer, l'homologació de les condicions laborals del personal. Perquè, siguem clars, no podem demanar a les escoles que facin la mateixa feina amb menys recursos i amb pitjors condicions laborals. A més, també proposem reforçar els centres d'alta complexitat, ja siguin públics, privats o concertats, perquè si volem un sistema educatiu just els recursos han de seguir les necessitats de l'alumnat i no la titularitat del centre. Aquesta és la manera de Junts d'entendre l'equitat.

La segona esmena aborda una qüestió que avui preocupa a moltes famílies, la reserva de places per a l'alumnat amb necessitats educatives específiques. Segons dades del mateix Departament d'Educació, el quaranta per cent de les places ofertes a I3 estan reservades per a alumnat NESE; ho repeteixo, el quaranta per cent. Que, evidentment, s'han de reservar places, però aquesta situació està generant molta frustració en famílies que veuen que actualment no poden accedir als centres del seu entorn. Per això proposem revisar aquest sistema perquè la reserva de places s'ajusti a la realitat de cada territori, perquè inclusió educativa i planificació equilibrada no són conceptes incompatibles, al contrari, són conceptes que han d'anar agafats de la mà.

I la tercera esmena fa referència al personal afectat pel tancament de grups a l'escola concertada. Perquè quan tanquem una línia educativa no només desapareix un grup, també posem en risc la feina de professionals amb molts anys d'experiència i amb vocació educativa, i el sistema educatiu, malauradament, no es pot permetre perdre aquest talent. Per això proposem garantir la recol·locació del personal, i si es produeix aquesta pèrdua de concert un cop iniciem el curs, que es mantingui la dotació docent fins a final de curs, perquè les decisions administratives no poden perjudicar l'alumnat ni tampoc els professionals.

I fins aquí les esmenes. Pel que fa al posicionament de vot, vull referir-me breument a alguns punts de la moció. En primer lloc, al punt 5. En aquest punt votarem en contra, perquè considerem que entra en contradicció amb el pacte contra la segregació escolar i amb el model d'escolarització que defensem des de Junts. El que el Partit Popular anomena «predeterminacions administratives» són en realitat mesures necessàries per a les reserves de places per a alumnat NESE o la zonificació que afavoreix la diversitat.

I, en segon lloc, sobre el punt 15, des de Junts defensem la pluralitat educativa i el respecte als diferents projectes pedagògics, però també tenim molt clar que els

recursos públics han de promoure la coeducació i la igualtat d'oportunitats. Per això considerem que els fons públics no han de finançar centres que segreguen per sexe.

Per aquest motiu votarem també en contra d'aquest punt i també d'altres, perquè hem de ser sincers: si bé valorem positivament l'esperit d'aquesta moció, com us deia al principi de la intervenció, el redactat d'alguns punts amaga matisos que no compartim i no ens acaben de convèncer. Creiem, diputat Fernández, que es podria haver formulat d'una manera més constructiva i transparent.

Gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar llur posició. En primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, president. Bé, el Partit Popular amb aquesta moció incorpora algunes evidències. Alguns punts, de fet, sembla que siguin inofensius, però a la vegada fan demandes que són, per part d'Esquerra Republicana, intolerables. Proposen obrir el debat de quin model educatiu volem per al país, i això no és menor, perquè aquest debat a Catalunya ja el vam tenir, el vam fer amb la llei d'educació de Catalunya, amb amplis consensos tant polítics com socials, definint un model clar, el Servei d'Educació de Catalunya, amb una escola pública central i una xarxa d'escoles d'iniciativa social. I aquest és el marc, aquest és el consens de país i aquest és el model que defensa Esquerra Republicana, i el que avui fa el Partit Popular és qüestionar-lo.

Perquè, de fet, darrere la seva moció hi ha un model totalment diferent, un sistema basat en la demanda i en la competència entre centres. Parlen molt de llibertat d'elecció, però aquesta llibertat no és igual per a tothom. La demanda no és neutral, depèn de la renda, del capital cultural i de les oportunitats de cada família. I quan el sistema es construeix des d'aquesta base el que es genera no és llibertat, el que genera és segregació. I per això Esquerra Republicana ho diem clar: el dret a l'educació ha d'estar per sobre del dret a escollir centre.

I un punt especialment greu és el que planteja en el seu número 15, que proposen tornar al finançament amb diners públics a les escoles que segreguen per sexe. I mirin, si algú defensa aquest model està en el seu dret, però que se'l pagui, perquè és intolerable, és inacceptable, perquè, a més a més, el que demanen és fer-ho amb els diners de tothom. I Esquerra Republicana vam aconseguir blindar que cap euro públic serveixi per promoure la desigualtat. És llegat republicà, perquè és una política educativa pública que defensa una educació que uneix i no pas que separa. Separar nens i nenes, i joves, és una pedagogia retrògrada que reforça estereotips i, a més a més, limita oportunitats. L'educació ha de ser igualitària, ha de ser inclusiva i ha de ser justa, i li ben asseguro que seguirà així.

I aquí és on es veu clarament que no estem davant d'una moció neutra. Fins i tot es delaten vostès mateixos: presenten aquesta moció en alguns ajuntaments, però és curiós que precisament aquest punt l'obviïn i no l'hi incloguin. Per tant, és una moció trampa. És un decàleg ideològic de la dreta més rànica. Una moció que, sota una aparença tècnica en alguns punts, introdueix una visió ideològica molt clara, la d'un model educatiu orientat a la competència, a la segregació i a la mercantilització.

I davant d'això, evidentment, Esquerra Republicana no hi donarem suport, perquè el que cal no és desfer el model que tenim, sinó desplegar-lo i reforçar-lo. El camí? Un decret de concerts que actualitzi el marc existent incorporant els principis de la llei d'educació com la normativa que l'ha anat desenvolupant durant aquests anys, com el decret d'admissió, que és garantia per combatre la segregació.

Per tant, no hem de fer passos enrere. Defensem una escola pública forta i vertebradora, d'igualtat d'oportunitats. I vostès avui el que presenten és aquesta idea for-

ça peculiar del que és públic: centres amb quotes desorbitades més pròpies d'un club selecte que d'un sistema educatiu, però que curiosament també volen que paguem entre tots.

I defensem, defensem l'escola concertada, una escola compromesa, com tantes n'hi ha, amb la llengua vehicular, aliada en la lluita contra la segregació, amb una escolarització equilibrada de l'alumnat i amb les mateixes regles de joc que la resta del sistema. Aquesta és l'escola concertada que suma, la que contribueix a la cohesió social i també a la cohesió territorial. I el que vostès plantegen és una altra cosa: posar la demanda per davant de l'equitat i obrir la porta a més desigualtat.

Per tant, dos models confrontats, un que entén l'educació com un mercat, que és el seu, i un que l'entén com un pilar de cohesió, que és el d'Esquerra Republicana. Dos models totalment incompatibles.

I acabo en aquests tres segons que em queden seguint donant suport (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) a les mobilitzacions, a les vagues del sector educatiu que demà culminen a Barcelona, i convençuda que tant el conseller Dalmau com el president Illa assumiran la responsabilitat de recuperar aquestes negociacions per arribar també a un acord amb els sindicats majoritaris.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Molt bon dia, senyors diputats. Primerament, voldria solidaritzar-me amb els professors que s'han hagut de llançar al carrer aquests dies de vaga per culpa del Govern socialista d'Illa, que els menysprea absolutament, amb una sèrie de mesures tèbies, ambigües, per tal de palliar suposadament l'estabilització de les plantilles, la simplificació burocràtica...; també, per altra banda, suposadament, l'augment de personal per atendre els alumnes NESE. I tot això, oferint-los un insultant augment salarial de quaranta-vuit euros al mes. Això és una absoluta bogeria, és un insult i és quelcom que és ridícul. Per tant, ens solidaritzem amb els professors (*alguns aplaudiments*), amb les seves justes demandes.

Bien. En estos momentos estamos ya iniciando, ya se ha iniciado, todo el periodo de preinscripción escolar, y muchas familias catalanas se tendrán que enfrentar a los problemas de siempre, y sobre todo los podemos resumir en lo siguiente: ver cómo su capacidad, su libertad de elección de centro y de modelo educativo, cada vez se recorta más por culpa de una administración del Govern de la Generalitat, del Departament d'Educació, que no lo gestiona bien, por culpa también del Govern de la Generalitat, que aplica la zonificación y por culpa del infrafinanciamiento de la escuela concertada.

En los últimos seis años han tenido que cerrar veintisiete escuelas en Cataluña, escuelas concertadas. Sí, esas que nos identifican en los barrios durante generación tras generación, esas escuelas de toda la vida donde han ido padres, hijos e incluso abuelos. Pues veintisiete escuelas han tenido que cerrar en estos últimos seis años. El Govern ha anunciado que cerrará treinta y cuatro grupos el curso que viene de la escuela concertada. Hay que tener en cuenta que, viendo esta situación, para el Departament d'Educació parece que el alumno, los niños son una mera cifra canjeable. Esto no lo podemos consentir.

Por otro lado, es necesario, en un sistema libre, plural, que las familias puedan efectivamente elegir el modelo educativo que quieren para sus hijos con toda normalidad y en igualdad de condiciones; el modelo pedagógico, el centro y el modelo educativo en igualdad de condiciones. Y «en igualdad de condiciones» no significa

que exista una doble red pública y privada, sino que realmente se garantice esa posibilidad de elegir en igualdad de condiciones.

Cabe recordar que actualmente en Cataluña el treinta por ciento de los alumnos están escolarizados en escuelas concertadas, y que el veintisiete por ciento de los alumnos con necesidades educativas específicas también están escolarizados en estos centros concertados. Sin embargo, los centros concertados reciben un cuarenta por ciento menos de financiación por parte de la Generalitat de Catalunya. A esto me refiero cuando digo que tenemos que tener la posibilidad de elegir en igualdad de condiciones.

Bien, esta moción aboga o exige precisamente la capacidad de las familias de elegir el centro, el modelo educativo que quieren para sus hijos. Hablan de la gratuidad de la primera etapa de infantil, hablan de una serie de cuestiones que nosotros hemos defendido siempre. Hablan también de equiparar la financiación entre el modelo de escuela concertada y el público. Habla también esta moción de eliminar el veto que existe en la actualidad de la financiación a la escuela concertada diferenciada, y, por lo tanto, como nosotros lo hemos defendido siempre, suscribimos estas consideraciones y votaremos a favor.

Y, finalmente, solo..., me imagino que después vendrá el Partido Socialistas y sacará pecho del acuerdo recientemente llegado con la concertada, pero es del todo insuficiente y muestra una evidencia: que durante muchos años, desde el año 1985, los centros concertados han tenido que hacer frente a los proyectos educativos, sus proyectos educativos, con un gasto de funcionamiento calculado precisamente en 1985, y que, por otro lado, desde 1995 están con unas plantillas atendiendo una realidad en las aulas que es muy diversa hoy en día, en 2026.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Diputats, diputades... Suposo que, efectivament, no serà cap sorpresa per al Partit Popular anunciar el vot en contra a aquesta moció. De fet, jo recordava com que feia poc que havíem debatut una moció semblant aquí en aquest Parlament, i crec que també del Partit Popular. Ha passat un any, però al final el plantejament és gairebé el mateix.

Nosaltres, ja ho saben, creiem que l'escola concertada a Catalunya –que és una de les zones de tot l'Estat espanyol on més percentatge d'escola concertada hi ha respecte a la pública– va tenir la seva justificació i la seva explicació en aquesta doble xarxa en un moment molt determinat on no hi havia prou escoles públiques per garantir una oferta educativa per a tothom a tot el territori.

Jo ja els hi havia explicat alguna vegada, i el diputat que ha defensat la moció segurament ho deu conèixer..., jo vaig escolaritzar-me a Badalona, vaig anar a una escola concertada religiosa de Badalona, al barri de la Pau, l'Escola Jesús Maria, perquè en aquell moment no hi havia cap altra escola pública en tot el barri. Va ser la mateixa escola que la de la meva mare, quan va arribar a Badalona i va anar a estudiar allà als anys seixanta, i quinze anys després encara no hi havia cap escola pública a aquell barri. Jo vaig anar a aquella escola i, a més a més, vaig tenir una bona educació. Vaig tenir molt bones professors, dones i homes, algunes religioses, d'altres no, que em van donar una bona educació, però ara ja hi ha una escola pública allà, ara ja no és la mateixa situació.

I també ho volia explicar perquè no vagin amb aquest prejudici de que és que tots els d'esquerres comunistes estan en contra de les escoles religioses concertades. No, nosaltres el que estem és a favor de l'escola pública. I creiem que s'ha de prioritzar

sempre l'escola pública, i que allà on hi ha una oferta d'escola pública..., no pot ser que es tanquin línies de l'escola pública mentre hi ha una escola concertada al costat.

La presència, el suport i la creació del sistema d'escoles concertades obeïen a una situació determinada, però ara això ja s'ha enquistat i s'ha convertit en un factor de desigualtat. Vostès parlen de llibertat d'elecció de centre. No hi ha llibertat d'elecció de centre quan hi ha desigualtat. Fins que no s'acabi amb la desigualtat i es garanteixi la mateixa educació pública de qualitat per a tothom, no podem parlar de llibertat de les famílies per escollir centre.

I el que han de fer els recursos públics, els recursos de la Generalitat de Catalunya, és apostar per una escola pública de qualitat que garanteixi el decret d'educació inclusiva, que garanteixi bones condicions per al professorat que hi treballa, per a tot el personal que hi treballa. No podem estar defensant l'escola concertada i que hi ha d'haver més recursos per a l'escola concertada quan demà tindrem milers i milers de professores i professors i altre personal dels equipaments docents al carrer demanant aquestes millors condicions i els recursos necessaris per poder fer una escola pública de qualitat.

Des d'aquí, nosaltres també volem donar suport i agrair les mobilitzacions que hi hauran demà, perquè al final són les persones que demà estaran al carrer les que més estan fent per garantir aquesta escola pública de qualitat i igualitària per a tothom.

Mentre estiguem tancant grups de P3 a l'escola pública... Estem debatent a la Comissió d'Educació d'aquest Parlament desenes de propostes de resolució que venen del territori demanant que no es tanquin grups de la pública. És incompreensible que l'únic que els hi preocupi a vostès, i a VOX en concret, és que es tanquin grups de l'escola concertada. No els hi preocupa que tanquin grups a l'escola pública, això no és important. No els hi preocupa tampoc que hi hagi un biaix en l'entrada a l'escola concertada, que sobre el paper hauria de garantir que tothom hi pot accedir i utilitza els mateixos criteris en el moment de preinscripció que la resta d'escoles públiques, perquè per això reben finançament públic. I vostès saben que això tampoc és veritat, que moltes d'aquestes escoles fan entrevistes prèvies i posen requisits i condicions a les famílies que no poden pagar les quotes que se'ls hi demanen per poder escolaritzar-se en aquestes escoles. Això tampoc és llibertat de centre.

Nosaltres, com els hi dèiem, el que volem és avançar cap a un sistema que sigui eminentment públic. Reconeixem la feina que fan moltes escoles concertades que també treballen per combatre la desigualtat i per combatre la segregació, però nosaltres el que defensem és que avancem cap a aquest sistema públic i que el que hi hagi siguin mecanismes perquè moltes d'aquestes escoles concertades passin a ser part de la xarxa pública, com ja hem vist a l'Escola Sant Felip Neri, per exemple, de Barcelona, i a d'altres escoles de l'àrea metropolitana i d'altres llocs de Catalunya.

Per tant, votarem en contra d'aquesta moció, perquè en realitat és una moció molt ideològica que l'únic que fa és defensar un model que pot acabar sent elitista i ex-cloent. I nosaltres el que defensem és un model públic de garantia de drets per a tothom, d'igualtat en l'educació per a tothom, més enllà de quina sigui la situació socioeconòmica de les famílies.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. A continuació, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Bon dia, diputats i diputades. El PP ens presenta avui una moció per defensar l'escola concertada, i el que veiem és que també en educació està bastant desubicat. Tenim tot el sector educatiu al carrer defensant millores reals, més recursos per a

l'escola inclusiva, per atendre la diversitat, per reduir ràtios, per dignificar la professió docent, i creiem que és aquesta, avui, la prioritat del país.

Als centres educatius, el professorat sosté el sistema com pot. Se'ls demana que siguin docents, psicòlegs, educadors socials, orientadors. Se'ls demana que facin de tot, i mentrestant la burocràcia els va ofegant. Hores i hores que es perden en tasques que els allunyen del que és essencial, que és estar amb els alumnes fent classe i acompanyar-los. Aquesta és la realitat quotidiana de les escoles i dels instituts. I en aquest context, el PP decideix posar la centralitat en defensar l'escola concertada. ¡Olé tú!

Però és que, a més a més, nosaltres creiem que no cal que demanin aquesta defensa. Independentment del que es voti avui en aquesta cambra, la realitat d'aquest país és tossuda, i és que el PSC i Esquerra, quan han governat, han defensat i han protegit l'escola concertada. Han consolidat i han blindat aquest model de doble xarxa d'educació pública i educació privada sostinguda amb fons públics, i això té conseqüències en l'educació avui dia.

Catalunya té un seixanta-cinc per cent d'escola pública, només un seixanta-cinc per cent, molt menys que la mitjana europea, que ronda el vuitanta-quatre per cent. França està per sobre d'aquesta mitjana, el vuitanta-cinc per cent. Itàlia, Alemanya, prop del noranta per cent d'escola pública. Portugal, per sobre d'aquest noranta per cent. Finlàndia arriba al noranta-set per cent d'escola pública.

Amb Finlàndia hi comparem sempre els resultats, sí?, però potser també que hi comparem en què i a qui destinen els diners. Allà el gruix dels recursos públics van a aquesta xarxa pública, que és la que garanteix equitat i cohesió. I, en canvi, aquí es manté un model que fragmenta, perquè una part molt important de la concertada no vol assumir la complexitat social del país. Rep diners públics, això sí, però no escolaritza el mínim de l'alumnat vulnerable que marca la normativa, no acull la mateixa proporció d'alumnat amb necessitats educatives especials ni amb dificultats socioeconòmiques que l'escola pública, i aquí no passa res, els diners continuen arribant any rere any sense mecanismes de control efectius.

I a això s'hi sumen les diferències en la planificació de l'oferta, especialment a infantil: quan baixa la natalitat, es tanquen línies a la pública mentre es mantenen concerts a la privada. La pública s'ajusta, la concertada es blindada. I amb el pes que té aquest model a Catalunya, amb aquest seixanta-cinc per cent de pública, el resultat és clar: més segregació escolar i més desigualtats educatives.

I per això per nosaltres el que cal abordar és un debat sobre quin és el pes que ha de tenir la xarxa concertada en el sistema educatiu català. Aquest seria el debat que nosaltres voldríem fer avui sobre l'escola concertada: quin és el pes que ha de tenir en la xarxa? Però és un debat que cap dels partits que ens ha governat vol afrontar, perquè implica tocar interessos i tocar privilegis. I si algú dubta que el Govern actual continua en aquesta línia, els fets són molt clars: un dia després de pactar amb els sindicats afins aquest acord sindical insuficient, les engrunes per als mestres i el professorat, el dia següent va anunciar 390 milions d'euros per millorar el finançament de l'escola concertada. Aquest és l'ordre de prioritats d'aquest Govern.

Encara més clar: al Ple del febrer passat, amb una moció de Junts, es va aprovar una esmena de la CUP per refermar el compromís de no concertar centres que segreguin l'alumnat per raó de sexe. El PSC, Junts, Esquerra i Comuns van votar a favor d'aquesta esmena. Tothom hi va votar a favor. El 25 de febrer. El 24 de febrer, el mateix Govern del PSC aprovava un decret per autoritzar cent cinquanta places d'educació infantil a l'escola Viaró, de Sant Cugat, una escola de l'Opus que segrega per sexe. Cent cinquanta places d'infantil formalment no segregades –formalment no segregades– per poder justificar el finançament, però amb el mateix NIF, amb el mateix projecte educatiu, amb la mateixa realitat. Una operació per esquivar la normativa i per continuar transferint recursos públics a un centre elitista, un centre de l'Opus que segrega per sexe.

I tot això mentre es tanca una línia d'infantil a l'Escola pública L'Olivera, a la mateixa ciutat de Sant Cugat, amb el Govern municipal en contra. Se'ns pixen a la cara i ens diuen que plou. Amb una educació pública infrafinançada, amb un terç de l'alumnat en situació de pobresa o de risc d'exclusió, amb el professorat mobilitzat reclamant recursos i condicions dignes, aquest Govern que diu que és de tothom continua regalant diners a les elits de l'Opus perquè portin els seus fills on no es barregin amb la púrria; doncs, ostres..., amb el model socialista d'educació per a tothom.

El que hi ha en joc ja no és només el model educatiu, és un model de país. O es reforça decididament l'escola pública, forta i inclusiva i garantia de drets, o es continua sostenint aquest sistema neoliberal que garanteix la segregació.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És torn ara del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sense la concertada, que dona cobertura a un terç dels infants escolaritzats, el sistema educatiu català col·lapsaria encara més. Les ràtios es dispararien i els guetos proliferarien a les aules d'arreu del Principat, impossibilitant qualsevol integració o avenç acadèmic. La concertada és avui un punt d'inflexió i de contenció de fenòmens que amenacen la viabilitat de tot el sistema.

Però, malgrat la seva importància i la seva innegable contribució a millorar notes i resultats en tots els cicles educatius, la concertada no compta amb el beneplàcit de les institucions. La pressió de l'extrema esquerra per desprestigiar aquests centres, infrafinançar-los o acusar-los de tots els mals existents ha abocat el sector a una situació límit.

El decret d'inclusió signat el 2017 s'ha aplicat, però sense el finançament que requeria. Els centres no tenen ni les eines ni els recursos necessaris per fer-hi front. No existeix atenció singular i individualitzada per a qui ho ha de menester, però en canvi sí que s'altera, i molt, el ritme ordinari de tota l'aula. No parlem només dels alumnes amb capacitats especials, a qui l'Administració no procura l'acompanyament adequat; parlem també, i sobretot, de la matrícula viva, que afecta pública i concertada a parts iguals i que té afectacions dràstiques en els resultats acadèmics del conjunt de l'alumnat.

Els mestres ja no fan de docents i pedagogs. Ara, gràcies a vostès i la seva inepetitú, fan d'infermers i policies, tots els papers de l'auca. La caiguda sostinguda però constant dels resultats, la complexitat creixent de les aules i la dilució del català com a llengua vehicular i de joc als patis haurien de fer sonar totes les alarmes. Però, en comptes de fer-los replantejar el model i girar la vista cap a la concertada per copiar-ne els casos d'èxit, vostès continuen criminalitzant-la. Les esquerres, que tant parlen de conciliació familiar i laboral i del dret de la dona a fer carrera, permeten, víctimes del seu propi sectarisme, que hi hagi places lliures a les llars d'infants privades mentre hi ha mares treballadores que no tenen on deixar la mainada.

La Generalitat podria signar convenis de col·laboració i fer polítiques socials reals garantint el servei a qui ho necessita i alhora dotant de solvència econòmica tots aquests centres i garantint els llocs de treball que se'n deriven, però no ho fa. Els Comuns senten la paraula «privat» i ja els hi surt urticària, menys quan lloguen vaixells privats per a ús particular al Port de la Selva, eh, senyor Cid? *(Pausa.)* Ah, que no hi és, oi, el senyor Cid? És curiós que sempre s'acusa, per part de la resta de formacions, Aliança Catalana de no participar a les comissions i, en canvi, són vostès mateixos qui ni tan sols concorren als plens. *(Remor de veus.)* Jo almenys puc justificar-ho amb un altre càrrec públic; d'altres no sé si són a la cafeteria, al bar o fent la volteta a la mar amb els seus vaixells privats llogats. *(Persisteix la remor de veus.)*

A més a més, ahir el Govern del senyor Salvador Illa...

La vicepresidenta primera

Diputada, aturi's un segon, si us plau. La diputada hauria de poder continuar amb la seva explicació. Per tant, demano als diputats i diputades de la cambra que continguin les seves expressions.

Sílvia Orriols Serra

Moltes gràcies, presidenta. També és curiós que ahir el Govern del senyor Illa..., em deia «és que vostè no va venir a la cimera». I és que jo el senyor Illa no l'he vist a cap sessió plenària, a cap. Només el veig que ve a corre-cuita quan toca el timbre i toca votació. Per tant, poc interès li deu generar el debat que tenim en aquesta cambra la resta de formacions polítiques.

La manca de planificació educativa global, la pèrdua progressiva de valors i del principi d'autoritat, els recursos ingents que es destinen a aules d'acollida per paliar o minimitzar els efectes devastadors de la immigració massiva fan que el sistema educatiu no garanteixi ni un marc de convivència i seguretat ni resultats positius en les proves de competències bàsiques. A tots aquests problemes estructurals greus, sumem-hi la inestabilitat professional i els sous més baixos que tenen els docents a la concertada. L'equiparació salarial és una demanda justa i més que justificada que hauria d'anar a càrrec de la màxima institució del país.

Aliança Catalana defensa la coexistència de pública i concertada i el dret de les famílies a escollir línia educativa, defugint, això sí, segregacions, dogmes ideològics i apostant clarament per l'excel·lència curricular. En comptes de confrontar models i fomentar picabaralles estèrils entre uns centres i d'altres, faríem bé d'interioritzar que l'ensenyament és clau si volem dotar el país del futur prometedor que es mereix. El dia que s'ho creguin potser s'hi destinaran els recursos que pertoqueu, i no les engrunes i misèries d'ara.

La vicepresidenta primera

Per què em demana la paraula, diputada?

Susanna Segovia Sánchez

Sí, presidenta. Per al·lusions a un diputat del meu grup parlamentari...

La vicepresidenta primera

Feta la consulta amb el lletrat, té dos minuts. (*Remor de veus.*) Diputats i diputades... (*Pausa.*) Diputats i diputades, igual que he demanat, quan estava intervenint la diputada Orriols, que la resta... (*Veus de fons.*) Diputada... Diputada... Diputada, ha de respectar les normes. (*Persisteix la remor de veus.*) Diputada, ha de respectar les normes que regeixen per a tots els diputats i diputades de la cambra. El que és escandalós és la falta de respecte a la presidència del Parlament quan està moderant el debat, que és el que em correspon. Diputada, li demano calma. Demano silenci, igual que ho he fet quan estava intervenint vostè, a la resta de diputats. (*Pausa.*) Diputada, em demana la paraula per al·lusions. Té la paraula per al·lusions, i la diputada té tot el dret del món a respondre. Digui, diputada.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. De fet, ara ja ha arribat el diputat portaveu del meu grup. Senzillament és per dir-li a la senyora Orriols que la vergonya que li deu fer no assistir a les comissions i no saber ni on estan les sales de comissions d'aquest Parlament, probablement, perquè no s'hi veu mai a ningú del seu grup... Sí que envien assessors per prendre notes de les coses que parlem a la comissió. Està clar que la vergonya que li fa li fa dir les bestieses que vostè diu.

Perquè vostè sap perfectament que en aquest hemicicle hi ha moments que hi som els diputats i les diputades i moments que som fora negociant esmenes, reunint-nos i fent altres feines. Potser perquè vostè no fa absolutament res, que és seure aquí i es-

calfar la cadira, s'indigna quan li diem que no va a les comissions. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

Gràcies.

La vicepresidenta primera

D'acord. Seguim amb el debat. És el torn ara del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, presidenta. (*Remor de veus.*) Va, una mica de calma, tornem al seny, si us plau. (*Pausa.*) Bé, bon dia a tothom, diputats i diputades. Bé, entrem a la moció del Partit Popular. Si esmicolem aquesta moció, ja s'ha dit també en algunes veus que m'han precedit, aquest redactat que presenta el Partit Popular..., podríem arribar a algun tipus de consens o algun tipus d'acord, eh? Hi han trossets, doncs, que sonen una mica bé, però evidentment són trossets de frases amb continguts que van molt més enllà del que aquests petits trossets definirien, van directament en la direcció contrària del que podríem denominar, de manera conjunta, un «consens» o un «cert acord».

Si el PP hagués tingut la voluntat de fer una moció per buscar algun tipus d'acord, doncs, evidentment no l'hauria escrit com l'ha escrit. I avui sembla que és una tendència del Partit Popular per a aquest Ple, perquè justament en la moció anterior han fet exactament el mateix, i és confrontar models. I bé, també és una cosa que hem de fer aquí dintre, sortint a aquest faristol; vegem què proposa el Partit Popular pel que fa a aquesta moció.

El seu model és presentar aquí l'escola concertada, i fins i tot la privada, com una víctima del sistema, com la gran víctima del sistema d'educació de Catalunya. Però no és per un tema econòmic, només. Mencionen alguna cosa, però no estem parlant d'un tema d'infrafinançament de la concertada. Diuen que els hi sembla molt bé que les escoles segreguin per raó de sexe. Això, ja ens ho explicaran. Per cert, aquest Govern mai ha fet aquesta afirmació, i no ha concertat cap grup que discrimina per raó de sexe.

Diu la moció també que les escoles concertades haurien d'eleger la seva ràtio. Això està escrit a la moció. Però entenc que el que estan proposant és a l'alça, no? O està proposant el Partit Popular abaixar la ràtio de la concertada, també? Que ens ho expliquin.

Diu que les escoles concertades han de tenir via lliure per decidir quina disciplina imprimeixen als alumnes. De què estan parlant en aquest acord? Estan parlant d'algun tipus de càstig? També està bé que ens ho expliquin.

Demanen que el procés de preinscripció, i també s'ha dit, sigui sense predeterminacions administratives. Què significa això? Pagant un avançament o una reserva de plaça a l'escola que m'agrada? Perquè no entenc com seria aquest model.

I, curiosament, empren la paraula «llibertat» –a més, el diputat Fernández l'ha dit al final de la seva intervenció– com a metàfora emmascarada d'una altra paraula que no és «llibertat», que és «privilegi». Perquè, quan «les famílies» han de demanar una escola, no es refereixen vostès a totes les famílies de Catalunya, es refereixen a una part de les famílies de Catalunya que tenen el privilegi d'eleger l'escola que volen.

Mirin, el Servei d'Educació de Catalunya està compost per una escola pública i una escola d'iniciativa social. Per cert, el diputat també va retreure al conseller..., dient-li que sembla que ens fa cosa dir «concertada»; no ens fa cosa, el que potser li fa cosa a vostè és dir «escola d'iniciativa social», perquè potser lo de la part social li sona molt descontextualitzat en aquesta moció, no queda..., no hi «pega» molt, eh? Però no confongui les famílies.

Perquè miri, si tirem la vista enrere, i això..., jo crec que els municipis i els que hem sigut regidors i regidores, i vostè ho és, sabem històricament on s'han tancat les

línies en els darrers deu anys, on s'han tancat o on apareixien de manera no gradual, diguéssim, sinó de cop, la complexitat, la vulnerabilitat, la matrícula viva. Ho sabem molt bé, sabem on ha estat, això. Per tant, hem de reconèixer també que, en els darrers anys –i això ho hem reconegut tots aquí i totes–, gran part, que no tota, però gran part de la concertada, amb gent molt valenta i amb gent amb un enorme servei d'educació públic, s'han posat les piles i han fet una tasca perfecta, però també hem de dir que el pacte contra la segregació ens ha ajudat a tots a intensificar aquesta intenció. També és veritat, i això s'ha dit aquí també, en el faristol..., el conseller va explicar un acord que s'ha signat darrerament per precisament finançar la concertada com mereixen, amb 390 milions d'euros.

Per tant, aquesta moció no va de concertada i pública, i també és un eix que no hem de confrontar. Aquesta moció va de segregació. Per tant, jo pregunto, en aquests vint segons que em queden, al Partit Popular: quina és la seva visió de la segregació? És el model de Madrid, que és la comunitat autònoma més segregada de tot l'Estat espanyol? Aquest és el seu model? Perquè estem parlant, llavors, de rics i pobres.

I, evidentment, davant aquest model que presenta el Partit Popular, el Partit Socialistes i Units per Avançar hi estem totalment en contra, perquè el nostre model és el que busca la igualtat d'oportunitats per a tothom.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat Juan Fernández Benítez, del Partit Popular.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, vicepresidenta. Comentava que ha tingut la senyora Segovia més temps per defensar-se d'una al·lusió que jo per defensar la meua pròpia posició, no? Per tant, cada vegada que es pronuncii el nom d'algun diputat, que tothom demani al·lusió, perquè tindrem més temps. (*Aplaudiments.*)

Bien, aquí..., aquí hay que dejar las cosas claras. (*Aplaudiments.*) No aplaudan, que pierdo tiempo. (*Lorador riu.*) Aquí hay que decir las cosas claras. La moción y las enmiendas de Junts son una propuesta constructiva a favor de la educación concertada como parte del sistema público de educación en Cataluña ante el ataque de la izquierda de relegarla, esa izquierda que ahora se marcha del Pleno al no interesarle de lo que se está hablando.

Porque la señora Segovia no ha aportado nada serio a este debate. Es un ataque ideológico de una parte de la izquierda que no soporta que las familias puedan elegir. Porque en el fondo de todo va sobre eso, de quién decide la educación de los hijos, si las familias o la Administración. Y nosotros lo tenemos muy claro: las familias.

La concertada cumple una función esencial. ¿Y cuál es la respuesta de algunos? Señalarla, desprestigiarla y recortarla. Dicen que segrega, pero evitan hablar de que muchos centros concertados están en barrios humildes, vulnerables, que acogen a familias sin recursos y que hacen un trabajo educativo enorme con recursos limitados, como por ejemplo el Jesús María, adonde fue la señora Segovia, en el barrio de la Pau de Badalona.

Mire, el señor Cid muchas veces me acusa de ser comercial, por ejemplo, del mundo de las alarmas por defender a los vecinos y los propietarios frente a los okupas delincuentes. Me acusa de ser comercial de los seguros de vida por defender a los ciudadanos frente a un gobierno que los atraca a impuestos con el impuesto de sucesiones. Y yo me sentiría honrado hoy de que usted me llamara «comercial de la educación concertada», porque hoy venimos a defender a la concertada frente a quien decide eliminarla. Porque nosotros estamos muy orgullosos de estar en el lado opuesto del Partido Socialistas, de los Comunes, de Esquerra y de la CUP, esa izquierda hipócrita que pretende eliminar la concertada

mientras hace y permite que proliferen barracones –novecientos barracones– en la educación pública. (*Aplaudiments.*)

Frente a esa hipocresía...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Juan Fernández Benítez

Acabo ya... (*Aplaudiments.*) Acabo ya –acabo ya.

La vicepresidenta primera

Li he donat trenta segons, diputat.

Juan Fernández Benítez

Basta de demonitzar a la concertada, basta de convertir la educación en un campo de batalla ideológico. La educación no va de imponer, va de garantir derechos, de ampliar opciones y respetar la libertad de las familias. (*Remor de veus.*) Y eso, pese a quien le pese...

La vicepresidenta primera

Diputat, hauria d'acabar.

Juan Fernández Benítez

...también es educación pública.

La vicepresidenta primera

Simplement, voldria fer al·lusió al Reglament d'aquesta cambra, article 87, que s'aplica per al·lusions, on s'estableix que el temps màxim per a al·lusions és de tres minuts. S'han donat dos minuts. I correspon també, segons el Reglament, dirigir el debat en aquesta cambra a la persona que n'ocupa la presidència, i, per tant... (*remor de veus*), em correspon a mi la responsabilitat.

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 19 de l'ordre del dia.

Els demano, si us plau, diputats, que intentem abaixar entre tots plegats una mica el to de crispació d'aquest matí. Jo crec que ens faríem tots plegats un favor. Ajudaria la presidència, però jo crec que sobretot ajudaria la ciutadania a no tenir una imatge d'aquest Parlament amb aquests nivells de crispació. Es poden defensar totes les idees, cadascú les pot expressar, i, per tant... (*Remor de veus.*) Diputada Orriols, si us plau, les normes s'apliquen a tots els diputats i diputades de la cambra, s'apliquen a tothom per igual. I els demano, si us plau, que abaixem el to. Crec que faríem un favor a la ciutadania si rebaixéssim el to i vinguéssim al faristol a fer política, política útil per a la ciutadania. (*Aplaudiments.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques

302-00222/15

I, com els deia, passem al dinovè punt de l'ordre del dia... (*aplaudiments*) –de veritat, que complicat que és–, moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques, presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. I per exposar-la té la paraula per un temps de cinc minuts la diputada Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet i Puig

Senyors diputats... Senyor conseller, avui molts barris i ciutats de Catalunya s'assemblen més al Marroc, Algèria o Pakistan que no pas a casa nostra. Estem davant d'una invasió migratòria que no és una simple qüestió de xifres o un simple canvi de

veïns, sinó que estem parlant de que estem davant d'un nou ordre moral frontalment contraposat al nostre.

I és que, a veure, tota immigració, vingui d'on vingui, si es produeix de forma massiva, és completament inassumible, però sí que és veritat que la immigració procedent de països islàmics, a més a més, és letal per a la nostra cultura i per a la nostra forma de vida. Perquè l'islamisme no és inofensiu, és un tot expansiu, excoent i impositiu, perquè sí, perquè viu entre nosaltres, però no viu com nosaltres. De fet, ells mateixos ho diuen: no volen integrar-se, no volen ser catalans; el que volen és que Catalunya deixi de ser-ho. (*Alguns aplaudiments.*)

Ara bé, l'expansió de l'islamisme, com ja els hi vaig comentar a la interpellació, no és un accident, sinó que és el resultat de la renúncia d'una classe política dirigent que sent fàstic per la seva pròpia herència. I és que fa dècades que el separatisme i l'esquerra van decidir que havien de renegar de la nostra cultura, de la nostra història, de les nostres arrels cristianes, per convertir Catalunya en el seu paradís progre, multicultural i cosmopolita. I per aconseguir-ho no han dubtat en utilitzar les nostres pròpies institucions per finançar i per subvencionar la nostra pròpia substitució.

I és que vostès utilitzen, ho hem estat sentint aquests últims dies –l'altre dia a la sessió de control, l'altre dia a la interpellació–..., i és que vostès sempre parlen sota la bandera del laïcisme i de la neutralitat, però és que resulta que sota aquesta mateixa bandera el que vostès fan és retirar els pessebres de les nostres places; inventen la festa de l'hivern, per no parlar del Nadal; ignoren la quaresma i ignoren la Setmana Santa, i, a més a més, retiren tota celebració cristiana dels programes oficials de les nostres festes majors.

I és que resulta que sota aquesta mateixa bandera del laïcisme i de la neutralitat el que fan, per una altra banda, és imposar una xaria gastronòmica a les nostres escoles, retirant el porc; prohibeixen la música i la dansa durant el ramadà, per no ofendre. Després, també cedeixen espais públics per a la construcció de mesquites salafistes, per a la celebració de la Festa del Xai o per als iftars comunitaris. Promouen el programa de llengua àrab i cultura marroquina impartit i controlat exclusivament per docents i per funcionaris marroquins. I resulta que també avalen el vel islàmic, tot i sabent, perquè ho saben, que és la bandera de la misogínia islamista. (*Alguns aplaudiments.*)

I així podríem estar hores i hores parlant i demostrant que tots vostès són implacables amb la creu però servils amb la mitja lluna. I això, ja em perdonaran, però no és neutralitat; és un crim a la nostra identitat i a la nostra cultura.

I avui també aprofitaré per parlar d'això, perquè, sincerament, el que també és un crim és la seva equidistància, perquè el que no es pot ser és ser equidistant entre la civilització i la barbàrie. No es pot ser equidistant, no hi ha un punt intermedi entre la llibertat i l'opressió. Perquè l'islamisme –l'islamisme– és, per definició, la negació de tot el que som. I, amb tot això, nosaltres no podem cedir-los ni un pam (*alguns aplaudiments*) –ni un pam.

I, mirin, jo ja els hi vaig dir i els hi torno a repetir: no som un full en blanc, no som ciutadans del món. Som catalans, som espanyols, som europeus, som occidentals. Som fills de Grècia i Roma. I, per tant, tenim el nostre dret a ser i a romandre, com tots els pobles del món, eh?, ni més ni menys. I, mirin, els hi diré també una cosa: qui ve a casa nostra està obligat no només a respectar la nostra forma de vida, que només faltaria, sinó que, a més a més, té l'obligació –que no l'opció, eh?, l'obligació– d'integrar-se, és a dir, de fer seus els nostres costums i les nostres tradicions. I si no hi estan d'acord, doncs, escolti'm, ja saben on és la porta. (*Alguns aplaudiments.*)

Perquè aquí, a Catalunya, no volem vels islàmics, no volem menús halal, no volem matrimonis forçosos, no volem mutilacions genitals femenines, no volem societats paral·leles, no volem guetos a les nostres ciutats. Perquè això no és Catalunya, senyors diputats –això no és Catalunya.

I nosaltres, precisament, des de VOX el que volem és recuperar la nostra Catalunya, la Catalunya de tota la vida, la Catalunya de les places plenes de vida, la dels mercats on ens coneixíem pel nom, la dels barris segurs on els nens jugaven a pilota i les dones podien passejar tranquil·les. Volem que tornin els comerços locals de sempre, que les olors de la nostra cuina tornin a impregnar els nostres barris (*alguns aplaudiments*), que les nostres festes i les nostres tradicions es tornin a celebrar amb orgull. Volem que, als nostres pobles, les campanes continuïn sonant, que l'única llei sigui la nostra i que les nostres arrels i la nostra forma de vida mai, però mai, eh?, es posin en dubte. Perquè Catalunya és casa nostra, i a casa nostra manem nosaltres. Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit, té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Mixt, la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Durant els primers anys de la dictadura franquista, l'Estat artificial espanyol va bastir el seu projecte sobre el nacionalcatolicisme, un model que no admetia separació entre Església i Estat, en què la religió catòlica condicionava tots els afers i aspectes de la vida quotidiana; l'educació, la família o el paper de la dona a la societat restaven subjectes a la visió que l'Església considerés més apropiada.

La religió es va imposar a les aules amb tanta severitat i assiduitat que molts van renyir internament amb la fe que se'ls inculcava. La segregació per sexe i la discriminació de la dona eren a l'ordre del dia. Ni el divorci ni l'avortament ni l'eutanàsia eren legals. La dona necessitava permís del marit per treballar o signar contractes. L'adulteri o l'homosexualitat es castigaven amb penes de presó. Les lleis civils i el sistema educatiu penjaven de preceptes religiosos antics i inqüestionables.

Amb bon criteri, les esquerres van erigir-se en defensores de la laïcitat i de la separació entre Església i Estat per dotar les futures generacions del marc de drets i llibertats del que avui, afortunadament, gaudim.

En un gir inesperat de guió, aquelles mateixes esquerres que van patir una teocràcia i se'n van deslliurar avui financen, fomenten i normalitzen l'avenç de l'islam a casa nostra.

No només han avalat i defensat la introducció de l'islam i l'àrab dins les aules públiques, sinó que han introduït amb calçador el vel islàmic, vexatori i deshumanitzador, dins aquesta cambra, i han modificat la llei de benestar animal per permetre sacrificis sota rituals que el vulneren. No prou contents, ara van un xic més enllà: pretenen que la religió islàmica controlï la vida diària dels fidels i dels infidels erradicant el ball o la música en època de ramadà, foragitant els pessebres o pastorets de les aules per no ofendre els nouvinguts i modificant activitats escolars per ajustar-se als dejunis o festius dels musulmans.

I no només això: han contribuït a normalitzar la poligàmia permetent que les musulmanes que compartien marit es reparteixin la pensió de viduitat, admetent i regularitzant, per tant, pràctiques prohibides. Sembla que la Constitució els espanyols se la poden saltar si ho demana un musulmà; ara, Déu nos en guard que ho demani un independentista.

Les concessions il·limitades que els nostres dirigents fan a la Comisión Islámica d'Espanya ens plantegen seriosos dubtes sobre què hi ha darrere de tot plegat: interessos econòmics?, por de les cèl·lules terroristes?, conversió interna i secreta de polítics nostrats a la religió de Mahoma? Quin és el seu cas? Expliqui'ns per què algú que presumeix de ser progressista, feminista, defensor dels drets humans, de cop i volta valida els postulats de la religió més invasiva i invariable del planeta, de l'única que en ple segle XXI continua guanyant superfície i adeptes, passant per l'espasa qui es nega a convertir-s'hi.

Confessin: quin és el seu secret? El meu ja el sap tothom: no hi ha prou expedients, multes, coaccions ni amenaces en aquest Parlament ni en aquest planeta que m'impedeixin etzibar veritats. L'islam és incompatible amb Catalunya i, per extensió, amb Occident. Combatre'n l'avenç és un deure i un honor.

I, aprofitant el temps que em queda encara per finalitzar la intervenció, aprofito per denunciar l'arbitrarietat absoluta amb què la presidència del Parlament atorga dret d'allusions a una senyora a qui ni tan sols he esmentat en la meva intervenció, mentre se'm denega a mi, en reiterades ocasions, en què sí que se m'ha interpellat directament amb nom i cognom. És escandalós el tracte discriminatori que s'està oferint a Aliança Catalana i a d'altres formacions d'aquesta cambra.

Diu la senyora Raquel Sans que he faltat al respecte a la presidència. No, senyora Sans, no he faltat al respecte a la presidència. És la presidència i la Mesa d'aquest Parlament qui falten reiteradament al respecte als meus 120.000 votants, si és que ara ja no en represento més, i a tota la democràcia.

La vicepresidenta primera

Voldria recordar que el Reglament parla de diputats o de grups parlamentaris al·ludits i que, per tant, el que ha fet aquesta presidència, mal li pesi, senyora Orriols, és aplicar-li a vostè les mateixes normes que s'apliquen a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra. En tot cas, vostè ha pogut expressar amb tota llibertat la crítica que li ha semblat oportuna.

Seguim. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Presidenta, diputats i diputades, intervenció per respondre a una moció que no només és errònia, sinó que és perillosa: perillosa perquè confon deliberadament religió, cultura i identitat per construir un enemic on no n'hi ha i perillosa perquè demana a les institucions públiques que caiguin en la ignorància.

Comencem pels fets. El punt 1 de la moció afirma que «el islamismo es incompatible con Occidente». Diputats, aquesta frase és una opinió política? No, és una falsedat històrica. Quan un alumne estudia Ramon Llull, el gran filòsof mallorquí del segle XIII, orgull de la nostra tradició intel·lectual, estudia un pensador que va dedicar la seva vida a dialogar amb el món àrab i que va escriure en àrab. La seva obra és incomprendible sense apellar a Averrois, el filòsof, teòleg, jurista, metge i astrònom andalusí del segle XII amb el qual dialogava Llull, precisament.

Bona part de l'humanisme europeu, cosa que no sap VOX i que tant reivindica, d'altra banda, en bona part ve de la traducció dels textos àrabs de les escoles de traductors de Toledo. Negar això no és patriotisme, és ignorància absoluta. Potser si a les escoles s'estudiés millor i la filosofia no fos una mena de «maria», probablement els nostres alumnes sabrien aquestes coses i fins i tot els immigrants àrabs entendrien que la seva cultura també és fonament de la cultura catalana.

Parlem, en concret, a més a més. Intentar eliminar el programa de llengua àrab i cultura marroquina, que es qualifica com un exercici de colonització..., colonització de què? En un país on la paraula «almogàver», aquells guerrers catalans que van fer tremolar Bizanci, que ve de l'àrab..., on centenars de paraules, com per exemple «albergínia», «arròs», «albercoc», «alcohol», «algoritme», venen de l'àrab, o on centenars de topònims, com «Alella», «Almoster», «Alcarràs», «Almenar», porten l'empremta d'aquesta herència..., eliminar aquest programa no és protegir la identitat catalana, és mutilar-la, que no és el mateix. L'àrab és tan colonial com pot ser-ho l'anglès, posats a dir bestieses, eh?

El punt 11 demana suprimir el menú halal als menjadors públics, als hospitals, a les presons. És a dir, que volen que un pacient ingressat o una persona privada de llibertat, que no poden triar on mengen, no puguin alimentar-se d'acord amb les seves conviccions religioses. Algú em pot explicar en quin principi de llibertat es fona-

menta això? Perquè a mi em sembla exactament tot el contrari. La recomanació de la UNESCO, quan jo n'era director aquí a Barcelona, és que s'ofereixin tres tipus de menús: carnívor, vegetarià i sense gluten, que inclouen totes les variants possibles, incloent les religioses. Per tant, miri que és fàcil.

Al punt 14 proposen prohibir la celebració pública de la Festa del Corder, una celebració religiosa. Fan el mateix, exactament el mateix, que feia la senyora Colau quan no va voler posar el pessebre: confondre religió amb tradició. Cadascú té les seves tradicions. Nosaltres, evidentment, som més de tradició cristiana que no pas de no ser-ho. Jo, que soc un agnòstic, la veritat és que ho entenc d'aquesta manera.

I deixi'm acabar amb dues coses. Una, amb la vestimenta. Ja ho vam dir en el seu dia: ni burca ni VOX.

I, per últim, deixi'm parlar de l'única esmena que s'ha presentat. Quan un partit es proclama defensor de la identitat catalana, assumeix fil per randa l'argument d'un partit que és hereu ideològic del franquisme, cal dir-los amb claredat: Franco també es veia com el far d'Occident, també parlava de protegir la civilització cristiana davant de l'enemic extern. Sabem com va acabar aquella croada i sabem qui en va patir les conseqüències. El fet que alguns ara vulguin reproduir aquesta lògica en català no la fa més acceptable; la fa, si de cas, més inquietant, però és que, a més a més, és una esmena a la totalitat de la història del catalanisme. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Si algú en aquesta cambra vol parlar de com combatre el radicalisme, hi estem ben disposats. Si algú vol parlar en aquesta cambra del que significa parlar de la diversitat, també hi estem disposats. Fomentar l'odi, apuntar-nos a la gresca simplement per creure que això donarà uns quants vots..., no ens hi trobaran mai.

Nosaltres, els catalanistes, els independentistes, som, per damunt de tot, com ha estat sempre el catalanisme, hereus del pensament democràtic, del pensament liberal, del pensament del lliure pensament. I som, a més, respectuosos...

La vicepresidenta primera

Diputat, hauria d'acabar...

Agustí Colomines i Companys

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Tot seguit és el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i té la paraula el diputat Jordi Viñas i Xifra.

Jordi Viñas i Xifra

Gràcies, presidenta. Avui VOX ens porta una moció que, sincerament, li he de dir, diputada, costa saber si l'han redactat al Parlament de Catalunya o a les tres de la matinada després d'algun sopar d'aquells que vostès fan pagats amb dietes a costa del Parlament, això sí, amb copes incloses, perquè el text que presenten descriu una Catalunya suposadament islamitzada, amb institucions entregades a no sé quina conspiració multicultural i amb una identitat a punt de desaparèixer. És realment fascinant.

Ho dic perquè la resta de ciutadans i ciutadanes que viuen a Catalunya, els que van a treballar cada matí, porten els fills a l'escola, paguen el lloguer o la hipoteca i intenten arribar a final de mes, sembla que no s'han adonat d'aquest col·lapse «civilitzatori» que vostès anuncien amb tanta passió. Deu ser que la realitat i el relat de VOX viuen en universos paral·lels.

Però la part més reveladora de la moció no és el dramatisme, és la paraula que utilitzen, «reemigrar». Quan un partit comença a utilitzar aquest tipus de vocabulari, la cosa queda bastant clara: no estem davant d'un debat seriós sobre convivència, estem davant d'un projecte polític basat en decidir qui sobra. I això, senyors de VOX, no és defensa de la identitat, això és simple i pura xenofòbia.

També és curiós que es presentin com els grans defensors de la llibertat mentre la seva moció és una col·lecció interminable de prohibicions: prohibir això, prohibir allò, prohibir el de més enllà. Si depengués de vostès, Catalunya acabaria sent una mena de parc temàtic identitari amb vigilància permanent per comprovar si tothom compleix el manual cultural correcte.

I amb VOX passa una cosa curiosa: parla molt d'identitat, però sempre és una identitat tan i tan fràgil que sembla que es pugui trencar en qualsevol cosa. Una societat diversa per vostès és perillosa; una societat, una cultura diferent, perillosa; una llengua que no sigui la seva, perillosa. Si la identitat que defensen és tan fràgil, potser el problema no és la societat, potser el problema és el seu concepte d'«identitat».

Hi ha, però, un moment especialment revelador de la seva moció que mereix una mica d'atenció. Vostès afirmen que «los extranjeros deben adaptarse y respetar los usos y costumbres del país que los acoge y en ningún caso deben pretender imponer los de sus países de origen». Aquesta frase em connecta a una de semblant pronunciada pel Borbó, amb l'únic mèrit d'haver fugit, que deia que «la lengua española nunca fue una lengua de imposición».

Parlant del Borbó, ves que els Emirats Àrabs, on actualment està, es veu, *de campamentos*, no li apliquin la reemigració que vostès proclamen, recuperant, això sí, el vell concepte franquista de «vago y maleante». Seria, si més no, divertit. Perquè escoltar aquest discurs precisament de VOX té una certa ironia històrica. Ho dic perquè Catalunya és una nació amb més de mil anys d'història, amb una llengua pròpia, amb institucions pròpies i amb una cultura que ha sobreviscut precisament a segles d'intents d'assimilació.

Parlo de fets històrics. Per exemple, després de 1714, la monarquia borbònica va decidir que la millor manera de respectar els usos i costums del país era abolir les institucions catalanes amb el decret de Nova Planta, una manera molt pedagògica de dir «els nostres costums els molesten una mica, així que els eliminarem». Aquests decrets també van imposar el castellà a l'Administració i a la justícia, una altra manera molt elegant també de respectar la llengua del país.

Segles més tard, durant la dictadura franquista, la llengua catalana va ser perseguida, prohibida a l'escola, prohibida a l'Administració, prohibida en molts espais públics, una altra forma molt pedagògica d'ensenyar a respectar els costums del país.

I, ja en democràcia, encara hem sentit idees força curioses. Deuen recordar aquella famosa proposta d'«espanyolitzar els nens catalans». És una expressió que resumeix molt bé una determinada manera d'entendre la convivència: si la realitat no s'adapta a la seva idea d'Espanya, aleshores cal adaptar la realitat.

Per tant, permetin-me dir-ho amb una mica d'ironia, escoltar avui VOX parlant de respectar els costums del país és gairebé una lliçó d'humor, perquè si alguna cosa ens ensenya la història d'aquest país és que Catalunya ha hagut de defensar la seva llengua i la seva cultura precisament davant de projectes polítics com el seu, que volien uniformitzar-les.

La convivència real, la dels barris, la de les escoles, la dels centres de treball, és molt menys dramàtica i molt més madura que el seu discurs. I això és el que els incomoda, perquè la convivència real desmunta el seu relat. Esquerra Republicana ho tenim claríssim, Catalunya no és un club privat amb una porta on VOX decideix qui hi pot entrar i qui n'ha de marxar. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Vaig acabant, presidenta.

La identitat d'un país no es defensa expulsant gent o assenyalant comunitats. Per això votarem en contra, evidentment, d'aquesta moció, no només perquè és injusta, no només perquè és xenòfoba, sinó perquè és, sincerament, una caricatura política que diu molt més sobre les obsessions de VOX que sobre la realitat de Catalunya.

I permetin-me acabar amb una reflexió molt simple. Catalunya ha sobreviscut a decrets de Nova Planta, a dictadures i a projectes d'uniformització cultural. Franca-
ment, després de tot això, estic bastant segur que també sobreviurà a VOX.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Per què em demana la paraula, diputat?

Joan Garriga Doménech

Per l'article 87, perquè ha fet una referència que és falsa al nostre grup parlamen-
tari al començament de la seva intervenció...

La vicepresidenta primera

Diputat, té, igual que he donat abans, dos minuts per poder-se expressar, perquè
aquí les normes són iguals per a tothom.

Joan Garriga Doménech

Moltes gràcies. Ha dit que el grup parlamentari va carregar un dinar o un sopar...
És fals, no consta. Espero que el diputat islamista rectifiqui, perquè aquest grup par-
lamentari (*remor de veus*) no ha carregat cap dinar ni cap sopar a comptes del grup
parlamentari. És fals. Revisi els comptes i rectifiqui.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Diputat, vostè pot fer l'aclariment i té dret a fer l'aclariment, i per això li he do-
nat el torn de paraula per al·lusions, però jo vull fer referència al codi de conducta
d'aquest Parlament que ens interpel·la a tots els diputats i diputades d'aquesta cam-
bra, que hauria de ser un far, perquè nosaltres som exemple públic també per a les
persones que ens estan seguint. I, per tant, el mínim que ens devem uns diputats a
uns altres és un respecte. I, per tant, les acusacions que vostè ha fet tampoc no són
correctes i no formen part del codi de conducta que hi ha en aquesta cambra.

I seguim. A continuació és el torn del Grup Parlamentari del Partit Popular de
Catalunya, i té la paraula la diputada Lorena Roldán i Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, vicepresidenta. Bien, hace tan solo unas semanas en el Parti-
do Popular interpelamos a varios de los *consellers* con este mismo tema, básicamente
porque es una realidad que afecta y preocupa a los catalanes. Y aunque ustedes quie-
ran obviar este debate, aunque nos digan que nuestra percepción no es correcta, resul-
ta que la inmigración ha ido escalando puestos hasta situarse como una de las grandes
preocupaciones de los catalanes, junto a la vivienda y la inseguridad, según datos del
propio CEO. Por tanto, por mucho que ustedes quieran diluir el debate y escurrir el
bulto con proclamas vacías, ahí fuera, en la calle, la preocupación es esta.

Y no solo hablamos de simples cuestiones administrativas, hablamos de una cues-
tión mucho más profunda: qué tipo de sociedad queremos ser y qué vamos a hacer
para lograrla. Entonces, yo les pregunto, ¿queremos defender nuestra cultura?, ¿que-
remos defender nuestros valores democráticos?, ¿queremos defender la dignidad de la
mujer, la integridad de las personas LGTBI? Nosotros sí, pero lo cierto es que, escu-
chádoles a ustedes, pues, parece que no.

Y yo, señores del Partido Socialistas, se lo pregunté ayer en sesión de control al
conseller Duch, pero, como no me contestó, les vuelvo a preguntar hoy, ¿condenan
la persecución de los homosexuales en Senegal? Y, si la condenan, ¿por qué subven-
cionan con millones de euros un gobierno claramente homófobo? (*Alguns aplaudi-
ments.*) Es que su hipocresía no tiene límites –no tiene límites. Es el mismo caso que
con el velo integral, ¿por qué lo defienden, ustedes?

Y vamos a hablar claro, sin esos complejos que atenazan a la izquierda y al Par-
tido Socialistas. Mire, la sharía y el islamismo fundamentalista por definición son

incompatibles con el sistema de derechos y libertades que tanto esfuerzo nos ha costado levantar en Occidente. No es una cuestión de fe individual, no tiene nada que ver con la religión. Aquí estamos hablando de un movimiento político que se ha convertido en una cuestión de orden público, de supervivencia cultural y hasta de derechos humanos.

Estamos viendo cómo se degradan nuestras comunidades y cómo se intenta sustituir nuestra identidad por un modelo que nos es ajeno. Y la primera y más grave víctima de esta deriva es la mujer. Ustedes, que se llenan la boca con ese feminismo de salón y de cuotas, guardan un silencio cómplice ante la mayor amenaza que sufren las mujeres en Cataluña, que no es otra que el avance de una ideología fundamentalista, insisto, que las quiere invisibles.

Es una humillación institucional que en nuestros espacios públicos, que en nuestras calles se permita que una mujer sea encerrada en una cárcel de tela. El burka y el nicab no son símbolos de libertad religiosa, son herramientas de opresión que atentan frontalmente contra la dignidad de las mujeres. ¿Dónde está su valentía para prohibir estas prendas? ¿Dónde está su compromiso con la igualdad real cuando permiten que se creen contracomunidades donde la ley de la sharía pesa más que el Código penal?

Mire, mientras ustedes debaten sobre el lenguaje inclusivo y las nuevas masculinidades, en muchos de nuestros barrios hay mujeres que ya no pueden caminar solas por la calle sin ser señaladas por no seguir los dictados del islamismo radical. ¿Quién protege a estas mujeres? Desde luego, la izquierda no –desde luego, la izquierda no.

Y, en lugar de atajar el problema, ustedes lo están agravando. La *Catalunya dels 8 milions* va camino de convertirse en la *Catalunya dels 10*, pero con los servicios de la *Catalunya dels 7 milions*. Tienen a maestros y médicos en la calle, los servicios sociales hechos un desastre, pero Sánchez se ha lanzado a una regularización masiva de cientos de miles de inmigrantes.

Por cierto, ayer, a propuesta del Partido Popular, esta iniciativa se votó en el Congreso y quedó demostrado que ustedes ni tienen mayoría en la calle ni tienen tampoco mayoría en el Congreso (*alguns aplaudiments*) para seguir con esta aberración, que, además, tiene fines espurios.

Y, miren, lo que estamos viviendo es un efecto llamada sin precedentes que colapsa nuestros servicios públicos y que erosiona también la cohesión social. ¿Y qué personas van a regularizar su situación? Yo recuerdo como en el año 2022 vimos con estupefacción absoluta como el propio Ministerio de Justicia llegó a explicar cómo había que borrar los antecedentes penales para facilitar el proceso de regularización. Es que es inaudito. Se está borrando el pasado delictivo de personas que han vulnerado nuestras fronteras para darles una pátina de legalidad a toda prisa.

Pero ¿esto qué es? ¿Esto qué es, *conseller*? ¿Cómo van a garantizar la seguridad de nuestras familias si premian al que delinque? ¿Cómo van a proteger a nuestras mujeres si facilitan la permanencia de quienes no respetan nuestras leyes ni nuestra cultura? La seguridad no es un eslogan, es un derecho, y ustedes lo están vendiendo por un puñado de votos y por una falsa paz social que solo es el prelude de un conflicto mayor.

Y, miren, señores del Partido Socialistas y el resto de la izquierda, dejen de darnos lecciones. Menos golpes en el pecho con su supuesta superioridad moral y más decencia para mirar a los ojos a esos padres que ven como en el colegio de sus hijos se impone una cultura que desprecia a la nuestra. Menos golpes de pecho y más valentía para defender a las mujeres. Y menos golpes de pecho y más valor para decir que quien viene a nuestra casa debe adaptarse a nuestros valores democráticos, y no al revés.

Muchas gracias.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Avui tenim una moció del Grup Parlamentari de VOX, que, un cop més, es situa fora de la democràcia. Però primer de tot volia dir-li a la diputada Roldán, que acaba de sortir, que evidentment –que evidentment– estem absolutament en contra de la criminalització de les persones LGTBI en qualsevol país del món. I és així, però el que vostès fan, com ha fet aquest matí el diputat Pau Ferran..., que ha estat estigmatitzant les persones trans a Catalunya, i això tampoc ho permetrem. Ni al Senegal ni a l'Iran ni a Catalunya. (*Aplaudiments i crits de «Bravo! en un sector de l'hemicicle».*) Ara bé...

El president

Silenci, si us plau...

Andrés Garcia Berrio

Ahir...

El president

Senyor..., aturi's un moment. Senyor Villagrasa, poden fer expressions gestuals que no siguin ofensives, però cridar no –cridar no. Pot continuar.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies. Avui tenim una moció que de casualitat porta el mateix nom que el lema que tenia la manifestació que el Grup Parlamentari de VOX, que VOX, va convocar al barri popular de Bonavista ahir a Tarragona. No ho sé, com va anar, senyor Macián, que l'hi vaig veure, però van fer una mica el ridícul, perquè era poquíssima gent, tot i que hi havien anat de diferents parts de Catalunya, perquè del barri no hi havia gairebé ningú, i el que van fer va ser generar odi pel barri amb absoluta impunitat. I és que, de fet, és bastant sorprenent que vostès convoquin una «mani» en la que plantegen anar des de la mesquita que existia cap a la nova mesquita. Sincerament, crec que és molt greu, el que vostès estan fent de manera repetida.

I és que, mirin, vostès el que van fer ahir va ser el mateix que van fer a Mataró, que van fer a Terrassa, que van fer a Sabadell –per cert, a Sabadell, que després van haver-hi incidents violents–, i és el que vostès van fer també amb la connivència amb grups d'ultradreta violenta, com Deport Them Now en el seu moment, que fins i tot..., manifestacions convocades de manera conjunta, ahir amb Reconquista, amb samarretes de «Más muros, menos moros»... Aquest és el seu marc. Aneu amb compte. Aneu amb compte amb la ultradreta violenta, perquè només cal veure com va acabar Alba Daurada a Grècia. Jo crec que vostès haurien d'aprendre de les circumstàncies i de com va anar tot.

I és que, mirin, no pot ser –no pot ser. El que no podem fer és anar assenyalant mesquites, de la mateixa manera que no es poden assenyalar esglésies ni sinagogues ni qualsevol altre espai religiós, perquè el dret (*aplaudiments*) a la llibertat religiosa és un fonament bàsic de la nostra democràcia. I no només això, no és només que es manifestin. Com vol que acabi la nova mesquita que es construirà –i tant– a Bonavista? Com vol que acabi? Com va acabar la de Pera, després de la convocatòria de manifestacions com aquesta durant mesos, després del que van fer a Torre Pacheco? (*Remor de veus.*)

Ja els hi he dit en moltes ocasions...

El president

Senyor Cid, si us plau...

Andrés Garcia Berrio

...seguir atiant l'odi i afectant la nostra convivència no només és rebutjable en termes polítics, sinó que, efectivament, com ja ha passat en diferents ocasions, serà la fiscalia la que investigui quan es consideri, perquè en cap cas –en cap cas– es pot tolerar que hi hagin atacs a centres religiosos a Catalunya. I és que potser –potser–, tant de bo que no, però potser algun dia passa alguna cosa greu iestic segur que vostès, alguns de vostès, segur que se'n penedirán, perquè no podem assenyalar ningú perquè després passin coses, com també va passar a l'alberg de Badalona, on hi havia veïns que volien anar a cremar l'alberg on persones sense sostre estaven allotjades. Llavors, ho diré tants cops com calgui: l'estat de dret està molt per sobre de vostès, com ho està a Hongria i com es demostrarà també a les properes eleccions d'Hongria.

Mirin, ja per acabar, vostès parlen també de manera continuada de les deportacions massives. I sí, el Grup Popular Europeu està pactant un reglament de la vergonya, de retorn i de deportacions, amb l'extrema dreta. I del que teniu la responsabilitat els demòcrates de tota Europa és de fer tot el que sigui possible per aturar el reglament de la vergonya, que volen imposar l'ICE de Trump a Europa i volen normalitzar els CIEs a Albània de Meloni.

No els hi permetrem. Aquí estem els demòcrates contra les forces antidemocràtiques d'extrema dreta.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Xavier Pellicer i Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, president. Bon dia a totes i a tots. Bé, comencem pel principi. Sou uns hipòcrites i sou uns covards. I sou uns hipòcrites perquè, mentre veniu aquí a parlar d'invasió i de no sé què, teniu un diputat, el senyor Villafranca, que està fent assessorament i presentant alegacions per fer noves mesquites. Per tant, la «pela» és la «pela», no?, senyors de VOX. *(Aplaudiments.)*

I sou uns hipòcrites i uns covards... *(Remor de veus.)* Sí, sí, sou uns hipòcrites i uns covards perquè no veniu aquí a garantir els drets de les dones, no veniu aquí a garantir el dret a l'avortament, no veniu aquí a garantir que totes les persones es puguin vestir com vulguin, es puguin sentir com vulguin i puguin estimar com vulguin. Veniu aquí a dividir, i a fer-ho per interès polític; a dividir la classe treballadora d'aquest país, a amenaçar i a prohibir. Voleu prohibir el català, voleu prohibir les religions que no us interessin... Voleu prohibir tot allò que us molesta, i, especialment, atempteu contra les llibertats sexuals, contra la llibertat de les dones. I aquest és el vostre camí, és la vostra proposta.

I ho feu de forma covarda; ho feu de forma tramposa; ho feu manipulant, ho feu mentint, i ho feu demanant prohibicions i restriccions que, com a mínim, és de dubtosa efectivitat que puguin millorar les condicions de vida de les dones del nostre país.

I no parleu de laïcisme, no parleu de taoisme..., perquè no ho sou, perquè vosaltres sou fervorosos creients de Déu. I no parleu de garantir els drets de les dones o de garantir els drets dels infants, i no ho feu perquè vostès ara mateix, en un pessebre, que tant estimeu i que tant voldríeu posar, el que faríeu és desnonar Maria, deportar Josep i dir-li MENA a Jesús i això és el que faríeu vosaltres. *(Aplaudiments.)*

No podreu dir mai el que nosaltres no tenim cap problema en dir: que és que ens preocupen d'igual manera les vulneracions de drets a les dones, als infants i a tothom que professi qualsevol tipus de religió, qualsevol per igual, també la catòlica, també la vostra, que portem molts anys aguantant-la i aguantant-ne les vulneracions. Perquè, de fet, avui ha sortit que el vostre estimat catolicisme, els vostres estimats representants de l'Església, porten cent anys amagant les vulneracions de drets, els

abusos i les violacions d'infants. Sí, sí, cent anys. Cent anys. Quina protecció dels drets dels infants, eh? Com us preocupa! Quanta hipocresia!

I, senyora Orriols, aquesta és la gran capacitat de contextualització dels dirigents de la seva Església, eh? Aquesta és la seva gran capacitat de contextualització de la Bíblia. Contextualitzem la Bíblia. I tant, contextualitzem-la. Hi ha abusos a menors? S'estan violant infants per part dels eclesiàstics? Amaguem-ho, tapem-ho. Que bé que contextualitzen els grans defensors de la Bíblia i de l'Església!

I quina gran obra «civilitzatòria», eh?, aquesta que deien abans vostès, la de *la verdad de la cruz* a les guerres dels senyors del PP que vostès tant recolzen. Quina obra «civilitzatòria a l'Afganistan. Que lliures que van les dones per l'Afganistan ara mateix. Sí, i els seus amics, els talibans, els amics dels seus amics, de Trump (*remor de veus*)..., qui els va finançar, els talibans? Quina gran obra «civilitzatòria» a l'Iran, eh? Perquè el règim dels aiatol·làs qui el posa no és l'esquerra, és la CIA. Qui el posa és la CIA, senyors i senyores. Quina gran obra «civilitzatòria» a l'Iraq. Que lliures són les dones a l'Iraq ara mateix, eh? (*Remor de veus.*) Aquesta és la seva gran obra «civilitzatòria».

Per tant, a nosaltres...

El president

Silenci, si us plau...

Xavier Pellicer Pareja

...ens costa saber ara mateix quina és la principal amenaça religiosa al món. El God Save America, aquest del Déu de dalt i del Déu de baix, que és aquest d'aquí (*l'orador es frega el dit índex amb el polze*), i que van destruint el món des de fa dècades i van alimentant règims ultraortodoxos religiosament per interessos i els hi és igual..., els importen un rave els drets de les dones i els drets dels infants? La terra promesa jueva, amb els genocidis que estan practicant? La gihad islàmica, que han finançat els Estats Units sense cap problema? No sabria dir-los, francament, quina és la principal religió que ara mateix amenaça el món.

Nosaltres no tenim cap problema en dir que, en qualsevol religió que l'amenaci, ens hi trobaran frontalment oposats. Som un partit laic, ateu. Defensem que cadascú cregui el que vulgui a casa seva, però sobretot que els drets estiguin garantits, que la societat sigui secularitzada i sigui lliure. Que s'elimini qualsevol privilegi religiós, qualsevol, perquè els principals privilegis religiosos al nostre país ara són els que té l'Església catòlica i l'omertà que ha practicat abusant d'infants.

I, per contra, vostès el que fan és identificar determinades religions com a culpables, però..., importar-los ben poc garantir els drets de les dones, garantir els drets dels infants, garantir el dret a un avortament lliure i garantir, en definitiva, que tots puguem estimar, puguem vestir-nos i puguem viure lliures i dignes.

El president

Senyora Orriols, per què demana la paraula? (*Sílvia Orriols Serra intervé sense fer ús del micròfon.*) No he sentit... Al·lusions de qui?

Sílvia Orriols Serra

M'ha etzibat «Sílvia Orriols, vostè...» (*Remor de veus.*) Com abans, vaja. Reclamo el legítim dret d'al·lusions que se li ha atorgat a Comuns i que s'ha atorgat a altres formacions.

El president

Però què ha dit, concretament, que sigui susceptible de ser...?

Sílvia Orriols Serra

Se m'ha interpel·lat dient com si jo acceptés la pederàstia dins l'Església catòlica. (*Algú diu: «No». Xavier Pellicer Pareja nega amb el dit.*)

El president

Ha dit exactament això, vostè?

Sílvia Orriols Serra

Home, és increïble, eh?

El president

Escolti'm... (*Remor de veus.*) Escolti'm, en el debat..., sempre que hi ha un debat d'una moció, sempre s'interpellen els uns als altres, sempre.

Sílvia Orriols Serra

És increïble...

El president

De manera concreta... Jo pregunto, senyora Orriols... Pregunto al diputat Xavier Pellicer: això que està plantejant la senyora Orriols s'ha expressat en aquests termes?

Xavier Pellicer Pareja

No, el que s'ha expressat és una frase textual d'una contextualització sobre els llibres sagrats que va fer la senyora Orriols.

Sílvia Orriols Serra

No és veritat. No és veritat. (*Remor de veus.*)

El president

Senyora Orriols... (*Remor de veus.*) Senyora Orriols...

Sílvia Orriols Serra

Demano que se m'atorguin dos minuts com a la resta de diputats. (*Forta remor de veus.*)

El president

No sé en quins termes s'ha plantejat abans. Jo insisteixo que aquest és el mecanisme. Té dos minuts per poder-se expressar.

Sílvia Orriols Serra

D'acord. Em sembla que ningú en aquest arc parlamentari, molt especialment Aliança Catalana, ha defensat mai la pederàstia (*remor de veus*) ni dins l'Església ni dins les llars familiars...

El president

Silenci, si us plau.

Sílvia Orriols Serra

...ni a dins d'enlloc absolutament. El que és lamentable és que hi hagi formacions polítiques que ataquen l'Església catòlica pels casos que certament hi ha hagut de pederàstia i que, en canvi, quan hi ha una agressió sexual dins la mesquita de Ripoll no baden boca. (*Remor de veus.*) Això sí que és una autèntica vergonya, que hi hagi aquestes diferències segons si són cristians o són musulmans, perquè cal combatre la pederàstia sempre i a tot arreu.

Segon, els cristians i els musulmans ens separem per una regla bàsica, que és que nosaltres sí que admetem la diferència entre església i estat, per alguna cosa ens regim per lleis civils i no per lleis religioses. (*Remor de veus.*) No tenim xaria, els cristians. (*Alguns aplaudiments.*)

El president

Per què demana la paraula, diputat? (*Rafael Villafranca Mercé intervé sense fer ús del micròfon.*) No el sento...

Rafael Villafranca Mercé

Conforme a l'article 87, per allusions a l'exercici de la meva activitat professional que ha fet el diputat de la CUP.

El president

Té un minut. Digui.

Rafael Villafranca Mercé

Simplement, dir que he actuat sempre dins del meu codi deontològic professional quan exercia la meva etapa d'advocat, fins que he tingut el moment de la incursió política a la meva formació, de la qual em sento molt orgullós. I he defensat tot tipus de casos i assumptes, inclús defensant delinqüents com vostès. *(Remor de veus i alguns aplaudiments. Xavier Pellicer Pareja es frega el dit índex amb el polze.)*

El president

Perdonin... *(Fora remor de veus i aplaudiments.)* L'haig de cridar a l'ordre. L'haig de cridar a l'ordre, perquè... *(Remor de veus.)* Poden asserenar-se un moment, si us plau? *(Persisteix la remor de veus.)* Es poden asserenar? *(Pausa.)* Mirin, en el debat d'una moció sempre hi ha les rèpliques i les contrarèpliques, sempre hi ha, indefectiblement, allusions. En aquest cas concret, això era una allusió explícita, de manual. Fora del debat, a vostè l'han alludit, però sempre ho hem treballat en aquests termes. El que no pot utilitzar vostè és aquesta allusió per ofendre d'altres diputats i diputades. Des de l'insult no es construeix absolutament res. La vicepresidenta abans hi ha fet referència, aquest Parlament és el punt de referència democràtic del conjunt de la nació. Nosaltres tenim l'altíssima responsabilitat de donar exemple, i quan hi ha insults entre diputats i diputades justament no donem el millor exemple. L'he cridat a l'ordre.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Bon dia. Un dia més a l'oficina. Un dia més cridant molt i aportant res. Un dia més de mentides. I un dia més d'odi. Un dia més practicant la política de generar problemes on no hi són i de no aportar cap solució a cap problemàtica, les que realment afecten els catalans i catalanes. Un dia més que vostès, senyors de VOX, tindran tres talls bons, així, de vídeo, uns aplaudiments dels seus onze, o tretze, a vegades, i tots cap a casa.

He de reconèixer que he fet un esforç per llegir la seva moció, i aquesta ha posat la meua capacitat per entendre la seva imaginació a uns nivells desconeguts. També he fet l'esforç per entendre com vostès poden ser així, com vostès poden entendre la política així i com vostès poden arribar a odiar així. També els hi volia reconèixer que no m'ha sorprès la utilització de l'expressió «usos y costumbres», sis vegades esmentada a la moció. Celebro que almenys no amaguin el seu anacronisme i el seu tradicionalisme intransigent. Parlen d'incompatibilitat entre l'islam i l'Occident, i això és una generalització intolerable i intolerant que assenyala milers de persones pel simple fet de la seva religió.

Catalunya no és feble per ser diversa, és forta precisament perquè ho és. I aquesta cambra no pot avalar discursos que estigmatitzen comunitats senceres.

Proposen també deportacions massives, reemigracions i expulsions. Això no és només moralment reprovable, sinó jurídicament inviable en un estat de dret. Creuen vostès de veritat que es pot construir una societat justa des de la vulneració dels drets fonamentals? *(Aplaudiments.)* De veritat que ho creuen?

També proposen prohibir pràctiques religioses, eliminar ajudes culturals i fins i tot decidir què poden i què no poden menjar les persones en els espais públics. Això no és defensar cap identitat, això és imposar una visió única i exclouent del que ha de

ser la societat. I això, senyories, s'assembla molt més al que vostès diuen combatre que no pas a una democràcia plural.

I quan parlen de les dones ho fan amb l'única intenció d'utilitzar-les. Cap dona serà més lliure perquè vostès legislin des de la imposició i des de la prohibició. La llibertat no es construeix prohibint, sinó garantint drets, educació i autonomia real. Catalunya no necessita murs, ni culturals ni humans. Necessita polítiques serioses d'integració, d'igualtat d'oportunitats i de cohesió social; necessita combatre la discriminació, vingui d'on vingui, també quan es vesteix de discursos polítics.

Hi ha una cosa que no tenen i que no coneixen, que és la vergonya. S'inventen problemes on no n'hi ha únicament per trencar la societat catalana. Però aquí ens trobaran, els socialistes som un bloc que no deixa una escletxa lliure perquè hi entri ni un raig del seu odi, senyors de VOX. El nostre partit té valors sòlids i solvents. Fem polítiques per a tots i totes, siguin del color que siguin, preguin al déu que preguin.

I ahir, a Bonavista, a Tarragona, la meua terra, vam viure una acció bruta per part del seu partit intentant confrontar un barri obrer amb una història vinculada a la immigració i a la lluita veïnal, un barri que ha arribat on ha arribat per la seva essència de lluita i l'energia dels seus veïns i veïnes, sempre des del respecte i la convivència. I vostès el que volen és anar un dia al barri, un barri que no han trepitjat mai, a dir mentides, a buscar un Torre Pacheco 2, un Torre Pacheco català. I què va passar ahir a Bonavista? Que van fer el ridícul, senyors de VOX. No van aconseguir el que buscaven, no van aconseguir la confrontació, no van aconseguir la crispació ni van aconseguir l'odi.

Vostès parlen de por, d'inseguretat als carrers, però, saben què fa realment por, senyors de VOX? No és sortir als carrers i trobar persones d'un altre color, no és sortir als carrers i trobar persones d'una altra cultura o d'una altra religió; el que fa por és sortir al carrer i creuar-se amb persones feixistes i racistes com vostès. (*Aplaudiments.*) Això sí que fa realment por.

Bonavista no els necessita, Catalunya no els mereix i vostès no es mereixen Catalunya.

Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes –i subratllo «per pronunciar-se sobre les esmenes»– (*rialles*), té la paraula la diputada senyora Júlia Calvet i Puig.

Júlia Calvet Puig

D'acord, doncs. Pel que fa a l'esmena d'Aliança Catalana, no l'acceptarem, perquè són l'exemple perfecte de que el seu concepte de ser català és tan simple com tenir un simple títol del C1, no? Senyors d'Aliança, la nostra identitat no és un certificat lingüístic, és una herència mil·lenària.

Pel que fa als Comuns, diuen que no s'ha d'assenyalar, però a vostès els agrada assaltar capelles cristianes despullats; ara, quan es tracta d'una mesquita, els fa falta posar-se el hijab, el burca, qualsevol cosa, no? (*Aplaudiments.*) A vostè, senyor Garcia Berrio, la gellaba, en el seu cas. Per cert, a Bonavista som segona força; vostès, zero. (*Alguns aplaudiments.*)

Després, Esquerra Republicana. El que és perillós és vostè, exalcalde islamista de Salt. Ja ho va dir el president Aragonès: «Els musulmans no us heu d'integrar a Catalunya, sou Catalunya.» Imagino que els sembla magnífic tapar les dones per impures, casar-les quan són menors o, en el seu cas, regalar-li un pis al seu amic imam de Salt. (*Alguns aplaudiments.*)

El Partit Socialistes. El que és reprovable és el seu partit, un partit que té alcaldes com el de Barcelona, el senyor Collboni, que retira la missa de la Mercè de programes oficials de les nostres festes i després organitza, tot cofoi, el ramadà. Algun dia sabrem què li deu el Partit Socialistes al Marroc. Així que d'humanistes cristians, res; ara, d'humanistes sunnites, sí, i molt. (*Alguns aplaudiments.*)

Després, el senyor Colomines. Miri, Catalunya neix de la lluita contra l'islam. Potser s'avergonyeix vostè de la nostra història, però nosaltres no.

I, finalment, els senyors de la CUP, el senyor Pellicer. Vostès, republicans a Catalunya, però monàrquics al Marroc; laïcistes a Catalunya, islamistes al Marroc. Bona sort fent el treball brut de Mohammed VI. A les properes eleccions potser s'emporten alguna sorpresa, perquè potser els substituïts seran vostès.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades d'aquest matí, que són els punts 15, 16, 17, 18 i 19 de l'ordre del dia.

Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Abans d'iniciar la votació, el diputat Joan Garriga Doménech demana la paraula.

Joan Garriga Doménech

És amb relació a la moció número 19. Demanar la lectura del punt número 13.

Gràcies.

El president

Perfecte. Doncs queda apuntat.

Iniciem ara les votacions a les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya (continuació)

302-00225/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la posició i el lideratge de Catalunya.

Votem de manera conjunta el punt 1, el punt 8 –amb totes les lletres incloses– i els punts 9, 10, 13 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem de manera conjunta els punts 2, 3, 7 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 108 vots a favor, 27 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 26 vots en contra i 37 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran (continuació)

302-00226/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació internacional i les conseqüències de la guerra a l'Iran.

Votem conjuntament els punts 1 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 13 vots en contra i cap abstenció.

Votem ara el punt 1 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Conjuntament, votem els punts 2 i 3.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 107 vots a favor, 13 vots en contra i 15 abstencions.

Votem els punts 4 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

Votem conjuntament els punts 6 i 9.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 11 vots en contra i 2 abstencions.

Conjuntament, votem els punts 8, 10, 11 i 16.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 72 vots a favor, 28 vots en contra i 35 abstencions.

Votem el punt 10 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 28 vots en contra i cap abstenció.

Votem conjuntament els punts 12.a, 12.b, 12.d i 12.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem el punt 12.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 86 vots a favor, cap vot en contra i 49 abstencions.

Votem el punt 12.f.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 72 vots a favor, 2 vots en contra i 61 abstencions.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions previstes (continuació)

302-00220/15

A continuació votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les inversions previstes.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 71 vots en contra, 62 vots a favor i 2 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada (continuació)

302-00221/15

Procedim a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la defensa del model d'escola concertada.

Votem de manera conjunta els punts 1, 3 i 4, els punts 6 a 9, el punt 10 –amb totes les lletres incloses– i els punts 11, 11 bis i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

També conjuntament, votarem els punts 2 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 108 vots en contra, 27 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 26 vots a favor, 2 abstencions, i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques (continuació)

302-00222/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la promoció de l'islamisme des de les institucions públiques. Atès que el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya ha demanat que es faci la lectura del punt 13 d'aquesta moció, demano a la diputada i secretària quarta de la Mesa del Parlament, la senyora Judit Alcalá, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària quarta

«Instar a los ayuntamientos a evitar la cesión de espacios de equipamientos públicos para la promoción del islamismo, impidiendo el uso de los mismos para la celebración de ritos islámicos contrarios a nuestra identidad, usos y costumbres.»

El president

Votem de manera conjunta els punts 1 a 4, el punt 6, els punts 9 a 13 i el punt 15.
Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Conjuntament, també, votem els punts 5, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

I acabarem votant el punt 14.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 11 vots a favor i 17 abstencions.

Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Epilèpsia

401-00060/15

Abans de suspendre el Ple, llegirem la declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Epilèpsia, adoptada per la darrera Junta de Portaveus.

Té la paraula l'honorable senyor Juli Fernández Olivares, diputat i secretari segon de la Mesa del Parlament, per fer lectura d'aquesta declaració.

El secretari segon

«Declaració del Parlament de Catalunya amb motiu del Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Epilèpsia.

»Cada 26 de març se celebra el Dia Mundial de Conscienciació sobre l'Epilèpsia, conegut internacionalment com a Purple Day, amb l'objectiu de donar visibilitat a una condició neurològica que afecta milions de persones arreu del món i que, malgrat els avenços científics i mèdics assolits, continua essent objecte de desconeixement, estigmatització i actituds discriminatòries que vulnereu drets fonamentals.

»La setmana vinent tindrà lloc aquesta data tan assenyalada i el Parlament de Catalunya vol expressar el seu reconeixement a totes les persones que conviuen amb l'epilèpsia i també a llurs famílies i entorns. Així mateix, vol reivindicar i fer valer la tasca essencial de les associacions de pacients afectats, dels professionals sanitaris, de la comunitat científica i dels agents socials que treballen de manera continuada per millorar la qualitat de vida i defensar els drets d'aquestes persones per avançar cap a una societat més justa i inclusiva.

»L'epilèpsia és una de les malalties neurològiques cròniques amb més prevalença a escala mundial. A Catalunya, es calcula que entre seixanta mil i vuitanta mil persones conviuen amb aquesta condició, amb una incidència anual estimada d'entre dos mil i quatre mil nous casos. Tot i els progressos en el diagnòstic i el tractament, l'epilèpsia continua comportant una càrrega mèdica, social i econòmica significativa, especialment en el cas de les persones amb epilèpsia farmacoresistent –aproximadament un terç del total–, que pateixen crisis recurrents malgrat el tractament i presenten un risc de mortalitat més elevat.

»L'epilèpsia afecta persones de totes les edats i pot manifestar-se de maneres diverses, amb una incidència directa en la vida quotidiana, en l'accés a l'educació i al món laboral i en la plena participació social. Més enllà de les crisis epilèptiques, moltes de les dificultats que afronten les persones amb epilèpsia tenen l'origen en els prejudicis, la desinformació i les barreres socials que encara persisteixen.

»Malgrat els avenços mèdics, l'estigma continua constituint una de les principals vulneracions de drets que pateixen les persones amb epilèpsia. Encara avui, moltes persones es veuen obligades a ocultar llur diagnòstic per por al rebuig o a la discriminació, especialment en els àmbits educatiu i laboral.

»Pel que fa a l'atenció sanitària, és important garantir una atenció integral i equitativa que asseguri l'accés al diagnòstic precoç, als tractaments adequats i al seguiment especialitzat. Igualment, la coordinació entre els àmbits sanitari, educatiu, social i laboral és una eina fonamental per oferir una resposta global, coherent i centrada en les necessitats de les persones amb epilèpsia.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya reafirma el seu compromís de combatre l'estigma i la discriminació associats a l'epilèpsia; garantir una atenció sanitària integral i de qualitat, basada en l'equitat territorial i el suport continuat a les persones amb epilèpsia i llurs famílies, amb una atenció especial a la infància, l'adolescència i les situacions de major vulnerabilitat, i promoure la plena inclusió de les persones amb epilèpsia en els àmbits educatiu i laboral.

»El Parlament de Catalunya, a més, vol expressar el seu reconeixement i donar suport al paper fonamental del moviment associatiu com a espai d'acompanyament, defensa de drets, apoderament i representació de les persones amb epilèpsia, i fa una crida a les institucions, als agents socials i a la ciutadania a sumar esforços per avançar en la construcció d'una societat informada, empàtica i compromesa amb els drets d'aquestes persones.

»Fer visible l'epilèpsia és una responsabilitat col·lectiva. Garantir una vida digna, plena i lliure de discriminació per a totes les persones amb epilèpsia constitueix un important indicador del grau de cohesió social i de la solidaritat del país.

»Palau del Parlament, 19 de març de 2026.»

(Aplaudiments.)

El president

Se suspèn la sessió, que reprendrem a tres quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i deu minuts i es reprèn a tres quarts de quatre. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida pel secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i la consellera de Cultura.

El president

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció del president.) El següent punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques alimentàries a Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques alimentàries a Catalunya

300-00270/15

És presentada pel Grup Parlamentari Mixt, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, primer de tot, he de dir que em sento sorpresa d'aquesta assistència massiva de diputats a la meua interpel·lació.

En matèria alimentària, ens cal una transformació radical per produir, distribuir, competir i, sobretot, consumir productes propis. La marca Catalunya és garantia de qualitat i de compliment normatiu. No es pot dir el mateix de productes càrnics i agrícoles que importem i que massa sovint no acrediten haver passat els controls sanitaris ni haver complert les restriccions en l'ús d'hormones, pesticides i productes químics prohibits a Europa. L'alimentació no és un tema menor; té efectes immediats en la nostra salut.

Si volguéssim ser sobirans a nivell alimentari, hauríem de conrear el doble de superfície que ara. Avui dia, només dos productes locals cobreixen el cent per cent de les necessitats d'abastiment nacional: el vi i l'arròs. No podem viure d'arròs i de vi; hem de corregir progressivament el dèficit en la resta de productes que consumim.

El cinquanta-u per cent del que mengem ve de fora, sovint de països del Tercer Món, on s'apliquen estàndards de qualitat i de salubritat molt inferiors als nostres. La competència deslleial d'aquestes economies subdesenvolupades la pateixen directament els nostres productors. Ramaders i pagesos veuen com el preu de venda ja ni tan sols cobreix els costos, i es veuen abocats a tancar o a reduir les seves explotacions.

El marc normatiu asfixiant imposat per la Unió Europea, que inclou mesures mediambientals, sanitàries, laborals i de benestar animal, fa que no puguem competir a nivell de preus amb els productes que provenen de continents sense regulació verda, sense drets per als treballadors, sense controls sanitaris ni higiènics i sense grau d'exigència equivalent al nostre.

Si parlem de la pesca, doncs, si fa no fa, el mateix. La flota catalana s'ha vist reduïda un vint per cent en menys d'una dècada. Les limitacions imposades per Brússelles contrasten amb la permissivitat i via lliure que tenen els pescadors del nord d'Àfrica. Acords com el de Mercosur, que el Govern socialista avala aquí i a Madrid, condemnen a la ruïna el nostre sector primari, primer perquè obren les portes a importacions massives de carn, sucre, arròs i fruites procedents de Brasil o d'Argentina, i segon, perquè amb les reduccions aranzelàries és molt difícil poder competir contra aquest marc. Tot plegat amenaça, evidentment, d'enfonsar els productors propis.

Els pagesos catalans no poden competir amb latifundis gegantins ni amb els salaris miserables i contractes irregulars que imperen als mercats llatinoamericans. Brússelles premia els grans inversors estrangers que exploten treballadors i contaminen sense mirar prim, mentre penalitza els nostres pagesos. Aquest tracte discriminatori i preferent cap a països de fora de la Unió és l'estocada final al sector primari català. Els dirigents del país, que haurien de vetllar pels nostres drets i interessos, tanquen acords que ens perjudiquen, tant a productors com a consumidors.

L'any 2025 les importacions agroalimentàries van assolir 15.400 milions d'euros, amb dèficits brutals en productes com fruites, verdures i pinsos, mentre les exportacions només van arribar als 7.200 milions. Malgrat que el sector agroalimentari és un dels pilars de la nostra economia, amb 48.230 milions d'euros en facturació i el dinou per cent del PIB nacional, el saldo és negatiu. Exportem carns, sí, però importem massivament olis, greixos, conserves... Per ser francs, i fent una comparativa amb la demografia del país, podem dir que exportem qualitat i importem baratària. Un mal negoci. La competència deslleial que Europa valida amb convenis internacionals posa en risc les nostres explotacions i els llocs de treball que se'n deriven, vora 180.000.

Amb voluntat de reactivar aquest sector i consolidar les explotacions i indústries alimentàries presents al nostre territori, presentarem una moció per prioritzar el consum de producte local en tots els equipaments de titularitat pública, incloent-hi clàusules a les bases de les licitacions.

Així mateix, proposarem la creació d'un segell per a productes càrnics que garanteixi que l'animal ha set sacrificat amb estaborniment o sedació prèvia, i no pel ritual halal. És indecent que gairebé el cinquanta per cent de la carn que consumim els catalans hagi set sacrificada sense tenir en compte el benestar dels animals per complaure les exigències de la comunitat musulmana, i que nosaltres ni tan sols en tinguem constància ni coneixement quan adquirim el producte.

Alhora, proposarem mesures per protegir les races de bestiar autòctones i els productes agraris originals del país, procurant evitar al màxim especulacions i intermediaris, i posant èmfasi en la formació i en el patrocini del relleu generacional per garantir i augmentar el nombre d'explotacions actuals.

L'objectiu d'Aliança Catalana és i serà sempre el de restituir l'Estat català i dotar-lo d'estabilitat, i això implica necessàriament guanyar en autosuficiència alimentària per no dependre de les importacions ni dels contextos geopolítics canviants.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per fer la rèplica té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé, diputada. Com saben, per mi sempre és un honor poder parlar del tema del nostre sistema alimentari, de la nostra sobirania alimentària, i sobretot pensar molt bé com hem d'enfocar el futur.

Deixi'm, per això..., em permetrà dos minuts per fer també una informació també, que fem l'actualització setmanal d'un tema que també interessa i preocupa molt com és la PPA, d'acord?, per dir-los que avui fem actualització amb cinc nous positius de pesta porcina africana, que, sumats als que ja teníem, seran 232 positius en total, tots a la zona d'alt risc; per tant, element positiu. I un altre element molt positiu és que, de les 213 mostres que s'han fet entre les captures i els animals trobats morts, només un 2,3 per cent han resultat positives. Jo crec que és una dada positiva, de que estem accelerant les captures i, a més a més, amb un sistema de rastreig molt important. Tenim 750 efectius treballant vint-i-quatre hores, set dies a la setmana. I, fora del radi dels vint quilòmetres, els hi vam dir que també actualitzaríem les captures de senglars fetes bàsicament per la Federació Catalana de Caça, per les societats de caça: 22.233 senglars des de l'1 de gener.

Saben –ja ho vaig dir– que rebran una convocatòria els diferents portaveus de la Comissió d'Agricultura i d'Interior per anar a fer una visita *in situ* i conèixer l'operatiu del centre de comandament, que realment és impressionant. S'ha fet un desplegament molt i molt important. I, per tant, avui mateix hi han les empreses del sector càrnic també per veure aviam com funciona l'operatiu. Els centenars de tancaments de passos de fauna, de tanques, de drons que s'estan utilitzant... Tot l'operatiu, per tant, per resoldre qualsevol dubte.

Tornar a demanar la col·laboració ciutadana també en un entorn –Collserola, especialment– molt complex de tancar. I dir-los també: a dia d'avui s'han mobilitzat 24 milions d'euros entre totes les despeses, sense comptar el cost dels efectius que estan allà desplegats. Doncs, amb despesa en factures, 24 milions d'euros per defensar el nostre sector, per defensar la nostra economia, per defensar l'alerta sanitària. Què hem fet dintre el radi dels vint quilòmetres? Dos mil tres-cents seixanta-cinc animals abatuts o, amb el rastreig, cadàvers trobats. Per tant, això és el que anirem fent setmanalment: anar actualitzant.

Hem fet avui al matí –també deixi-m'ho dir– una reunió amb les diferents organitzacions agràries sectorials del sector de l'alimentació. Quin és el tema que més preocupa?, dels temes que més preocupen? Perquè anem acumulant crisis i situacions molt complexes, segurament els mesos més complexos en dècades. El que més preocupa en aquests moments és donar una resposta a les conseqüències de la guerra. Hem estat fent una reunió. Per tant, primer de tot, important, en contra de la guerra, però sobretot, important, que s'acabi el més aviat possible i, sobretot, les conseqüències de l'augment del gasoil, dels fertilitzants, dels químics... Tenim alguns adobs, tenim alguns materials que s'han encarit un seixanta per cent –seixanta per cent.

Per tant, si dèiem que estàvem satisfets perquè la setmana que ve presentarem les dades de renda agrària i seran per primera vegada, els últims vint anys, les més importants, les més altes –la renda agrària: venda producte vegetal, venda producte animal, menys els costos–... I, per tant, portàvem dos anys bons, després de la sequera, que van ser molt dolents. I, per tant, aquesta situació de la guerra ens pot perjudicar d'una manera molt molt important la viabilitat de les nostres explotacions. Per tant, primer, donar resposta, escoltar. Esperem demà segurament que traurem algunes..., s'anunciaran algunes mesures del Govern de l'Estat. Nosaltres també estem escoltant els sectors per veure com, també, ajudem, complementem i fem mesures financeres, fiscals, ajudes d'altres tipus per intentar estar al costat del nostre sector.

Vostè diu: «Sector agroalimentari, el sector més important de l'economia.» No només és important perquè és el primer sector de l'economia, sinó perquè Europa, Espanya, Catalunya, qualsevol societat moderna, n'ha de fer de la prioritat número u. Em perdonaran, eh? No la defensa; la prioritat número u de qualsevol societat moderna és el dret a una alimentació saludable, de qualitat, sostenible, de la seva població. Així ho va fer Holanda, i és un dels països més productors del món a nivell alimentari. I ho van fer després de la Segona Guerra Mundial.

Catalunya té tots els elements industrials, tecnològics, científics, d'innovació, de talent, d'inversió, d'expertesa, per ser un referent. Ja ho som, però jo crec que nosaltres ens hem de convertir en –algú en diu «el clúster»– el territori més competitiu en producció d'aliments d'Europa, perquè ho volem ser i perquè ho podem ser. Per tant, vàrem fer –ja ho vaig dir– rècord històric d'exportacions agroalimentàries.

Compte quan diem «lo que ve de fora». Perdoni, nosaltres som cent cinc per cent de superàvit comercial de la producció d'aliments. Evidentment, no podem ser..., no podem tenir un autoabastament de tots els aliments. És que això és absurd, perquè seria una autarquia. I, per tant, no ho podem produir tot, perquè, a més a més, ens interessa exportar. I, sobretot, què volem exportar? Volem exportar productes d'alt valor afegit, productes transformats, productes evidentment que és més difícil que tinguin competidors.

Suport al producte local. Ahir... Ara ho dèiem amb la vicepresidenta i el president. Ahir no vam poder veure el Barça entre altres coses perquè estàvem amb alguns diputats de la cambra presentant la nova marca de suport als productors locals de Catalunya, la marca «Implica't», que els convido a que tots plegats ens ajudin a tirar-la endavant. Hi haurà un paraigua, una marca de suport a la qualitat i a la proximitat dels productes agroalimentaris catalans, que servirà per a dos coses: per identificar aquells productes de qualitat que tenim a casa nostra, que són extremadament saludables, innovadors i, a més a més, bons, i alhora, evidentment, es fan a prop de casa nostra.

I, a més a més, un element que no diem prou: Catalunya té cent trenta paisatges agroalimentaris diferents, que això no passa gairebé a cap lloc del món. Per tant, molta varietat, molta qualitat; l'hem de conèixer. I també aquesta campanya «Implica't» ha de servir per fer una pedagogia, formació i donar un missatge als consumidors. Demanem als consumidors de Catalunya que coneguin –coneguin–, estimin i escullin el producte agroalimentari català, perquè té una qualitat i té un valor afegit

diferencial respecte a d'altres. Aquí mai n'hem fet un argument social de país, o no l'hem fet prou, precisament de posar en valor els nostres aliments. Passa amb el vi, el cava, una part molt important del vi que es consumeix aquí. A vegades anem als restaurants i no trobem el vi de casa nostra. Per tant, conèixer-lo. Està bé conèixer tots els productes del món, però primer –primer– coneix el de casa teva. I, per tant, cap aquí hem d'anar.

Vàrem presentar la marca de mels catalanes –demanda històrica. Vàrem presentar, també la setmana passada, la guia dels millors olis de Catalunya. Els hi demano, si us plau –si us plau–, que consultin aquesta guia, perquè és espectacular. I els hi demano també, si us plau, que participin als Premis Nacionals de l'Oli que fem cada any, que és una competició molt sana. A més a més, fas un exercici de geografia arreu de Catalunya, perquè tenim..., a cada racó d'aquest país es fa un oli excepcional. També tenim el pla de ramaderia extensiva, de suport a la ramaderia extensiva, i presentarem d'aquí poc el pla de recuperació de l'horta de casa nostra. Hem perdut el cultiu de l'horta. I, per tant, aquí també hi hem de destinar molts recursos per fer-ho possible.

Aprovarem aquest any la llei de l'alimentació. Lo que vostè ha dit és... L'estratègia del país per als propers anys és la llei de l'alimentació. Ja s'estava treballant amb l'anterior Govern. S'ha d'acabar ja perquè puguin vostès portar-ho aquí i que vostès també hi puguin aportar. Què diu aquí? Compra pública de proximitat; compra pública dels hospitals, les residències, les escoles. Home, què menys que conèixer les races autòctones que tens al costat de casa, no?, amb el menjador escolar. Els embotits...

I, sobretot –sobretot–, no sé si..., en contra dels extrems. La nostra és la dieta mediterrània: alimentació variada, saludable, equilibrada. I, per tant, dieta mediterrània i cuina catalana. Per tant, aquí també, dintre aquesta estratègia de la llei de l'alimentació, hi ha això: la compra pública, la formació alimentària. Comencem ja aquest tercer trimestre. Estic a punt... Ens estan arribant..., l'empresa que ens ha fet la licitació dels llibres de text. Els hi ensenyarem quan els tinguem. La presentarem. Formació alimentària a vint-i-cinc escoles de Catalunya, que començarem aquest tercer trimestre. Els hi direm les escoles; les estem acabant de tancar. I ens agradaria també la concertació de tots vostès per ajudar-nos a que això, la formació alimentària, fos a totes les escoles del país, com no pot ser d'una altra manera, per explicar com es formen els aliments, la nutrició, la gastronomia, la cuina catalana, etcètera, etcètera, les DOs, les IGP, tot això, que jo crec que hauria de ser el tema número u, i a vegades acaba sent el tema de cua.

On ens juguem les garrofes? Bé, amb la nova PAC. S'està discutint la nova PAC. Per tant, aquí també. Mercosur? Perquè no vegi que fujo d'estudi. Jo estava –ja ho saben– a Brusselles. S'ha d'anar a Brusselles, s'ha d'anar al lloc on es defensen els nostres interessos, s'ha d'anar a les fires internacionals, s'han d'organitzar fires internacionals, encara que el senyor Canadell a vegades se m'enfada perquè anem a saludar algunes persones d'estands que venen d'altres llocs a veure'ns. Tenim la fira més important del món de productes de la pesca. Aquesta setmana que ve comença l'Alimentària, una de les fires més importants del món. Teníem la Wine Week, que també vam haver de dir que no podia venir més gent perquè no hi havia espai. Per tant, jo crec que aquí volem ser un referent internacional, també en la producció d'aliments, i també defensar els nostres interessos. I sí, si es fan acords comercials, s'han de complir les mateixes normatives que exigim aquí als productes que vinguin de fora.

I mobilitzar més bons pressupostos. No pot ser que totes les polítiques públiques o totes les regulacions impactin en el sector productor d'aliments i cada dia dificultem més la seva activitat. Per tant, sí, facilitar pressupostos, facilitar inversions i facilitar les lleis perquè permetin que els nostres agricultors, ramaders i pescadors puguin fer la feina amb dignitat i amb condicions i guanyar-se la vida.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. Per fer la rèplica, és el torn ara de la diputada Sílvia Orriols i Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, primer de tot, aplaudir i agrair, eh?, que patrocini l'oli català, a diferència del president de la Generalitat, que prefereix patrocinar el del país veí. (*Remor de veus.*)

Respecte al tema de la llei, doncs sí, és molt important que es legisli en aquest sentit, perquè, per exemple, l'altre dia ho comentàvem al Consell Comarcal del Ripollès. Vam intentar introduir certes clàusules dins els menús escolars per patrocinar el quilòmetre zero, i ens van tombar les bases d'aquesta licitació. Per tant, és important que hi hagi una legislació que ens empari.

Peus de porc amb naps, ànec amb peres, pollastre amb prunes, conill amb xamfaina, bacallà amb panses i ou dur, plats que formen part de la nostra història, que evocuen la nostra identitat i que avui en dia costen de trobar als menús i cartes de les escoles, bars i restaurants. La gastronomia catalana s'esvaeix davant l'auge de kebabs, restaurants xinesos i McDonald's. Qui pateix de primera mà aquesta crisi gastronòmica són els productors del país, perquè els kebabs, restaurants xinesos i McDonald's no consumeixen productes de proximitat ni primeres matèries que compleixen els estàndards de qualitat exigits al nostre sector primari. El canvi de preferències o de gustos en el paladar dels catalans no és culpa de l'Administració, però el que sí que és responsabilitat seva és la d'apostar pels plats tradicionals allà on tenen influència. Els menús escolars actuals, que amb prou feines contenen carn i que no incorporen producte quilòmetre zero, en són, com deia abans, un exemple evident.

En comptes de promocionar la nostra cultura i potenciar les verdures, llegums, carns i peixos conreats, criats i pescats al país, oferim productes forans de baixa qualitat, tot i saber que aquest estalvi a nivell de costos tindrà conseqüències sanitàries i econòmiques a llarg termini. En comptes d'oferir menús halal i adaptar-nos a les pretensions de qui es nega a integrar-se al nostre país i idiosincràsia, hauríem de dedicar esforços a recuperar la cuina tradicional i a habitar els infants a aquests plats que formen part de la nostra cultura popular.

Cada menú diferent que s'encarrega té un cost addicional, un cost que cal assumir en el cas dels al·lèrgens, però no pas quan la demanda és per raó religiosa. Si no poden menjar porc, si no poden menjar xai sacrificat de cara al monestir en comptes de cara a la Meca, potser el més adient és que duguin carmanyola o que se'n tornin a dinar cap a casa seu. L'Administració laica que vostès tan aferrissadament defensen ara ofereix menús halal a les aules públiques? De debò? Siguin coherents i aprenguin a dir «no» a la Comisión Islámica de España.

La vicepresidenta primera

Ara és el torn del conseller, i té la paraula l'honorable Òscar Ordeig i Molist.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Molt bé. M'ha sonat a tall d'Instagram, aquesta última part, eh? Escolti'm –perquè ho tenia apuntat–, m'he deixat el relleu generacional. Pensava dir: «Parlem de lo dels joves.»

Jo crec que hem de transformar el discurs en positiu, perquè, si no, no ens en sortirem. Miri, aquest país portem bastants anys de democràcia. Tot just fa tres setmanes vàrem poder registrar la marca Cuina Catalana, que vostè potser... Transformem-ho en positiu. Farem una presentació. Hem creat un grup d'experts que diguin quines característiques té la cuina catalana –aviam si ens posem d'acord– i com som capaços de que els nostres restaurants... Jo sempre dic: «A casa valorem la nostra cuina, els nostres productes en positiu, perquè és una de les dietes, la dieta mediterrània, Patrimoni de la Humanitat, com una de les dietes més saludables i sostenibles del món.»

I que ve gent de tot el món a veure aviam com funciona això. I la base de la dieta mediterrània, evidentment, també és la cuina catalana. Per tant, vegem aviam com la impulsem i com fem que els nostres restaurants, els restauradors i els 40 milions de turistes que venen a casa nostra, home, doncs que coneguin la cuina catalana.

Jo crec que aquest és el gran repte. Vingui qui vingui als futurs governs, impulsem la cuina catalana a casa nostra i fem com els italians, que n'han fet els seus millors ambaixadors a través de la seva cuina. I no els tenim res a envejar, al contrari –al contrari. O també els francesos, evidentment, amb les pautes, la prioritat del consumidor. Per tant, també una crida als consumidors d'aquest país a conèixer –a conèixer–, a estimar i a escollir els nostres productes una altra vegada. A la restauració, el mateix. No pot ser que anem a un restaurant... Cadascú que esculli el que vulgui, però sobretot si al costat de casa es produeix un producte de qualitat, doncs com a mínim, ser-hi.

Per tant, aquí hi ha una feina molt important, que la farem. Ahir a la presentació de la marca «Implica't» hi havia el sector de la distribució, el sector de la restauració; hi havia els diferents gremis, hi havia el sector primari. I, per tant, escolteu, o anem tots a l'una o no ens en sortirem, eh? Per tant, cap aquí va.

I, escolti, els embotits. Els embotits són de tots –els embotits són de tots. Per tant, no... Embotits, la carn, els làctics, el sector del vi, del peix, de la fruita, de la mel, de l'oli. I, per tant, d'això n'estem parlant tot el dia, eh?

I la compra pública, ja l'hi he dit. És veritat: a vegades ens hem fotut tan restrictius amb algunes coses que, al final, sembla que hagi de poder competir amb que la compra pública per a una escola..., la DO del costat de casa ha de poder competir igual que un productor de l'altra punta del món. Quin sentit té això? El mateix per fer una construcció amb fusta d'un edifici públic. Home, millor si tens economia circular, residu zero i pots utilitzar la fusta que talles al costat de casa per tenir-la allà o per fer pèllets o per fer biomassa. Doncs el mateix, evidentment, amb els nostres productes. Per tant, en això ja tenim iniciatives que estan funcionant. Jurídicament s'han avalat i, per tant, cap aquí hem d'anar. I això ho batallarem allà on faci falta.

Relleu generacional –vaig ràpid. Jo crec que aquesta és la clau de volta de tots els canvis que hem de fer. El món està canviant molt i, per tant, necessitem que els nostres agricultors i ramaders i pescadors tinguin les eines per poder competir en un món cada vegada més complicat. Per tant, ja varem presentar aquella bateria de mesures. Cal canviar moltes coses de l'Administració. Demanem al sector que canviï i que millori. Però també demanem que l'Administració també ha de canviar i ha de millorar. Per adaptar-se a un món molt canviant, ja ho varem dir: mesures fiscals, mesures financeres, ICFs...

Per tant, escolti, allà on hi ha un jove: «Gràcies, estem al teu costat. Farem el que faci falta a tots nivells per ajudar.» I a vegades no només és un tema de diners. A vegades és un tema de dir: «Escolta, doncs tinc aquesta subvenció. M'ajudes també a justificar-la. Tinc aquest problema amb els preus o amb aquest distribuïdor. M'ajudes allò...» Crec que ho ha mig insinuat: la llei de la cadena alimentària. A veure, el sector produeix molt valor econòmic, però a vegades és desigual o no tothom té el mateix poder de negociació. Doncs ajudem.

En tot cas, gràcies per permetre'ns haver parlat de la sobirania alimentària, d'un tema que ens apassiona, que ens preocupa i que jo crec que ens pot projectar al món i a casa nostra els propers anys. Tenim expertesa, tenim talent, tenim projecte, I, evidentment, jo crec que..., agrairia, ara que també estem en tramitació pressupostària també... Molt important que els pressupostos, la regulació que anem fent, doncs, responguin a tots els reptes, a tots els reptes que hem de fer, en aquest sentit; no aquest any, sinó els propers anys i dècades.

Gràcies.

El president

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi

302-00224/15

És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, bona tarda. Avui portem a debat una moció que parteix d'una realitat que tots coneixem, però que sovint queda només en diagnòstic. Catalunya té més bosc que mai, però no es gestiona prou. I el més greu de tot això és que no és una sorpresa ni una excepció; és una constant.

De fet, el nostre país disposa d'un volum molt important de fusta infrautilitzada, que, si es mobilitza adequadament, pot ser una eina clau per assolir tres grans objectius: la prevenció d'incendis, la lluita contra el canvi climàtic i la dinamització econòmica del món rural. I, per tant, el que plantejem avui no és només una política forestal; és una política de país. Perquè el problema no és que no sapiguem què cal fer; el problema és que no ho estem fent amb la intensitat que caldria, amb els recursos que caldrien i amb la planificació. I això no és més que una qüestió de voluntat política.

Per això aquesta moció té tres grans eixos. El primer eix, la planificació i estratègia. Proposem que el Govern elabori, en el termini de tres mesos, un pla quadriennal de gestió forestal i aprofitament de la fusta, amb objectius anuals clars i amb un calendari d'execució. Perquè, sense objectius concrets i sense planificació, la política forestal queda diluïda en actuacions puntuals que no donen resposta al sistema. I això és exactament el que està passant avui a Catalunya.

El segon eix, l'activació del sector forestal. Aquesta moció posa el focus en una idea clau: sense sector forestal no hi ha gestió forestal. I avui el sector forestal a Catalunya no està prou dimensionat ni prou recolzat per fer aquesta feina. Per això plantejem activar el mercat de la fusta, tant dels boscos públics com dels boscos privats, amb mecanismes transparents i competitius, donar suport real als propietaris forestals perquè gestionin activament les seves finques i, sobretot, impulsar un programa estable i plurianual de suport al sector.

D'aquestes mesures concretes, en destaquem algunes: els 10 milions d'euros anuals per a la gestió forestal en finques privades; els 6 milions d'euros anuals per a la mecanització del sector, i una línia de 20 milions d'euros anuals per a la gestió forestal, les franges de protecció i els camins forestals durant cinc anys seguits. Perquè, si volem que els boscos es gestionen, ha de ser viable econòmicament fer-ho, perquè, si no, el que estem fent és condemnar-los a l'abandonament.

I el tercer eix, l'administració i la prevenció. També proposem simplificar els tràmits administratius, reforçar els recursos de l'administració forestal i garantir que tots els parcs naturals disposin dels plans antiincendis en el termini d'un any. Perquè no podem continuar tenint boscos sense gestionar, però tampoc boscos sense un sistema de prevenció. No podem continuar arribant tard mentre el risc d'incendis cada any és més alt.

I, finalment, un quart element, imprescindible, el delta de l'Ebre. Aquesta moció aborda una qüestió que no podem ignorar. El Govern de l'Estat està impulsant un expedient d'atermenament que, tal com està plantejat, no és el model de protecció del Delta. És, de fet, el model que assumeix *de facto* el retrocés de la línia de costa. Per això demanem aturar aquest expedient, garantir que qualsevol delimitació ma-

ritimoterrestre vagi lligada a mesures reals de protecció i impulsar actuacions concretes, com el dragatge de la bocana del riu i de la punta del Fangar per protegir el territori i també el sector aquífic o pesquer.

L'estratègia Delta, presentada pel Govern, està molt bé, però hi ha quelcom que em preocupa i que em fa pensar. Es farà una aportació de sorres ara; en quatre anys es construiran zones d'acomodació, i després es farà una nova aportació de sorres. Creieu que Madrid farà una nova aportació de sorres quan els esteu construint zones d'acomodació, assumint *de facto* este retrocés de costa? En tinc els meus dubtes.

El Delta no pot ser un territori resignat a retrocedir; ha de ser un territori defensat. I el que no pot fer el Govern és quedar-se callat mentre des de Madrid es prenen decisions que afecten a casa nostra. Cal que el Govern aixequi la veu públicament i defensi el delta de l'Ebre i reclami a Madrid que deixen d'interferir a casa nostra, fent-nos retrocedir metres de costa, condemnant un delta que pateix dia a dia els embats del mar. Perquè defensar el Delta no és una opció; és una obligació.

I acabo. Aquesta moció no és només la suma de mesures; és un canvi d'enfocament: passar de parlar de gestió forestal a *fer* gestió forestal, passar de reaccionar davant dels incendis a prevenir-los, passar de deixar perdre oportunitats a activar un sector estratègic per al país. O continuem igual lamentant-nos cada estiu, o fem el pas i actuem d'una vegada.

Al segon torn em posicionaré sobre les esmenes.

Gràcies.

El president

En efecte, perquè hi ha tres esmenes, tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I, en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, diputada Negre, que no la veia... Compartim el diagnòstic general recollit en aquesta moció. La gestió forestal sostenible és una eina clau per prevenir els incendis, millorar la salut dels boscos, preservar la biodiversitat, reduir el risc climàtic i també, sobretot, per a la dinamització econòmica del món rural.

Gestionar el bosc, en definitiva, és cuidar i donar valor al territori pensant en les generacions futures. Els beneficis que aporta la gestió forestal sostenible són evidents. I, com a societat cada vegada més urbana, ens cal interioritzar que gestionar els boscos no és només protegir-los; és posar-los en valor i convertir-los en una part essencial d'una economia més verda, més circular i arrelada al territori.

Hem presentat nou esmenes, que van en aquesta direcció, amb l'objectiu de completar i ajustar la moció en aspectes que considerem rellevants. Agraïm a la diputada Negre l'acceptació de quatre esmenes, i lamentem que no s'hagi valorat l'acceptació de les esmenes 6, 7 i 8, que fan referència a reivindicacions del món local.

Com deia, les nostres esmenes reforcen una idea de fons: gestionar el bosc no és només protegir-lo, sinó posar-lo en valor, també des d'un punt de vista econòmic, territorial i ambiental, i aprofitar millor recursos com la fusta, que avui estan infrautilitzats.

També les esmenes nostres ajuden a precisar millor l'orientació de la política pública, deixant clar que aquesta ha de ser progressiva, planificada i sostenible i que ha d'estar orientada, alhora, a la prevenció d'incendis, a la salut forestal, a l'adaptació al canvi climàtic i a la dinamització del món rural.

Són esmenes que incorporen una qüestió que sovint queda massa difusa en aquest debat, que és la del finançament. Si la gestió forestal afecta més del seixanta-cinc per cent del territori, cal assumir que requereix recursos estables i una mira-

da de continuïtat. La gestió forestal no pot esperar més. Per això proposem un objectiu de finançament estructural xifrat en 200 milions d'euros anuals.

També reforcen la interlocució amb el sector a través de la convocatòria periòdica de la Taula Intersectorial Forestal, que entenem que la política forestal s'ha de construir amb els actors implicats. El model de governança és bàsic per garantir l'èxit d'aquestes polítiques.

Són esmenes que volen anar més enllà de l'activació del mercat de la fusta i que incorporen també el suport als propietaris forestals i una aposta més clara per al conjunt del sector si realment volem una gestió sostinguda i amb capacitat d'arribar al territori.

Pel que fa a les convocatòries de les línies d'ajuts que proposa la seva moció per a la modernització i especialització del sector, vetllarem perquè es prioritzi la petita i mitjana indústria forestal de primera i segona transformació de la fusta, que està distribuïda pel territori i que és necessària per disposar d'una xarxa industrial de proximitat moderna, que ara mateix està en perill per la manca de capacitat d'inversió i de relleu familiar.

Proposem també reconèixer jurídicament les associacions i federacions de propietaris forestals com a entitats d'utilitat pública, atès el paper essencial que desenvolupen en la gestió col·lectiva dels boscos, l'adaptació de les masses forestals al canvi climàtic i en la reducció dels incendis. Hem de ser conscients que la seva activitat genera beneficis col·lectius, especialment en la protecció de nuclis habitats, el manteniment del paisatge i la dinamització econòmica del món rural.

I les tres esmenes que no ens han acceptat són les que posen el focus en els municipis rurals, que sovint han d'assumir responsabilitats importants amb recursos molt limitats i que, per això, plantegen reforçar el suport tècnic, l'acompanyament i la capacitat de gestió perquè les actuacions previstes es puguin executar.

També baixen al terreny de la gestió concreta, ajustant millor els terminis de les subvencions –que els ajuntaments així ens ho demanen–, facilitant bestretes i revisant els imports dels ajuts perquè s'adeqüin millor als costos reals i a les dificultats d'execució que hi ha en determinats territoris.

En definitiva, es tracta d'avançar cap a una política forestal més concreta, amb més capacitat d'execució i més continuïtat en el temps. Perquè en aquesta matèria no es tracta només de respondre quan hi ha un incendi, sinó d'haver fet la feina abans de manera sostinguda sobre el territori.

I acabo, president, fent referència als punts de la seva moció que fan referència al model de protecció i defensa del territori que necessita el delta de l'Ebre. Ja li avancem que donarem suport als tres punts.

I, des d'Esquerra Republicana i amb el nostre diputat Albert Salvadó, que fa una feina incansable, sempre –sempre– hem reivindicat davant el Govern de l'Estat espanyol que les actuacions al delta de l'Ebre s'han de fer des del consens amb el Delta, i els atermenaments mai no han tingut aquest consens. Per tant, seguirem en aquesta línia.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament, i felicitats en el dia del seu sant. Bé, el Partit Popular hem presentat unes esmenes en aquesta moció de Junts sobre política forestal. Esmenes per la inacció, per la resignació i per anys de deixar que els nostres boscos, el nostre món rural i el nostre territori avancin cap al risc, la degradació i l'abandonament sense una planificació i sense uns recursos.

Més del seixanta-cinc per cent del nostre territori és superfície forestal. I, per tant, els boscos no es protegeixen sols, sinó que s'han de gestionar. I, quan no es gestionen o no es gestionen bé, es cremen, simplement es cremen, no? I, per tant, la gestió forestal sostenible no és una opció ideològica, sinó que és una necessitat estructural. Per prevenir incendis, per millorar la salut dels boscos, per adaptar-nos al canvi climàtic i per generar oportunitats econòmiques reals, cal fer aquestes polítiques forestals.

Les nostres esmenes, en primer lloc, van en la línia de per què la política forestal no es pot convertir en un nou espai de fragmentació, no pot ser que a cada territori funcioni de manera diferent, de manera diferenciada, amb normes diferents, amb traves diferents. I Catalunya no és aliena a la resta d'Espanya. Per tant, defensem clarament que aquesta política s'ha de desenvolupar des de la cooperació lleial entre administracions i, sobretot, respectant el principi d'unitat de mercat de tot Espanya. Perquè, quan es trenca el mercat, qui ho paga són les empreses i els autònoms.

La segona esmena que hem presentat des del Partit Popular és per posar ordre, simplement per posar ordre i rigor, sobretot, i urgència en la planificació. I, per això, hem defensat aquesta modificació del punt 3, que va en la línia de... En el pla quadriennal que vostès demanen, doncs, entenem, des del Partit Popular, que ha de ser amb mecanismes reals de coordinació amb l'Estat, amb Espanya i amb Europa també.

La següent esmena és per impulsar una esmena fonamental per al futur del sector, que és el foment de l'ús de la fusta com a material de construcció. Si volem que el bosc es gestioni, la fusta ha de tenir mercat, i si volem un mercat fort, doncs hem de generar demanda suficient.

La següent esmena és simplement per a la simplificació real, per disminuir la burocràcia, la paperassa, els terminis absurds, els obstacles que en aquests moments hi són i són molts, no? Per tant, aquestes quatre esmenes presentades pel Partit Popular parlen de llibertat econòmica, de coordinació, d'eficiència i de sentit comú.

Però sí que em permetrà, senyora diputada, un minut final per posicionar-nos sobre els darrers punts d'aquesta moció, i que ja li avanço que hi donarem suport, no? Perquè el que està passant en el delta de l'Ebre és un exemple claríssim de com no s'ha de gestionar, de com no s'ha de gestionar el territori català. Perquè, miri, no es pot pretendre redefinir el domini públic marítim o terrestre a Deltebre, en aquest cas, amb un simple *copiar y pegar*, sense escoltar el territori i, sobretot, sense garantir abans la protecció real d'aquesta zona.

Perquè el que fa el Govern socialista espanyol, doncs, no és protegir el Delta, sinó que és reconèixer la seva regressió. I, per tant, això no ho tolerarem des del Partit Popular. I per això defensem aturar aquest expedient que hi ha des del ministeri en aquests moments.

I, sobretot, també creiem que cal actuar amb mesures concretes: el dragatge de la bocana de l'Ebre i el dragatge de la punta del Fangar. Això és fonamental, això és una necessitat per ecologia, per economia i per al futur de l'Ebre, sobretot, i dels ebrencs.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Joaquim Paladella i Curto.

Joaquim Paladella Curto

Moltes gràcies, president. Conseller, senyors, senyors diputats i diputades... Avui el Grup Parlamentari de Junts ens presenta una moció que podríem definir, amb l'argot de la restauració, com de mar i muntanya. Ens parla d'elements tan dispars com són la gestió forestal i el delta de l'Ebre. És per això que cal definir i separar les diferents propostes i arguments per tal de situar en la justa mesura la posició referent a cada una de les qüestions.

Cal dir també que és la voluntat d'aquest grup parlamentari de fer l'esforç per trobar punts d'acord per intentar que la moció i el conjunt de les propostes siguin el màxim de consensuades i de positives per aportar respostes i solucions a les necessitats d'afrontar una correcta i bona gestió forestal, com també les necessitats urgents del delta de l'Ebre i de la gent del delta de l'Ebre.

Dit això, voldria fer una reflexió que crec importantíssima. En lo que fa referència a la gestió dels nostres boscos i del medi natural que ens envolta, és evident que la proposta que té la moció, i també el conjunt de les esmenes, estan centrades en lo que és la gestió forestal, l'aprofitament dels recursos naturals i de la fusta que poden donar als nostres boscos. Però entenc que és molt necessari fer una reflexió prèvia al respecte. Cal recalcar que per parlar de gestió forestal s'ha de parlar del món rural. I és així. La gestió forestal no deixa de ser una part molt important i imprescindible dels nostres pobles. No podem entendre el medi natural ni els nostres boscos sense la vida que sosté la Catalunya rural.

I sí, la vida al món rural és essencial, i els pagesos i ramaders en són una peça imprescindible, són els que de veritat cuiden el territori. I és per això que les mesures de gestió dels nostres boscos passen també per la importància de que aquests tinguin futur i possibilitats de guanyar-se la vida.

La PAC, els regadius, les ajudes per a la modernització o el relleu professional són també mesures transversals de gestió del territori, també dels nostres boscos i medi natural. I és així; també ho hem de valorar i entendre. Seria un gran error no fer-ho, i crec que el conjunt i el contingut de la interpellació i de la moció cauen en aquest error.

Referent als punts de la proposta, pel que fa referència a la gestió forestal i l'aprofitament dels recursos naturals i de la fusta, hi estem d'acord, i votarem a favor d'aquells punts que parlen de potenciar polítiques que afavoreixen aquesta activitat. També estem a favor d'aportar recursos i afavorir en lo possible una gestió que simplifiqui la gestió burocràtica i la planificació necessària d'una política que asseguri una gestió forestal d'acord amb les necessitats i sempre escoltant i acordant amb el sector.

I entenem també que cal fer una planificació i una gestió adaptada a cada un dels territoris i boscos de les diferents zones de Catalunya, diferenciant la possibilitat de l'aprofitament de la fusta i dels recursos dels diferents boscos i característiques de molt diferents territoris.

Si passem ara a les propostes que fan referència al delta de l'Ebre, ho volem deixar ben clar: estem absolutament a favor de tirar endavant les inversions necessàries per assegurar el futur del delta de l'Ebre. És un espai singular i un patrimoni únic de tots els catalans i catalanes. Per tant, donem suport al pla d'actuacions anunciat pel Departament de Territori amb l'objectiu de revertir la situació de regressió del delta de l'Ebre.

I, respecte del que coneixem com l'expedient d'atermenament del Delta, la nostra posició és clara: donem suport a les alegacions que presenta l'Ajuntament de Deltebre, i així ho hem volgut fer constar en la transacció que hem acordat amb Junts. Tenim la voluntat d'estar al costat de la gent que viu al Delta i de buscar la millor de les solucions per preservar-lo, així com del medi de vida de la gent que hi viu.

També volem fer constar i remarcar el treball, les gestions i l'esforç de la consellera Paneque en ajudar a buscar no només una solució, sinó la millor solució. Per tant, votarem a favor dels punts que hi fan referència. Agraïm que se'ns hagin acceptat les tres esmenes, així com la transacció de tres punts més. Votarem a favor de la resta de mocions, a excepció dels punts 2 bis, 4 i 5 bis, i 10, que ens abstindrem.

Per acabar, i com a persona de l'Ebre que soc, no em puc resistir a fer una curta reflexió. El delta de l'Ebre és una joia que la nostra natura ens ha regalat, i la nostra obligació és preservar-lo. Preservar-lo tots plegats, preservar-lo per a la gent que hi viu i que hi treballa, preservar-lo per la biodiversitat única que acull, i preservar-lo perquè protegir el Delta no és només defensar un espai natural; és defensar una ma-

nera de viure, una manera de ser, una part essencial del nostre país. Perquè, si ens deixem perdre el Delta, no només el perd l'Ebre, hi perdem tota Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes, per tal que puguin fixar la seva posició. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president Rull. Conseller Ordeig, diputats... Catalunya és una terra de muntanyes i boscos. Els Pirineus i el Montseny compten amb més de 2 milions d'hectàrees de verd. L'ecosistema forestal a Catalunya té una funció clau en la cura del medi ambient: protegeix la terra, millora la qualitat i la quantitat de l'aigua, regula la temperatura, ofereix pastura, caça, pesca i productes del bosc.

Hi ha una dada que molts no saben: gràcies als agricultors avui hi ha més arbres. Molts pensen que la desforestació es realitza amb el propòsit de conrear. Tot al contrari; avui en dia, gràcies al treball dels pagesos que han impulsat la producció en les zones més productives i la regeneració en les zones més marginals, Catalunya ha incrementat 200.000 hectàrees de bosc en les darreres dues dècades. Podem així afirmar, doncs, que els agricultors són els guardians dels nostres boscos.

D'aquesta coexistència es van originar les nostres llegendes: les divinitats peludes del bosc, les fades del Montseny o la llegenda de la Molsosa, esperit dels boscos que es presentava davant dels carboners que talaven sense mesura i els advertia del càstig. Els carboners li tributaven el ball cerimonial abans d'iniciar la campanya. Tots sabien que la biomassa, la llenya, el carbó eren un regal si es recollien amb equilibri.

Malauradament, les agendes globalistes, les polítiques verdes i climàtiques, la competència deslleial dels aliments procedents de tercers països, la pèrdua de la sobirania alimentària i l'excessiva burocràcia estan asfixiant el nostre sector primari. Això comporta l'abandonament del camp i el despoblament del món rural, la qual cosa ens obliga, més que mai, a focalitzar el treball amb més inversions i prevenció en matèria d'incendis.

A VOX entenem que aquesta gestió forestal sostenible i responsable ha d'incloure el pasturatge, la silvicultura o la ramaderia extensiva. Ha de promoure l'explotació forestal i l'extracció dels seus recursos, com els micològics, la resina, el suro, els fruits, o recol·lectar llenya i matolls per a biomassa. S'ha de desbrossar, s'han de fer tals selectives i tenir la màxima diligència en la detecció ràpida d'incendis i crear o netejar els tallafocs. Tot això és, efectivament, el que feien els nostres avantpassats. Això té un nom: tradició, respectar la nostra cultura. És necessari mantenir l'equilibri entre tradició, ciència i territori. Si gestionem de forma responsable, el bosc respira, es renova i ens proporciona riquesa sense desaparèixer. Cal defensar la caça com a mesura de control cinegètic i evitar així danys a l'entorn forestal. També cal fomentar l'ecoturisme, que genera ingressos als pobles i permet que els visitants gaudeixin de la bellesa i la biodiversitat dels ecosistemes forestals.

Cal també una planificació amb criteris tècnics i no ideològics, i també amb inversions econòmiques i recolzament dels propietaris privats. Tant els separatistes com els socialistes, amb el seu fanatisme climàtic i normes verdes urbanocèntriques, mostren menyspreu al món rural. S'omplen la boca de Catalunya, però no cuiden a qui diuen representar. I això no és catalanisme; això és hipocresia i traïció a les nostres arrels. *(Alguns aplaudiments.)*

Pel que fa al delta de l'Ebre, en aquesta moció recolzem el pla de protecció del delta de l'Ebre, tot i que considerem que les inversions pressupostades seran insuficients per resoldre les causes estructurals de la regressió que pateix el Delta, com és la man-

ca de manteniment de les barreres i la progressiva pèrdua de sediments i de superfície. La pèrdua de sediments del Delta, l'erosió costanera, l'entrada d'aigua salada, la salinització de la terra, la contaminació d'origen industrial, productes químics o plaguicides amenacen la supervivència d'aquest ecosistema protegit. Problema que porta anys en la palestra sense resoldre per culpa de les polítiques ideològiques i l'apocalipsi climàtic de socialistes i separatistes. Cal actuar de forma immediata, sense estridències ideològiques, perquè, quan es parla de protegir el Delta, la natura i les persones que viuen del seu entorn, tot el que no són efectes és literatura.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bona tarda, conseller, diputades, diputats. Avui debatem una moció que tracta qüestions aparentment molt diverses entre elles, com poden ser l'atermenament del Delta i la gestió forestal. Però, de fet, sí que hi ha una certa línia de connexió, com és l'explotació industrial.

Referint-nos, en primer lloc, a la vessant forestal de la moció, és cert que la massa forestal catalana necessita una gestió planificada i orientada amb criteris de sostenibilitat ambiental i alhora d'un millor aprofitament per al desenvolupament territorial i ecològic del país. Perquè la política forestal és política de país. És una política de seguretat, de sobirania ecològica, de transició climàtica, de cohesió territorial i de fixació de la població i de salut pública. I una política de país no pot dependre de la voluntat individual.

Compartim amb la moció la necessitat de dignificar el sector forestal, però rebutgem la mercantilització dels nostres boscos. La gestió forestal no pot ser només una qüestió de rendiment econòmic privat; és una qüestió de sobirania ecològica. Explotació forestal industrial no és gestió forestal. Les dades no enganyen. Amb aquest model només actuem en un cinc o un sis per cent del nostre bosc. Però, què fem amb el noranta-quatre per cent restant?

Aquesta proposta resulta, a més a més, en certa forma, insostenible per a les petites empreses del territori, que estan desapareixent progressivament perquè no tenen capacitat de competir amb l'especulació de les més grans, però sobretot ignora la solució més eficient i més sostenible que tenim: la pagesia i el pasturatge. Netejar una hectàrea amb motoserres té un cost prohibitiu; fer-ho amb ramats de pastura és viable, és ecològic i és transformador. I, en canvi, és una opció que no es contempla.

Si avui tenim els boscos tan carregats de massa forestal, no és només per falta de tals; és perquè hem anat progressivament abandonant les nostres pastures, també algunes terres de conreu. I això condueix a la necessitat de redefinir què vol dir gestió sostenible. Sostenible és que hi hagi algú vivint a la terra, treballant-la i mantenint-la viva tot l'any. No és sostenible pagar milionades perquè una gran empresa talli aquests elements forestals i marxar. No hi ha prou pressupost públic per netejar tot Catalunya amb màquines.

Mentre el model de la moció centralitza el benefici en grans empreses, en canvi, el model de pastures el reparteix entre els ramaders locals. Fa cinquanta anys no hi havia incendis de sisena generació. I no és que s'explotés més la fusta, però sí que és cert que el model era més sostenible perquè hi havia més ramats i més camps conreats que feien de tallafocs naturals. Cal, doncs, recuperar el mosaic agroforestal amb conreus i pastures per a una gestió forestal autènticament sostenible, recuperant aquests conreus que han anat deixant pas a bosc jove i potenciant la ramaderia extensiva i el pasturatge en zones forestals estratègiques com a eina de gestió del risc d'incendis.

Davant la proposta d'activar el mercat de fusta mitjançant lliure concurrència, reclamem un equilibri ecològic real entre rendiment econòmic i preservació de la biodiversitat, compatible amb els interessos de la ciutadania. No és acceptable que tots els costos de la gestió forestal vagin a càrrec de l'Administració, mentre els guanys derivats de l'explotació forestal, en canvi, pertanyen en exclusivitat als propietaris i propietàries. Una planificació pública, doncs, és necessària com a garantia d'una gestió forestal sostenible.

I una petita referència als plans de prevenció dels parcs naturals. Ahir en parlàvem –una pregunta del nostre grup. El termini que fixa la moció ens sembla excessiu. Parla d'un any, tenint en compte que fa quaranta anys que es van donar sis mesos per redactar-los i per aprovar-los.

I anem a la segona part. Parlem del Delta. Però parlem-ne de debò, i no de forma merament reactiva. Proposen aturar l'atermenament i fer dragatges a la bocana i al Fangar com si fossin la solució definitiva. Però, fins quan seguirem posant pegats? El que el Delta necessita no és només moure sorra per mantenir la navegabilitat a curt termini; el que cal és una estratègia integral de sediments i de protecció davant la regressió. Demanen dragatges per afavorir aqüicultura i pesca, i estem d'acord amb la urgència. Però, sense una gestió real del riu i sense prioritzar la regeneració ecosistèmica a l'explotació de recursos, el Delta seguirà retrocedint.

No podem seguir aplicant polítiques de dragatge i marxar. Exigim mesures efectives que garanteixin que les activitats econòmiques del Delta tinguin futur, perquè el territori mateix té futur. Tenint en compte que un percentatge elevadíssim dels sediments que haurien de protegir el Delta estan bloquejats als embassaments, mentre la costa retrocedeix quinze metres l'any, vostès ens parlen de dragatges puntuals. O abordem el dèficit de milions de tones de sediments –i acabo, president– o el Delta que avui diuen defensar haurà perdut la meitat de la seva superfície abans de final de segle. Per tant, necessitem menys propostes de caràcter reactiu, més propostes de caràcter estructural i més defensa de la integritat i del futur del delta de l'Ebre.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I, per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà i Detrell

Bona tarda a tothom. Conseller, diputades, diputats... Bé, d'aquesta proposta que ens presenta Junts, la majoria de punts els compartim, també amb les esmenes que han anat incorporant. Pensem que és un tema que cal debatre'l més. Però, més enllà de debatre'l, el que cal és que es faci la feina, perquè és evident que portem molts anys perduts i endarrerits en la gestió forestal del nostre país.

I després això ho lamentem quan venen períodes de grans incendis, que ara ja no només són a l'estiu, sinó que poden passar al llarg de l'any a causa del canvi climàtic. I, per tant, és evident que calen polítiques molt més clares i uns recursos econòmics suficients per portar-ho a terme.

Per tant, quan ens proposen aquests punts per fer una gestió forestal sostenible i per garantir la prevenció d'incendis, nosaltres hi estem d'acord, però sempre que també pensem en el medi ambient i en que aquesta gestió sostenible –perquè ara la paraula «sostenible» ja la utilitza tothom i per a tot– no es perverteixi. És a dir, no convertim els boscos només en un negoci, sinó que els boscos tenen moltes més funcions, més enllà de fer fusta. Tenen una funció ecològica molt important, i no l'hem de perdre de vista.

De fet, en algun dels punts ens proposen partides ja concretes, estables, plurianuals, quantificant els suports, que a nosaltres el que ens fa una mica de por és que posem aquestes quantitats, que venim de molt poc i de cop volem anar a molt. I això no

sé si és assumible pel sector d'un dia per l'altre, passar de ser una cosa petita a tenir molts recursos. Segurament, no serà eficient del tot. El que s'hauria de fer potser és una escalada progressiva, més realista amb la realitat que tenim; no perquè estiguem en contra de posar-hi aquests diners, sinó perquè ja ens adonarem que, si s'hi posen, potser el sector no els podrà assumir amb la rapidesa que nosaltres voldríem que ara, de cop, se solucionés tot el problema d'un dia per l'altre, quan portem anys arrossegant aquest problema.

I indicatiu és, precisament, un dels punts que porta aquesta proposta de Junts. Perquè, clar, quan parlen que els parcs naturals no tenen plans de prevenció d'incendis, és que és veritat. Justament, fa unes setmanes, al *Crític* sortia un article on feien referència a unes preguntes parlamentàries que vam entrar la CUP sobre aquest tema. I l'article explicava que, arran de la resposta, havíem vist que nou parcs no tenien els plans de prevenció des de fa..., tot i que la llei fa quaranta anys que es va fer. També és veritat que no tots els parcs venen de fa quaranta anys, però també és veritat que Junts ha governat aquests darrers anys. I, justament, recordo, si no recordo malament, que portava Territori, i alguna responsabilitat també hi deu tenir.

I aquests plans no es fan d'avui per a demà. Sí que s'haguessin pogut fer fa cinc anys, o fa sis anys o fa quatre anys, i tenir-los avui, però no crec que amb els terminis que diuen els tinguem –una feina que no s'ha fet durant tants i tants anys. Que nosaltres, evidentment, reclamem i, a més, ens preocupa. Perquè a l'incendi de Paüls, al juliol del 2025, al Baix Ebre, de fet, nosaltres vam fer públic que no hi havia aquest pla de prevenció en el propi Parc Natural dels Ports. Ho vam posar sobre la taula i després la premsa se'n va fer ressò. I a partir d'aquí el Govern va començar a actuar, no?, perquè, per desgràcia, això va així: fins que no surt a la premsa i es posa sobre la taula, bé, es mouen poques coses o es mou lo de sempre, no?, la gestió forestal mínima, i lo altre, a poc a poc. Per tant, aquí també hi té responsabilitat Junts per Catalunya. Però està bé que ho proposin i està bé que el Govern ho assumeixi, i amb el temps que necessiti, perquè crec que per fer aquests plans..., no es fan d'un dia per l'altre. Doncs ho facin.

I que no es posi l'excusa –sobretot el Govern– de que hi han alguns parcs que són espais sense risc. En tot cas, la llei no diferencia el que uns consideren que no té risc i el que sí que en té. El que diu la llei és que tots els parcs n'han de tenir. En tot cas, el que es faci per a aquests que tenen menys risc..., ja s'especificarà que tenen menys risc, però la llei diu que tots l'han de tenir. Per tant, nosaltres el que demanem és que es faci a tots, encara que en alguns sí que anirà molt més ràpid perquè realment tenen moltes menys possibilitats d'incendi.

I amb l'Ebre, totalment d'acord, el que passa (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) al delta de l'Ebre –i acabo, president. No podem estar d'acord amb l'atermenament que ens proposen, perquè no va lligat en cap cas a mesures per disminuir la regressió del Delta, perquè això l'Estat no ho contemplava. Per tant, mentre no es trobin solucions pactades amb tot el territori, no hi podem estar d'acord. I, evidentment, estarem al costat de la gent del delta de l'Ebre, que demana que es facin les coses correctament i que es posin els recursos suficients per evitar més regressió del Delta.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Començarem amb una idea molt clara: el repte no és planificar més el bosc, sinó fer possible que el territori el pugui gestionar. A Catalunya no ens fa falta bosc; el que ens fa falta és una economia forestal que el faci viable. I la moció que debatem aborda dues qüestions molt importants: l'economia forestal i el delta de l'Ebre. Tot

i reconeixent la gravetat de la situació del Delta i després de la planificació d'actuacions que ens va fer ahir la consellera, avui ens centrarem en el bosc, que és un dels grans reptes territorials del nostre país.

Catalunya és un país majoritàriament forestal: el seixanta-quatre per cent del territori és bosc, i aquesta superfície no para de créixer. Aquest creixement va acompanyat d'un problema: l'abandonament rural i la manca de gestió. Cada any, els nostres boscos generen molta més fusta que no n'aprofitem: només n'utilitzem aproximadament un terç, molt lluny dels nivells d'altres països europeus. Això s'explica per diversos factors: una orografia complexa, amb espècies amb menor valor industrial i, sobretot, una propietat molt fragmentada. Prop del vuitanta per cent d'aquest bosc és privat i està repartit entre centenars de milers de propietaris amb finques petites. Així és molt difícil construir una economia forestal sòlida.

El resultat és una activitat econòmica molt feble, una indústria poc desenvolupada i una acumulació creixent de biomassa als boscos, mentre la regulació no ha parat d'augmentar. Avui hi han més normes i més controls, però no una millor gestió. Sovint, els propietaris tenen dificultats per actuar amb agilitat sobre el seu propi terreny. Això genera una gran contradicció: demanen als propietaris que gestionin el bosc, però alhora limiten la seva capacitat per fer-ho. I després es sorprenen d'incendis, de plagues o del deteriorament del territori.

La moció conté elements positius, com el reconeixement de la necessitat de reforçar la gestió forestal, impulsar la bioeconomia i millorar la coordinació. Però es queda curta, perquè continua posant el focus més en la planificació i més instruments administratius, quan el problema principal no és aquest. El que cal és facilitar l'activitat econòmica, i l'Administració no ha de gestionar el bosc, però sí crear les condicions perquè el territori el pugui gestionar.

En aquest sentit, proposem tres línies d'actuació: primer, invertir en infraestructures forestals –camins, accessos i logística– per reduir costos i per fer viable l'explotació; segon, simplificar la burocràcia per permetre una gestió més àgil, i tercer, incentivar fiscalment els propietaris que gestionin el bé del bosc. A més, cal impulsar la indústria forestal i la de la biomassa, perquè sense transformació industrial no hi ha economia forestal.

En definitiva, o fem viable que el territori gestioni el bosc o continuarem acumulant problemes. No és una qüestió forestal; és qüestió de model de país. El bosc català no es resoldrà amb més regulació, sinó fent-lo viable perquè així sigui viu per a qui hi treballa. Només així passarem d'un bosc abandonat a un bosc gestionat, productiu i viu.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la diputada senyora Irene Negre i Estorach.

Irene Negre i Estorach

President, no em prengui el temps, que el felicitaré. (*L'oradora s'adreça al president per felicitar-li l'onomàstica.*) Moltes felicitats! (*El president fa un gest d'agraïment.*) Bé, diré «el felicitem», de part de tots, perquè, si no, quedo malament.

Ara ja podem començar. En primer lloc, moltes gràcies per les aportacions dels grups parlamentaris, tant del PSC com d'Esquerra com del PP, que han fet que aquesta moció al final siga molt més de consens i que tinga una solució real al territori.

Pel que fa als Comuns, sempre tenen l'alliçonament de que viuen a Barcelona i volen ensenyar-los, als pobles, com han de viure. I jo els hi dic que el que haurien de fer és aprendre com viuen els pobles per saber com s'ha de viure a Barcelona. (*Alguns aplaudiments.*) Escoltin també els experts, perquè les pastures són importants, però cal més que les pastures per gestionar actualment el tema dels

boscós; cal un pla de gestió forestal, evidentment, sostenible. Aquesta gestió forestal té un cost estructural, i cal assumir-lo com a país. Aquesta moció reforça la governança del sector, amb espais com la Taula Intersectorial Forestal, participant-hi, i incorpora elements claus com l'impuls de la fusta en la construcció o el reconeixement del paper dels propietaris forestals.

Estem davant d'una proposta àmpliament compartida per la cambra, com hem vist. Avui el que aprovem no és un punt d'arribada, sinó un punt de partida, perquè Catalunya té un problema de gestió i no un problema de diagnòstic, que el tenim clar. Si no fem viable econòmicament aquesta gestió forestal, continuarem exactament igual: amb més bosc, més risc i menys capacitat de resposta.

I, com a referència final al delta de l'Ebre, aquesta moció incorpora un element clau i molt clar: no acceptem el model que assumeix el retrocés del Delta. I, aprofitant les paraules de la diputada del PP, dir-li que aquesta cooperació lleial que ens demanava vostè en algunes de les seves propostes d'esmena també hauria de ser una cooperació lleial de cara al territori, i no presentar expedients d'atermenaments d'esquena al territori i no respectant la veu que tenim des de casa nostra. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* El Delta no es resigna, el Delta es defensa. I –acabo, president– avui hem estat capaços d'acordar el què. Ara toca, conseller, demostrar que també serem capaços de fer.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-unè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals

302-00223/15

I el punt vint-i-unè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques culturals. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts, i per fer-ne l'exposició té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Bon dia. Bona tarda, president, diputades, diputats, consellera. Bé, l'objectiu d'aquesta moció era abordar un increment estructural del pressupost de Cultura, buscar també més transparència en la comptabilització i intentar saber quin és el valor real que el Govern li dona a la llei de drets culturals.

(L'orador acompanya l'exposició amb rètols amb les quantitats que esmenta.)

Mirin, actualment, amb dades del Conca, la despesa per habitant a Catalunya en cultura són 182 euros, segons el darrer informe. A Espanya són 219 –estem una mica per sota. La mitjana europea, segons l'Oficina Estadística de la Unió Europea, són 275 euros. Si ens n'anem als països més avançats de la Unió Europea, estem parlant de 380.

Bé, no ens quedarem amb la xifra dels 380, sinó que ens quedarem amb la dels 275, la qual cosa vol dir que el Departament de Cultura de la Generalitat i el conjunt d'administracions que inverteixen en cultura, essencialment el món local, que són els ajuntaments i les diputacions, haurien de tenir un pressupost de 2.234 milions d'euros. Actualment, en tenim 1.458, que és una mica menys del que es demana. Per tant, tenim un dèficit de 776 milions d'euros a Catalunya. És interessant veure, a més, segons dades del Conca, com es distribueix aquesta aportació per part de l'Administració pública: el trenta-tres per cent el posa el Govern de la Generalitat, i l'Administració local –diputacions i ajuntaments– posa el seixanta-set per cent –déu-n'hi-do.

Si partim del compromís que va adquirir la consellera, el Govern, quan s'aprovin pressupostos, de 524 milions d'euros en el Departament de Cultura, arribem al cap del carrer i sabem que ens falten 213 milions per arribar a la mitjana europea. A qui li faltaran més milions? Doncs a l'Administració local: 520 milions. Ves per on, l'Administració local... Nosaltres tenim bastants alcaldes; els companys d'Esquerra, també; vostès en tenen alguns menys, però caldria tenir-ho en compte. Una bona notícia: si posen aquesta diferència de diners, arribem al dos per cent del pressupost no financer, que és el càlcul que vostès utilitzen. Per tant, amb aquests milions que faltarien aconseguiríem arribar al dos per cent. Si ho fem una mica com proposem nosaltres, ens quedem a l'u i mig, perquè nosaltres parlem del pressupost total del sector públic de la Generalitat.

De totes maneres, a Junts ens agrada mirar una mica més amb visió europea, i hem agafat Alemanya, un model on hi han els *länder*, que serien les regions –podria ser semblant a les nacionalitats i a les comunitats autònomes nostres. I allà resulta que el pes és una mica diferent: els *länder* posen el cinquanta-sis per cent del pressupost; l'Administració local en posa el quaranta-quatre; per tant, en posa una mica menys. Quedaria un pressupost una mica més compensat, sobretot si tenim en compte que a Catalunya la Generalitat té competència exclusiva en cultura. Amb aquests càlculs que nosaltres proposem, l'Administració local n'estaria molt a prop: només li faltarien, entre tots els ajuntaments i les diputacions, 15 milions d'euros. En canvi, consellera, una mala notícia: a la Generalitat li faltarien 719 milions d'euros per posar. És a dir, nosaltres estem més per aquesta tasca d'intentar no anar amb un pressupost tan carregat sobre els ajuntaments.

Per això hem proposat en aquesta moció aquesta idea del tres per cent, que som conscients de que no ens compraran. Però la realitat és que els hi diem perquè creiem que és útil. Perquè, segons el nostre càlcul, amb aquests números d'Alemanya, que és un país en qui emmirallar-se en aquesta matèria, doncs, sobre el pressupost total de la Generalitat estaríem parlant del dos i mig –això segons el càlcul nostre–, però és que sobre el seu càlcul seria el tres i mig. Per això els hi proposàvem que poséssim el tres per cent, per facilitar-los una mica la feina.

Bé, en tot cas, la nostra moció sobretot pretén això, trobar una distribució més equilibrada dels increments pressupostaris, amb respecte al reequilibri territorial i a la simplificació administrativa.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha hagut un grup parlamentari que hi ha presentat esmenes; és el Grup Socialistes i Units per Avançar. I per defensar-les té la paraula la diputada senyora Rocio Garcia Pérez.

Rocio Garcia Pérez

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellera, bona tarda. Voldria començar la meva intervenció agraint la presentació d'aquesta moció sobre polítiques culturals. Sempre és positiu fer aquests debats, però agraeixo sobretot el to, el to que finalment ha emprat avui, que ens ha permès també acordar aquests dies quatre transaccions. Perquè pensem que el diputat Bertran ha agafat un camí una mica distant de la dura interpel·lació que li va fer a la consellera el passat Ple.

Voldria recordar-li que es pot fer oposició al Govern –de fet, és recomanable– amb responsabilitat, amb cortesia parlamentària, fent propostes des de la correcció, des de la bona educació. Però voldria dir també –com ens va recordar ahir i els hi va recordar ahir el molt honorable president Salvador Illa– que caldria que alguns fessin memòria del que han fet quan han governat i què ha passat aquests darrers quinze anys. Jo també tinc paperets, però no cal que els presentem. Quan vostès governaven vam trobar les retallades més grans en matèria cultural, i per

això som on som, evidentment. Està molt bé el que presenta, però si no les haguessin retallades ara no estaríem com estem. (*Alguns aplaudiments*).

I sí, diputat, vostè mateix hauria de revisar el que ha fet el seu partit en matèria cultural quan ha governat; trobaria aquesta manca d'inversió de la Generalitat en polítiques culturals. I ara, al març del 26, la realitat cultural és una altra molt diferent, perquè l'estratègia del Govern de la Generalitat és continuar impulsant la cultura com un sector estratègic dins de les polítiques de desenvolupament econòmic, social i territorial de Catalunya. Es reconeix el valor econòmic, social, del sector cultural i de les indústries culturals i creatives, que estan generant un 3,5 per cent del PIB de Catalunya i un cinc per cent d'ocupació. I perquè també s'han posat en el centre de l'acció pública les persones i els drets culturals.

El Govern, doncs, vol incrementar la inversió en polítiques culturals per al 26 amb un trenta per cent més respecte al pressupost del 23. Nosaltres defensem que la cultura necessita amplis consensos, pactes, acords i molta responsabilitat de tothom per posar-nos al dia i també al costat dels sectors de la cultura, de les seves empreses, entitats, persones creadores, professionals i treballadors i treballadores de la cultura.

Des del PSC sempre hem contribuït a fer avançar el país –no sé si tothom pot dir el mateix–, però pensem que també cal tenir memòria, com estava explicant. I des del 2010, que vostès governaven la conselleria de Cultura, fins al maig del 2021, que va arribar la consellera Natàlia Garriga, la Generalitat no va començar a invertir realment en cultura. Aquesta és la realitat, a part de la que ens ha ensenyat, per avançar cap a aquest dos per cent. Aquesta és la realitat, doncs. Són dades objectives, poden consultar-les, però de forma correcta, no com va fer al passat Ple, esmentant algunes declaracions d'algun diputat que no és present a l'hemicicle i que estaven bastant distorsionades.

Bé, sense oblidar d'on venim, els sectors culturals i la ciutadania volen mirar el futur amb esperança. I nosaltres ho diem clar: Catalunya necessita pressupostos, i la cultura no pot perdre aquesta gran oportunitat que tenim per arribar a una fita històrica, amb la qual arribarem a l'1,7 per cent, més a prop del dos per cent, el compromís d'aquesta legislatura. Perquè no hem d'oblidar que el 2023 érem a l'1,5 per cent. I sí, recordem que el Grup de Junts coneix la forma de càlcul de les polítiques culturals que es fa sobre el pressupost de la Generalitat, exclosos els fons finalistes i financers. És un acord –és un acord– fet també amb vostès. Estan bé, aquestes propostes, però no facin invencions ni vulguin ara enganyar a ningú. Els sectors culturals ho tenen clar, i jo crec que aquí majoritàriament tothom també.

Però, bé, nosaltres volem mirar cap endavant pel bé de la cultura. Valorem que s'hagi fet, s'hagi presentat aquesta moció. Tenia dotze punts, a la qual nosaltres vam registrar deu esmenes. Només n'hem pogut transaccionar quatre. El grup proponent ha retirat un punt. Per tant, la moció que votarem no recull la literalitat de les nostres propostes, però sí que pensem que millora el text definitiu, i hem pogut incorporar les accions que ja està fent el Departament de Cultura. Per exemple, la redacció del pla d'equipaments i serveis culturals de Catalunya, que s'està fent al costat del món local, de la mateixa manera que estem avançant en consolidar la perspectiva feminista en les polítiques culturals. Que, per cert, la paraula «feminista» no hi apareix; no sé si és un oblit del diputat o ha estat voluntari.

Recordar que creiem en la participació, en els consensos. Per tant, el Govern i el Departament de Cultura treballen ja per arribar a un acord entre les diferents administracions públiques per establir aquesta inversió cultural, equiparant-nos a la mitjana europea. I el nostre grup, per tant, farà un exercici de responsabilitat i votarem gran part dels punts favorablement. D'altres entendrà que no els acceptem, perquè estan fora de tots els acords socials i culturals, ni apareixen al seu programa electoral (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*), que, per cert, m'he llegit i té importants buits.

Per tant, des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i també del Govern i del departament, treballem per enfortir el sistema cultural de Catalunya –gràcies, president–, sempre escoltant el món local, els sectors culturals i acordant amb els municipis i les entitats i amb el món de la cultura els grans acords per arribar a aquest quart pilar de l'estat del benestar.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I ara obrim el torn per tal que els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes es puguin posicionar. I, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades... Diputat Bertran, sento decebre'l; jo no porto cartellets. Per tant, ho haurem d'explicar amb paraules. En primer lloc, voldria començar agraint al diputat Bertran i al Grup de Junts per Catalunya la presentació d'aquesta moció, perquè parlar de cultura al Ple sempre és positiu. És un pilar fonamental a la nostra societat, i crec que en els temps que corren encara més. És a dir, l'aposta per la cultura en el moment actual crec que és més necessària que mai.

Voldria començar dient-li que estarem d'acord amb la immensa majoria dels punts i hi votarem a favor: el reconeixement del valor econòmic i social de la cultura, impulsar un acord entre diferents administracions públiques per establir una inversió cultural per habitant, garantir un repartiment equitatiu tant des del punt de vista dels diferents sectors de l'àmbit cultural, dels diferents actors, com també des del punt de vista territorial.

Però jo em voldria aturar en els punts de discrepància, que també hi són. Perquè –ara ho deia la diputada Garcia– vostès en aquesta moció es treuen de la màniga el tres per cent. I jo em pregunto: i per què no el quatre o el deu o el trenta-tres per cent? És a dir, hi ha un consens del sector, hi ha un consens àmpliament votat en aquest Parlament, que se situa en el dos per cent. En les seves xifres vèiem que, en la proposta de pressupostos que es va presentar per part del PSC i de Comuns, la xifra se situava en l'u i mig per cent; per tant, molt lluny d'aquest dos per cent i la meitat del tres per cent que proposen.

I jo crec que està bé que des de l'oposició siguem exigents, empenyem el Govern; és el que ens toca. Però crec que també hem de fer un exercici de realisme i hem de fer un exercici de responsabilitat. I, parlant del tres per cent quan entre tots plegats –i jo crec que la responsabilitat ha de ser compartida i n'assumim la nostra part– no hem estat capaços d'arribar al dos per cent, crec que fem un flac favor a la ciutadania, al sector, generem confusió, i el que fem és generar desafecció, i crec que això no toca. Per tant, hi votarem en contra. No perquè no estiguem d'acord amb apostar econòmicament per la cultura; evidentment que hi estem d'acord. Però, com deia, aquest dos per cent és la xifra de consens. Crec que faríem un favor tots plegats ballant en la negociació de pressupostos per apropar-nos a aquest dos per cent. Jo crec que haguessin fet més un favor posant l'1,9 a la seva moció que no pas posant aquest tres per cent.

Perquè està bé ser molt exigents, està bé fer aquestes proclames, però jo crec, com deia la diputada Garcia, que al final el compromís amb una àrea es demostra amb els recursos que s'hi destinen. I jo recordo que el 2021 la consellera Natàlia Garriga al Govern Aragonès agafava una conselleria de Cultura que venia d'una conselleria de Cultura de Junts, des de feia uns quants anys, que tenia el seu pressupost o el pes del pressupost de Cultura en l'1,1 per cent. Després hi va haver una proposta de pressupostos que parlava de l'1,7 per cent l'any 2024 i que Junts per Catalunya també va tombar. Per tant, està molt bé fer proclames, està molt bé fer mocions, però quan es demostra és amb responsabilitat política. I aquí no enganyem a ningú: aquell 1,7 tenia

Política Lingüística; ara és una conselleria a banda. I jo crec que tots hem de fer un esforç perquè aquest dos per cent sigui Política Lingüística a banda, perquè Política Lingüística no es pot incorporar o no s'ha de posar en el pressupost de Cultura, perquè ha de ser una política transversal del Govern de la Generalitat. Jo crec que aquest també és un consens.

I, per tant, diputat Bertran, i diputats i diputades de Junts, jo els demano que ens ajudin a treballar per a un millor model de finançament. Perquè vostès, com nosaltres, saben que existeix un dèficit fiscal, saben que els comptes de la Generalitat estan ofegadíssims. I, per tant, per garantir el dos per cent en Cultura, i per garantir tants altres recursos en sectors com la salut, com l'educació, tan necessitats avui en dia, el que necessitem és un nou model de finançament i el que necessitem és eixugar aquest dèficit fiscal, i el que necessitem és tenir la clau de la caixa.

Hi ha dues maneres de fer política: una és arromangar-se, posar-se a treballar, assumint equivocacions, assumint que no sempre acaben de sortir les coses com un voldria, i l'altra és mirar-s'ho des de la barrera i dir: «Jo ho faria millor.» I aquí és on està instal·lat Junts per Catalunya. I ja sabem que vostès ho farien millor; això és el que ens diuen. El que els animem és que s'arromanguin, que es posin a treballar, que s'equivoquin, que sumin els esforços, que facin pinya, com diem els castellers, perquè jo crec que la cultura i el país ho agrairan.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Bé; gràcies, president. Consellera, diputats i diputades... Avui Junts ens presenta una moció d'aquestes que en essència està bé –està bé–, però són les clàssiques promeses, ja molt gastades, la veritat, que fa segles que tothom pregona i que tothom porta any rere any, elecció rere elecció, en el seu programa electoral. Són grans titulars que, la veritat, sonen molt bé, que ningú discuteix, però que després, quan arriba el moment de governar, acostumen a quedar en paper mullat. Perquè és molt fàcil comprometre's des de l'oposició, és molt fàcil fer discursos ambiciosos quan no tens la responsabilitat de gestionar ni de prioritzar. I cregui'm, senyor Bertran, que no ho dic per defensar els senyors del PSC ni d'Esquerra Republicana; ho dic perquè comparo el que diu aquesta moció amb el que han fet quan vostès han governat.

Miri, senyor Bertran, ha fet vostè una intervenció molt didàctica –molt didàctica, la veritat, no l'hi negaré–, però és que vostès han governat durant molts anys. Han tingut responsabilitats directes, han gestionat pressupostos i han pres decisions, i la realitat és que no han fet absolutament res del que avui ens porten aquí com a proposta. Demanen que el pressupost en Cultura arribi al tres per cent. Doncs ostres, fantàstic! Tant de bo! Jo crec que hi estem tots a favor. És un objectiu que pot compartir absolutament tothom en aquesta cambra, perquè ningú discuteix que la cultura és un pilar fonamental i que necessita més recursos. Però l'últim pressupost que van fer vostès quan ostentaven la conselleria de Cultura era inferior a l'u per cent –inferior a l'u per cent. Clar, ara volen també que s'assoleixin els 275 euros de despesa en cultura per habitant per assimilar-nos a la mitjana europea. Fantàstic! Tant de bo! L'hi torno a dir. Però, ostres, quan vostès governaven la despesa *per capita* era irrisòria.

Per tant, no només han tingut una despesa que quan governaven era molt per sota de la mitjana europea, sinó molt per sota també del que és exigible per a un govern que vol dir que està a favor de prioritzar la cultura. I això és una realitat, senyors de Junts, que no poden negar i que no poden amagar.

Ara bé, el punt 5 de la moció els he d'admetre que ja m'ha semblat un pèl massa, inclús per a vostès. Demanen que es garanteixi un repartiment equitatiu dels increments pressupostaris, és a dir, de les subvencions. Home, em sembla que tenen

vostès una mica de barra. Recorden l'informe de la Sindicatura de Comptes de l'any 2023? Doncs si el recordessin, crec que tindrien una mica més de prudència a l'hora de fer segons quin tipus de propostes i segons quin tipus de discursos, perquè en aquest informe es constata que quan vostès eren al Govern, senyors de Junts –i cito textualment–, «hi havia una elevada concurrència de les subvencions directes». És a dir, el nombre de beneficiaris de les subvencions es va reduir, però les ajudes directes es van incrementar en 62 milions d'euros. Què significa? Molta menys gent rebia molts més diners. I ho feia, a més, a través de mecanismes que eren totalment arbitraris, és a dir, a dit.

I en mans de qui anaven a parar aquests diners? Doncs, home, ens ho podem imaginar: sempre en mans d'entitats com Acció Cultural del País Valencià, la qual va pagar les obres de la seu amb diners de tots els catalans; Plataforma per la Llengua, que aquests sempre hi són quan es tracta de trincar, i tot el conjunt d'entitats sempre alineades i fins i tot organitzadores de les manifestacions del procés. I això, senyors de Junts, és el que ens grinyola del seu discurs, que vostès parlen de transparència i parlen de grans objectius, però, quan han tingut l'oportunitat de governar, el que han fet és exactament el contrari.

Per tant, senyor Bertran, vostès presenten propostes que estan bé, que poden sonar bé i que fins i tot podem compartir, però que no tenen res a veure amb el que han fet vostès quan eren al Govern. I aquesta és la gran qüestió de fons: la diferència entre el seu discurs i el que practiquen quan governen.

Malgrat tot això, doncs, votarem a favor de pràcticament tot, perquè entenem que moltes de les propostes van en una bona direcció, i perquè creiem que la cultura, evidentment, necessita més suport.

Però els demanem una cosa molt senzilla: és que facin autocrítica –facin autocrítica–, perquè crec que la necessiten. I potser això, en un futur, els ajuda a guanyar una miqueta més de credibilitat.

Moltes gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bona tarda. La cultura és una activitat humana lliure, universal, intemporal, que emana de la dimensió espiritual de la persona, moguda per la cerca de la bondat, de la bellesa, el bé. Atributs, aquests, que són fonamentals per construir una societat basada en la cohesió i la prosperitat. (*Alguns aplaudiments.*) Juntament amb l'educació, la cultura és el fonament de tota societat que es preï, perquè els principis regeixen els actes.

Bé, els senyors de Junts ens presenten en aquesta ocasió tot un plegat de solucions errònies que, si s'apliquen finalment, mantindran emmanillada la cultura. Junts demana el tres per cent d'inversió dels pressupostos de la Generalitat en Cultura, per encarar –diu– els nous reptes de la futura llei de drets culturals.

No, si el que han d'exigir vostès és solucionar els problemes d'ara, actuals, del sector cultural, que, bàsicament, els podem resumir en tres: l'alta inestabilitat laboral, els salaris baixos i la intermitència dels contractes d'artistes i de tècnics; dos, la dificultat d'accés universal a la cultura si no ets de Barcelona o de l'àrea metropolitana de Barcelona, i tres, el saqueig patrimonial cultural per a les empreses d'intel·ligència artificial que entrenen els seus models amb obres protegides sense autorització ni compensació econòmica.

Junts ara diu, a més a més, que, bé, el tres per cent. Però, quan van governar o quan recolzaven els pressupostos, mai han arribat, ni de bon tros, al dos per cent. I dic jo: i per què no el sis per cent? Perquè tenen tan interioritzat allò del tres per

cent, com a plançons o hereus de Convergència i Unió? (*Alguns aplaudiments.*) Potser és això.

Bé, després, per responsabilitat mediambiental, doncs, jo no trauré aquí papers, que semblava això una tala d'un bosc d'eucaliptus, el que ha fet vostè aquí. (*Alguns aplaudiments.*) Però no, és molt senzill. Vostè demana arribar a 275 euros per habitant en Cultura. Diu això. Però, escolti, quan han governat o han recolzat pressupostos, la Generalitat ha arribat només a quaranta-nou euros per persona, per habitant. I, per tant, el que és més adient és recordar-los aquest refrany que diu: «El més barat és donar consell.» Veritat, senyor Bertran?

Bé, com a separatistes, a més a més, diuen que s'han d'emmirallar en els països europeus que inverteixen més en despesa cultural. Segurament també els ha traït el subconscient amb això de que Catalunya, segons vostès, no?, és la Dinamarca del sud. (*Alguns aplaudiments.*) Doncs, escolti, quaranta-nou euros de Catalunya i 225 de Dinamarca, home, una mica ridícul i una mica grotesc sí que ho és.

Bé, la cultura no pot ser, per tant, ni sectària, ni es pot reduir a classificacions restrictives, ni de grups, ni de col·lectius. És de tots i per a tots. Transcendeix el temps i l'espai, i si no és així, es prostitueix, totalment. I per això no té sentit incorporar en les polítiques culturals perspectiva feminista, de gènere, d'imposició lingüística del monolingüisme en català, de voracitat colonitzadora pancatalanista. No, no té sentit.

Acabo amb un comentari sobre el punt 11. La setmana passada es van celebrar aquells premis, els Oscars, aquell aquellarre ideològic, amb la presència estel·lar de la ministra Yolanda Díaz, l'anticapitalista Yolanda Díaz, eh?, a càrrec, això sí, dels nostres impostos.

Fa poc també es va celebrar una oda al pensament únic i a la lletjor en els premis Goya. I per què no es pregunten, per què no diuen res en aquesta moció...? Per exemple, cap de les vint pel·lícules nominades aquest any, el 2026, als premis Gaudí, cap de les pel·lícules ha tingut beneficis. Totes viuen de subvencions i no del que recapten pel mèrit i per la qualitat artística. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Costen una mitjana de 358 euros per espectador –i ja acabo. És a dir, el millor cinema català no interessa a ningú. Ho paguem tots perquè els llepasubvencions puguin viure del conte.

Bé, als catalans corrents, la Generalitat els paga per treballar? No, els ofega amb impostos, però als putxinel·lis els paga amb diners de tots els catalans, i Junts diu que li sembla bé.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, només com a anotació. Crec recordar que –no sé si va ser la setmana passada– *Balandrau* va ser una de les pel·lícules amb més taquilla i més públic de tota Catalunya, però és que ara mateix està en el set de les deu pel·lícules amb més entrades de tota Espanya. Per tant, dir que el cinema català és un cinema que no interessa a ningú és ser, senzillament, un ignorant. (*Alguns aplaudiments.*)

Jo també vull agrair la moció. Crec que la moció és un compendi de punts de què ja hem parlat a la Comissió de Cultura, no?, en diferents propostes de resolució, tant del Grup de Junts per Catalunya com també d'altres grups. I, evidentment, hi han qüestions amb les que estem molt d'acord i que hi votarem a favor, com també fem a la Comissió de Cultura.

I és..., entraré després en aquesta idea dels recursos, però és que no només hem de treballar per quants recursos es destinen a polítiques culturals, sinó també com es

gasten aquests recursos, amb qui es gasten aquests recursos i en quines condicions de treball, quines condicions laborals han de tenir les persones que es dediquen al sector cultural per poder-s'hi dedicar i crear cultura i ser actors actius de cultura amb unes condicions laborals dignes, que és una de les qüestions que també repetides vegades les entitats que venen a comparèixer a la Comissió de Cultura –i en són unes quantes– ens posen de manifest, que, ara mateix, el sistema de subvencions i el sistema de cofinançament per part de les administracions públiques, amb les productores o amb les associacions o amb les entitats, no garanteix que es compleixin aquests mínims de condicions laborals.

Per tant, parlem de quants diners, però parlem de com es gasten, amb qui es gasten i amb quines condicions es gasten. Per tant, sí, parlem de la llei de drets culturals; és fonamental la llei de drets culturals. Però també és veritat que podem parlar d'aquests temes, i ho podem parlar en el marc dels pressupostos d'aquests temes sense haver d'esperar a que hi hagi la llei de drets culturals, que és la que ens ho ha de marcar, però ja hem de poder començar a fer-ho.

Parlem d'equitat territorial. També hem fet molts debats sobre les necessitats que hi ha al territori de garantir que hi hagi una equitat territorial en l'accés a la cultura. Vam visitar l'Auditori de Cambrils, que porta vint anys aturat –vint anys. En vint anys han tingut responsabilitats governs de tots els colors polítics, tant en l'àmbit municipal com en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, és evident que la cultura fins ara no s'ha considerat aquest quart pilar de l'estat del benestar que reivindicuem que ha de ser. La cultura no és allò que retalles quan hi ha crisi. La cultura no és allò que retalles quan fas retallades perquè t'ho recomana el model neoliberal que apliques, com sí que va fer el Govern d'Artur Mas, que el que més va retallar van ser la cultura i la política de cooperació, entre d'altres. En aquelles coses que no són tan importants, si hem de retallar, retallem per aquí. I Cultura va ser una de les grans víctimes de les retallades, sí, del Govern de Convergència i Unió i del senyor Artur Mas.

Per tant, i coincidint amb el que ja han dit altres grups, em sembla que ara treure's aquest tres per cent de la màniga... Jo no faré la broma fàcil del tres per cent, però treure's aquest tres per cent de la màniga, que no demanen ni les entitats actuals de cultura..., no entenem massa d'on surt. O sigui, no entenem per què el tres per cent sí.

En el punt 4 demanen –i hi donarem suport– que avancem d'una vegada per totes al càlcul de la despesa en euros per habitant, que és el que es fa a nivell de la Unió Europea, i que és la millor manera de calcular-ho tot. Per tant, podem seguir parlant del dos per cent, però hem de començar a parlar ja, a la vegada, de la despesa per habitant.

És una mica contradictori dedicar dos punts a parlar d'aquest tres per cent, intentar canviar el sistema de càlcul que s'ha fet fins ara i posar una base de càlcul completament diferent, perquè tot el que s'ha fet fins ara no ho podem comparar. Potser així no ens adonem del que es destinava fa uns anys i el que es destina ara, quina ha sigut la diferència. Però, és que, a més a més, el punt 4 va en el model que realment hi hauríem d'anar. Per tant, donarem suport al punt 4, que parla de la despesa per habitant, i no donarem suport al punt 2 ni al punt 3.

En els pressupostos hem aconseguit que hi hagi diferenciadament el que es destina a polítiques culturals i el que es destina a política lingüística. I és amb això que hem de fer la comparació amb els del 2023.

Per tant, respecte al 2023, el Departament de Cultura és el departament que més puja percentualment de tot... El segon, perdó; el primer és cert que és Acció Exterior, gràcies a l'aportació a l'Agència Catalana de Cooperació. És el segon. Són 116 milions més en un any.

També és veritat que, si haguéssim tingut més pressupostos, hauríem pogut fer aquest augment progressiu i no hauríem de córrer ara a arribar a aquest dos per cent,

que sí que tenim el compromís del Govern i que nosaltres estarem pendents que en aquesta legislatura s'ha d'arribar a aquest dos per cent.

Per tant, també ens ho haurem de plantejar, que, si anem a pressupostos el 2026 i volem arribar al dos per cent abans d'acabar la legislatura, potser haurem de pressionar una miqueta més.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També, a continuació, per fixar la seva posició durant cinc minuts, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció. El que és cert és que, com em recordava el meu company Dani Cornellà, a l'acord d'investidura del president Pere Aragonès, ja portàvem part d'aquestes mesures. Llavors, sap greu, perquè semblaria que la cultura és allò a lo que recorrem cada ics temps per dir que és molt important, però que la resta del temps queda al bagul dels records. És una pena, perquè és difícil retreure a uns governs i a uns altres lo que no ha fet pràcticament cap dels partits que ha estat presidint aquest plenari. Per tant, vigilem, perquè amb les promeses incomplertes pavimentem, precisament, la reacció autoritària.

Dit això, per què s'ha de subvencionar la cultura? Voldria aprofitar una mica la intervenció també per posar sobre la taula que aquesta tendència que està havent-hi aquests dies –bastant *facilona*, la veritat– de carregar contra tota subvenció a mi em sembla *cutre*. Em sembla *cutre* perquè tot allò que sigui de caràcter essencial hauria de poder estar subvencionat, que vol dir pagat pel conjunt de la gent d'aquest país. Que, al cap i a la fi, els diners públics no són més que això, els impostos del conjunt dels treballadors. Per què és important que es subvencioni la cultura? Perquè és de caràcter essencial. Precisament per no assimilar-nos i per no assemblar-nos a molts de vostès.

En aquest sentit, a mi m'agrada bastant un artista –que ja no està entre nosaltres de fa molts anys– que era William Morris, que estimava moltíssim la bellesa. I ell sempre deia que no estava advocant per una mica més de bellesa al món, per molt que l'estimés i estigués disposat a sacrificar-se per ella, sinó que era per la vida mateixa dels éssers humans per lo que advocava.

En aquest sentit, emmarca..., amb un poeta de l'Estat espanyol –que hagués viscut més anys si no haguéssim tingut un cop d'estat i no l'haguessin mort– que era Lorca, que en una de les últimes entrevistes que fa, abans de que l'assassinin –quan parlin d'hereus, vigilin d'on venen vostès–, deia que en aquest moment dramàtic del món l'artista ha de plorar i riure amb el seu poble: «Cal deixar el ram d'assutzenes i ficar-se al fang per ajudar els que cerquen les assutzenes.» Amb això el que volia dir és que també és important estar al costat de totes aquestes persones que, precisament, fan possible la cultura. Ho va demostrar *de facto* amb la seva pràctica, sent capaç de portar el teatre arreu. Fa poc es van poder revelar per primera vegada unes imatges en moviment molt emocionants.

Això és important, perquè aquesta idea de la cultura com a neutralitat..., també, és tan *cutre* com lo de les subvencions. Ara fa poc ens ha deixat el filòsof Habermas, i és interessant perquè de la mateixa escola, l'Escola de Frankfurt, que es van fer un fart d'analitzar fenòmens com el que campa impunement pel nostre Parlament, Marcuse parlava de la cultura afirmativa, com aquell intent de situar la cultura com deslligada de la civilització, com deslligada de les condicions materials. Una sort de cultura en la que cada individu, de forma interna, sense cap mena de recursos, podria arribar-hi, una sort d'Olimp i de regne.

I en aquest sentit és important oblidar la idea de la cultura com una cosa neutral. La cultura moltes vegades pot operar simplement com un reproductor de l'ordre do-

minant –passa–, i, si no, la cultura pot operar, precisament, com una contracultura –també ha passat en aquest país, les hem vist totes. Tots aquells que parlin d'una certa neutralitat en la cultura que hauria de poder competir en un mercat privat, que són els mateixos que després demanen ajudetes per a les empreses privades..., bé, hauríem de desconfiar. Hauríem de desconfiar perquè no és cert.

I jo em cuidaria de parlar de «llepasubvencions», perquè sempre serà millor que «llepacubates», especialment «llepacubates» amb els diners públics i de tothom. (*Alguns aplaudiments.*) Especialment quan es porten els nens a AMPAs que paguem entre tots, especialment quan una vegada i una altra l'únic que veiem és que us van destapant diferents casos.

Clar que no els hi agrada la cultura feminista, perquè, gràcies a la cultura feminista, dones com jo mateixa ens podem adonar de lo que vol dir violència i, a partir d'aquí, denunciar. Denunciar càrrecs com els vostres, que heu d'anar retirant un a un quan les dones van guanyant els judicis.

Per tant, sí. Sí a la cultura i sí al feminisme, perquè ens fa millors. Perquè precisament la cultura és lo que ens permet adonar-nos que no necessitem ser exactament iguals, sinó conformar una sensibilitat suficient per dir que des de la diferència podem amb tot. Tot lo contrari és el vostre projecte polític –el vostre projecte polític–, que ens diu que hem d'estar tots encaixonats, individualitzats, un a un, sentir que els altres són enemics.

Per tant, no m'estranya que vulguin advocar per lo que han advocat aquí, però dir-los que, per a desgràcia per a tots vostès, seguirem lluitant en aquest sentit. I dir també que això no voldrà dir que no tenim responsabilitat. Perquè precisament el discurs de les subvencions no cal, i perquè precisament la cultura sigui de tots necessitem ja..., i jo tinc algunes confiances en la llei sobre drets culturals, perquè ens fem càrrec de que lo que és important és que tothom ha de poder accedir a produir cultura, no només a consumir cultura.

Ho hem dit des de que estem aquí i creiem que és important, perquè aquest serà un gran antídote, no en un sentit de que la cultura sigui el que ens fa millors, però sí un gran antídote a tot aquest discurs de les subvencions, perquè tots hi podrem participar. Si no, els únics que poden fer art, els únics que poden fer cultura, els únics que poden fer bellesa són els mateixos que després la tanquen, precisament, perquè no els hi agrada; si no, són només els fills dels que poblen, per desgràcia, el nostre Parlament. I això és lo contrari de lo que hauria de ser una política majoritària.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. I ara també, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Aliança Catalana valorem positivament que aquesta moció parli d'equilibri territorial, del món local i de garantir l'accés a la cultura més enllà de les grans ciutats. La cultura catalana ha de ser també viva als pobles, i ho vivim així amb les festes majors, als centres cívics, als ateneus i a tots els actes de cultura popular. Això ho compartim plenament.

Ara bé, tots aquests esforços han de tenir un eix: la prioritat de la cultura pròpia i de la protecció activa i de la identitat nacional catalana. La cultura catalana no és hegemònica; és una cultura minoritzada. I per això necessita protecció. Si els recursos públics no la prioritzen, el resultat és previsible: dilució, substitució i folklorització.

Parlar de cultura catalana sense situar la llengua en el centre és buidar-la de contingut. No n'hi ha prou amb dir que el català ha de ser prioritari; ha de ser la llengua, la llengua de l'oferta cultural, especialment en tot allò que es finança amb diners públics.

També cal entendre que la cultura popular és sobretot tradició, transmissió i arrelament. Ho hem vist recentment amb la suspensió dels Tres Tombs de Terrassa per manca de relleu generacional. Això evidencia un problema profund de continuïtat cultural.

Davant d'aquesta realitat, considerem que el model actual, basat en el multiculturalisme institucional, no protegeix la nostra cultura, sinó que contribueix a la seva substitució sota una aparent neutralitat. Quan l'Administració finança totes les expressions culturals per igual i evita prioritzar la pròpia, el resultat és que aquesta retrocedeix.

Catalunya no necessita ser diversa; ja ho és, ja se n'han cuidat, de que ho sigui. El que necessita és continuar sent catalana. La cultura és el pilar de la nostra identitat nacional, de la cohesió social i també un sector econòmic rellevant. Però la seva funció principal ha de ser preservar i projectar la llengua i les tradicions del país.

Aquesta moció conté elements positius, però cal garantir que els recursos públics es destinin realment a la cultura catalana perquè així arribi a tots i cada racó de Catalunya. També és important millorar la transparència, saber quant s'hi destina i quins projectes i amb quins resultats.

Al mateix temps, cal simplificar la burocràcia perquè les entitats culturals petites puguin accedir als ajuts. El criteri ha de ser el valor cultural, la qualitat i la preservació del patrimoni. I, finalment, cal reforçar la difusió del patrimoni històric, modernitzar museus i convertir-los en espais vius i connectats amb la ciutadania.

Com ja hem dit, la cultura catalana és el pilar fonamental de la nostra identitat col·lectiva. Defensar-la no és excloure ningú, sinó preservar un patrimoni que ens defineix com a poble. Per això cal un compromís ferm de protegir-la, promoure-la i transmetre-la a les següents generacions.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Jordi Bertran i Luengo.

Jordi Bertran i Luengo

Gràcies, president. També agrair el to dels diputats i diputades. Sabem que a la Comissió de Cultura, en general, mantenim un to diferent del que s'ha viscut aquest matí en bastants moments del Ple. I jo, en aquest sentit, estic molt content.

Mirin, en el debat de política general, un dels objectius que vam marcar i que es va aprovar va ser anar cap a aquest canvi de paradigma agafant aquesta xifra d'euros per habitant, no? Per tant, aquest era l'objectiu principal de la moció d'avui, amb la qual cosa crec que, majoritàriament, els grups estan d'acord.

L'altra cosa és que nosaltres volem donar suport constructivament al Govern amb la llei de drets culturals. Per això intentàvem donar-li un valor, a aquesta llei. És a dir, els companys i companyes diputats que van aprovar aquell dos per cent no tenien en el seu horitzó aquesta llei de drets culturals. Per tant, nosaltres creiem que valia la pena.

Sobre les esmenes, agrair al PSC la seva presentació; n'hem acceptat quatre que creiem que milloren àmpliament el text inicial. I nosaltres, també, fer alguns apunts sobre la importància que recull la moció en alguns aspectes que crec que hem d'empoderar. El circ ha d'agafar més força, consellera. La dansa, segons el Conca, va de capa caiguda i hem d'ajudar-la. La música clàssica també reivindica coses. Per tant, creiem que anaven per aquí.

I després –acabo– permetin-me que, com a diputat més novell dels de la Comissió de Cultura o un dels més novells, mantinguem aquest esperit rebel, no? Jo suposo que, el 1833, Bonaventura Carles Aribau, quan va fer l'*Oda a la Pàtria*, també estaven molt pitjor que ara. Per tant, per sort, any rere any el país va millorant també en cultura.

Per tant, moltes gràcies per la col·laboració. I bon Sant Josep també als germans del País Valencià.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 20 i 21 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Projectes de llei (retirats)

200-00022/15 i 200-00023/15

Senyores i senyors diputats, abans de procedir a les votacions, els informo que el Govern ha sol·licitat a la Mesa del Parlament la retirada del projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 i del projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2026. Atès que la Mesa del Parlament, en sessió tinguda aquest migdia, ha pres coneixement d'aquesta sol·licitud, els punts 5 i 6 decauen de l'ordre del dia.

Ara sí, passem a les votacions... Demana la paraula el senyor Salvador Vergés, del Grup Parlamentari de Junts.

Salvador Vergés i Tejero

Sí, president. Moltes gràcies. Per demanar lectura del punt número 13 de la moció 224, si us plau.

El president

Del punt 13. Molt bé. Hi ha cap altra petició de votació separada o de sol·licitud de lectura? No? *(Pausa.)*

Doncs iniciem les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi (continuació)

302-00224/15

Comencem amb la votació de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el desenvolupament agrari, forestal i del medi.

Votem conjuntament els punts 1, 2, 11 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 2 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 85 vots a favor, 6 vots en contra i 42 abstencions.

Conjuntament, votarem els punts 2 ter, 6 bis i 13. I demano a la diputada secretària primera de la Mesa del Parlament, la senyora Glòria Freixa i Vilardell, que procedeixi a fer-ne la lectura.

La secretària primera

«Realitzar les gestions necessàries davant el Govern de l'Estat per aturar l'actual expedient d'atermenament del Deltebre, atès que aquest plantejament no respon al model de protecció i defensa del territori que necessita el Delta i pot comportar conseqüències greus per al teixit econòmic, social i territorial de la zona, donant suport a les al·legacions presentades per l'Ajuntament de Deltebre i la síndica local.»

El president

Molt bé. Recordo que votem conjuntament els punts 2 ter, 6 bis i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 116 vots a favor, cap vot en contra i 17 abstencions.

Votem conjuntament els punts 3, 5.c, 5.e, 5 bis, 6, 9 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem ara els punts 4 i 5.b.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem, a continuació, els punts 5.a, 5.d, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 127 vots a favor, cap vot en contra i 6 abstencions.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 91 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 15.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 127 vots a favor, 6 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals (continuació)

302-00223/15

En darrer terme, procedirem a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques culturals.

Votem el punt 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 79 vots en contra, 54 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 65 vots a favor i cap abstenció.

Conjuntament, votarem els punts 4, 5 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

Aquest punt també ha estat aprovat per unanimitat.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 24 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, 11 vots en contra i 42 abstencions.

I, finalment, votarem el punt 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 24 vots en contra i 42 abstencions.

Abans d'aixecar la sessió els desitjo molt bon Dia del Pare. Els que ens diem Josep, ens autofelicitem i felicitem. (*Rialles.*) I una recomanació gastronòmica: la crema de Sant Josep és excellent per acabar el dia.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i cinc minuts.